

ความเชื่อคริสตชน ศตวรรษแรก

ความเชื่อคริสตชน

ศตวรรษแรก

A.623

First-century faith

เอฟ เอฟ บรูซ : เขียน

โสภณ ชีวชนารักษ์ : แปลและเรียบเรียง

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์ : จัดพิมพ์และเผยแพร่

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนประดิพัทธ์ กทม.4

แปลและเรียบเรียง

จาก

First-century faith

By

F.F. Bruce, DD, FBA

Translated and Published into the Thai language

By the kind permission of INTER-VARSITY PRESS

Universities and Colleges Christian Fellowship

38 De Montfort Street

Leicester LE1 7GP, England

(C) Inter Varsity Press, Leicester, England

First-century faith

F.F. Bruce, DD,FBA

Rylands Professor of Biblical Criticism and
Exegesis in the University of Manchester

First-century faith

Christian witness

In the New Testament

คำนำผู้จัดพิมพ์

เป็นการดีอย่างยิ่งที่เราจะหวนระลึกถึง บรรพบุรุษแห่งความเชื่อของเรา ในศตวรรษแรก ๆ ถ้าหากว่าเรามีสายตายาว และมองย้อนกลับไปในปี ค.ศ. 40 และ 50 แล้ว ลองนำมาเปรียบเทียบกับศตวรรษที่ 20 จะเห็นว่ามีเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ทั้งทางด้านภาษา ประเพณี วัฒนธรรม และศาสนา

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

ถึงนั่นคือข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์

พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเป็นอันขาด ไม่ว่าจะเป็ดยุคใดสมัยใดก็ตาม

เป็นการดีที่คริสตชนจะอ่านหนังสือเล่มนี้ เพื่อเสริมสร้างและเร่งเร้าความเชื่อให้ทวีมากขึ้น เอฟ เอฟ บรูซ ผู้เขียนได้บรรยายอย่างละเอียดและกินความลึกเหมือนหนึ่งเราได้เดินอยู่บนถนนแห่งความหฤโหดในศตวรรษที่ 1 และ 2 ย่านใจกลางกรุงโรมและเมืองอื่น ๆ ในเอเชียน้อย

ผู้เขียนได้พาเราไปดู ข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ ที่ต้องเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ คือพวกยิวคนต่างชาติ จักรวรรดิโรมันและอื่น ๆ และยังได้ชี้ให้เห็นถึงวิธีการนำวิญญาณของคนแต่ละชาติแต่ละภาษาให้เข้ามาถึงร่มพระคุณแห่งไม้กางเขน

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์ขอขอบคุณ คุณ โสภณ ชิวชนารักษ์ ที่ได้แปลและเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ออกมาเป็นภาษาไทย และไม่ลืมขอบคุณผู้เขียนคือ เอฟ เอฟ บรูซ และสำนักพิมพ์อินเตอร์วาซิตีเพรส ที่อนุญาตให้จัดพิมพ์โดยไม่คิดค่าลิขสิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เราเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นพระพรแก่ผู้อ่านทุกท่าน

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

คำนำ

อัครทูตและสาวก ผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ได้พยายามเรียกร้องครั้งแล้วครั้งเล่า ให้คริสตชนร่วมมือกันในการอธิบายและกล่าวแก้เพื่อข่าวประเสริฐ ทั้งนี้เพราะว่าในขณะนั้นมีกลุ่มชนหลายฝ่ายพยายามต่อต้านพระกิตติคุณ กลุ่มชนเหล่านี้ได้แก่พวกนักศาสนาและผู้ที่มีอำนาจทางการเมือง นอกจากนี้วัฒนธรรมบางอย่างในสมัยนั้น ก็ขัดแย้งกับหลักความเชื่อของคริสตชน อาจารย์เปาโลกล่าวไว้ในหนังสือฟิลิปปี 1:16 ว่า ตัวท่านถูกจำจองอยู่ในคุกเพื่อการกล่าวแก้เพื่อข่าวประเสริฐ ในเวลาต่อมาไม่นานนัก อาจารย์เปโตรได้เขียนจดหมายไปหนุนใจเพื่อนคริสตชนในตะวันออกกลาง เพราะพวกเขา กำลังถูกข่มเหงอย่างหนัก อาจารย์เปโตรจึงสั่งให้พวกเขาอธิบายพระกิตติคุณอันแท้จริงให้ได้อย่างถูกต้อง “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความนับถือ” (1 เปโตร 3:15) คำที่ทั้งเปาโลและเปโตรใช้กล่าวแก้หรือตอบโต้ นั้น ภาษากรีกใช้คำว่า “Apologia” ปัจจุบันเราเรียกวิชานี้ว่า **“วิชาปกป้องความเชื่อคริสเตียน”**

ในคริสตศตวรรษที่สอง มีบทความมากมายออกมาเพื่ออธิบายหลักความเชื่ออันแท้จริงของคริสตชน ผู้นำของคริสตชนเป็นจำนวนมากได้ตระหนักว่า เขาต้องต่อสู้กับนโยบายอันเป็นปฏิปักษ์ของอาณาจักรโรม อาวุธที่เขาจะใช้ในการต่อสู้ นั้น มิใช่ดาบหรืออาวุธสงครามอื่นใดแต่เป็นปากกาและกระดาษ ในต้นของคริสตศตวรรษนั้น นักเขียนที่มีชื่อเสียงของคริสตชนได้แก่เคว็ดราตัส (Quadratus) และ อริสไทเดส (Aristides) ในกลางคริสตศตวรรษได้แก่ จัสติน มาร์ทาร์ (Justin Martyr) และในปลายคริสตศตวรรษ นักเขียนที่มีชื่อเสียงได้แก่มินูซิอุส เฟลิคซ์ (Minucius Felix) และ เทอร์ทูลเลียน (Tertullian)

นักเขียนในคริสตศตวรรษที่สองเหล่านี้ได้พยายามชี้แจงให้เห็นว่า คริสตศาสนาไม่ได้เสนอให้คนกระด้างกระเดื่องต่อบ้านเมือง หรือประพฤติดนินาให้ผิดศีลธรรมแต่คริสตชนที่ซื่อสัตย์ และเป็นผู้ที่เคารพในกฎหมายกำลังถูกกล่าวหาโดยปราศจากมูลเหตุ

พวกเขา ย้ำว่าคริสตศาสนาเป็นศาสนาที่ถูกต้องเพราะคริสตศาสนาทำให้ศาสนายิวบรรลุถึงความสมบูรณ์และทำให้พวกนอกศาสนาเห็นว่าสิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดี พวกเขาแสดงให้เห็นว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์เดิมได้สำเร็จแล้วในคริสตศาสนา ยิ่งไปกว่านั้น คริสตศาสนายังเป็นคำตอบสำหรับความกระหายของนักปรัชญา และผู้ที่เชื่อถือในศาสนาอื่น พระเจ้าได้ทรงกำหนดคริสตศาสนาเป็นศาสนาสากลสำหรับคนทุกชาติทุกผิว

ถึงแม้ว่าผู้เขียนแต่ละคน จะเน้นในสิ่งต่างกัน แต่ใจความสำคัญของข้อเขียนของพวกเขามีอยู่สิ่งเดียว สิ่งนั้นคือหลักความเชื่อที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในคริสตศตวรรษที่หนึ่ง และเราจะศึกษาอย่างละเอียดถึงหลักความเชื่ออันเป็นหัวใจของคริสตชนศตวรรษแรกในบทต่อ ๆ ไป หวังว่า สิ่งที่ได้เรียนรู้จะเป็นแนวทางสำหรับเราในการอธิบายและกล่าวแก่เพื่อพระกิตติคุณ แต่เราจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างคริสตศตวรรษที่หนึ่งและคริสตศตวรรษที่ยี่สิบด้วย

คริสตชนพยายามอธิบายพระกิตติคุณให้ถูกต้อง เพื่อชาวโลกจะได้รู้ถึงเรื่องราวของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง เราไม่ปรารถนาที่จะเถียงเพื่อชัยชนะ แต่เราปรารถนาให้เขาทราบเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ที่ถูกต้อง การนำคนมารับเชื่อเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ แต่การเถียงเพื่อที่จะชนะเป็นสิ่งที่ไร้ค่า คริสตชนในศตวรรษแรกไม่เคยล้มวัตถุประสงค์อันนี้ เมื่อเขาพยายามอธิบายพระกิตติคุณให้ถูกต้อง

ตัวอย่างของคริสตชนในศตวรรษแรกเดือนเราอยู่เสมอถึงทำที่อันนี้และยังเดือนเราก็คว่า พระเยซูคริสต์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง และพระกิตติคุณของพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะอยู่ในศตวรรษที่หนึ่งหรือยี่สิบก็ตาม แต่วิธีการนำเสนอข่าวประเสริฐอาจต้องเปลี่ยนแปลงบ้าง เพราะสังคมของมนุษย์เปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ คริสตชนในศตวรรษแรกเป็นพยานโดยคำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อมพระเจ้าทรงต้องการคนแบบนี้ในศตวรรษของเราเช่นกัน

สารบัญ

บทที่ 1 ความหมายของคำว่า “พระกิตติคุณ” (gospel)	10
บทที่ 2 ข่าวประเสริฐที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ประกาศเอง	12
บทที่ 3 ข่าวประเสริฐเผชิญกับพวกยิว	19
บทที่ 4 ข่าวประเสริฐเผชิญกับชาวต่างชาติ.....	31
บทที่ 5 ข่าวประเสริฐเผชิญกับจักรวรรดิโรมัน	44
บทที่ 6 ข่าวประเสริฐเผชิญกับหลักคำสอนเท็จ	58
บทที่ 7 พระคำรัสสุดท้ายของพระเจ้าคือข่าวประเสริฐ	71

บทที่ 1 ความหมายของคำว่า “พระกิตติคุณ” (gospel)

คำว่า “gospel” เป็นคำที่เพี้ยนมาจากคำภาษาอังกฤษโบราณว่า “godspell” ซึ่งหมายถึง “เรื่องที่ดี” หรือ “ข่าวประเสริฐ” คำคำนี้ มีความหมายเหมือนกับคำลาติน “evangelium” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “euangelion” ในภาษากรีก “eu-” แปลว่า “ดี” และคำกริยา “angello” แปลว่า “นำข่าวมา และคำนาม “angelos” แปลว่า “ผู้สื่อสาร” (ในพระคัมภีร์ ผู้สื่อสารมักจะเป็นทูตมาจากสวรรค์ ดังนั้นคำว่า “angelos” ในทัศนคติของชาวยิวและคริสตชนจึงแฝงไปด้วยความหมายของทูตสวรรค์ และกลายมาเป็นคำภาษาลาตินว่า “angelus” และเป็นภาษาอังกฤษว่า “angel” ดังนั้นคำกรีกว่า “euangelion” ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ จึงมีความหมายว่าข่าวประเสริฐหรือข่าวดีคำกริยา “euangelizo” จึงมีความหมายว่า “นำข่าวดีมา” และคำนาม “euangelistes” จึงมีความหมายว่า ผู้ที่นำข่าวดีมาเช่นผู้ประกาศ

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ได้ใช้คำดังกล่าวในเรื่องข่าวของคริสตชน ไม่ว่าข่าวนั้นพระเยซูคริสต์เองทรงเป็นผู้ประกาศ หรือเป็นข่าวที่สาวกของพระองค์ประกาศออกไป ในพระนามของพระองค์ทั้งช่วงก่อนการสิ้นพระชนม์ และหลังจากฟื้นคืนพระชนม์ ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ตั้งใจที่จะใช้คำเหล่านี้ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ กล่าวคือ คำเหล่านี้ปรากฏในหนังสืออิสยาห์ฉบับภาษากรีกในหนังสืออิสยาห์ตอนนี้นำถึง “ข่าวดี” ของชนชาติยิวเป็นเรื่องการปล่อยเชลยชาวยิวให้กลับไปที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ อันเป็นนโยบายของ “ไซรัส” กษัตริย์เปอร์เซีย”หลังจากที่พระองค์ได้โค่นล้มอาณาจักรบาบิโลน พระคัมภีร์อิสยาห์ 40:9 ในบทเพลง “เมสียาห์” ของเฮนเดลว่า “โอผู้นำข่าวดีมายังศิโยนเอ๋ย” มีความหมายถึงข่าวดีในการที่เชลยชาวยิวได้กลับบ้าน แต่เฮนเดลยังได้ตีความหมายไปถึงคำทำนายที่พระเยซูคริสต์จะปล่อยชนชาติของพระองค์ให้เป็นอิสระ คำทำนายนี้สำเร็จในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระธรรมอิสยาห์ 52:7 “เท้าของผู้นำข่าวดีมาถึงแกมสักเท่าใดที่บนภูเขา” ข้อความนี้หมายถึงผู้นำข่าวจาก เมโสโปเตเมียมายังประเทศยูดาห์ ว่าชาวยิวจะกลับมาสร้างเมืองขึ้นใหม่ ผู้สื่อสารนี้คือ ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า “พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง” แต่ในหนังสือโรม 10:15 อาจารย์เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่า “ผู้นำข่าวดี” คือผู้ประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ในแง่ที่ย่อมเล็งเห็นพระเมสียาห์ด้วย

พระคัมภีร์ข้อที่สำคัญกว่า 2 ข้อที่กล่าวมาแล้ว คือ อิสยาห์ 61:1 “พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงอยู่นือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ” อิสยาห์ไม่ได้บอกเราว่า ใครเป็นผู้พูดประโยคนี้ แต่จากประโยคนี้ทำให้เราทราบว่าผู้พูดคือผู้ที่รับการเจิม” จากพระเจ้าเพื่อพระราชกิจของพระองค์ และในภาษาฮีบรู กริยาคำว่า “เจิม” เป็นรากศัพท์ของคำว่า “เมสียาห์” ส่วนในภาษากรีก กริยาคำว่า “เจิม” เป็นรากศัพท์ของคำว่า “พระคริสต์” ดังนั้นผู้ที่เป็นผู้พูดว่า “พระวิญญาณ

แห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้” ก็น่าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า คนที่อิสยาห์ได้กล่าวถึงในบทแรก ๆ ในหนังสือของเขา ผู้รับใช้ของพระเจ้าคนนี้จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจาก “เมสียาห์” ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมเอาไว้ เรายังคงจำได้ว่า สาวกของยอห์นบัพติศมา ได้มาถามพระเยซูคริสต์ว่า “พระองค์ทรงเป็น ‘ผู้ที่จะมานั้นหรือ?’” พระองค์เป็นผู้ซึ่งคนเป็นอันมากกำลังแสวงหาใช่ ไหม?” พระเยซูคริสต์ตรัสกับบุคคลเหล่านั้นว่า “กลับไปเถ่าให้ยอห์นฟังถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่ง ทรงกระทำด้วยพระเมตตาและฤทธานุภาพ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอย่าลืมบอกยอห์นว่า ‘ข้าวประเสริฐก็ ประกาศแก่คนอนาถา’” (ลูกา 7:2 มัทธิว 11:5) ข้อความเหล่านี้แฝงความหมายว่า พระเยซูคริสต์กำลัง ทรงกระทำการที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ทำ และแน่นอนพระองค์คือ “ผู้คนที่จะมา”

หลักฐานที่สนับสนุนความคิดเห็นในข้อความข้างบนปรากฏในหนังสือลูกาซึ่งบันทึกไว้ว่า เมื่อ พระเยซูทรงกลับมายังเมืองนาซาเร็ธหลังจากรับพิธีบัพติศมา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวัน สบาโต ทรงอ่านหนังสืออิสยาห์ตั้งแต่เริ่มต้นบทที่ 61 แล้วทรงอธิบายว่า “คำภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยื่นกับ หูของท่าน ก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” (ลูกา 4:16-21) หรืออีกแห่งหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงเจิมพระองค์ด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์ในพิธีบัพติศมา (ลูกา 3:21 และต่อ ๆ ไป) การเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เป็นการ แต่งตั้งพระองค์ “ให้นำข่าวดีมายังคนยากจนและให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า” วันแห่งการปล่อยชนชาติของพระเจ้าให้เป็นอิสระได้ทอแสงรุ่งอรุณแล้ว แล้วนี่แหละคือข่าวประเสริฐ

ในพระคัมภีร์ใหม่คำว่า “พระกิตติคุณ” หรือ “euangetion” แท้จริง ก็คือ “เนื้อหา” ของข่าวการ ปลดปล่อยชนชาติของพระเจ้าให้เป็นอิสระ แต่ในบางครั้งคำว่า “พระกิตติคุณ” แฝงความหมายของ “การประกาศ” ข่าวดีนี้ด้วย บางครั้งคำว่า “พระกิตติคุณ” ก็นิยามกว้างกว่านี้ เช่น “พระกิตติคุณเป็นสิ่งที่ ดำเนินต่อไปจนถึงที่สุด” “พระกิตติคุณเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า” ซึ่งสามารถนำความรอดมาสู่คนที่ เชื่อ พระกิตติคุณจึงเกือบเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตและความเชื่อของคริสตชน

อนึ่ง คำว่า “พระกิตติคุณ” ยังมีอีกความหมายหนึ่งที่เราคุ่นเคยกันดี ความหมายอันนี้ไม่ได้อยู่ใน พระคัมภีร์ใหม่ แต่เป็นความหมายที่เกิดขึ้นในภายหลัง “พระกิตติคุณ” ในความหมายนี้ได้แก่ “บันทึก เรื่องราวของพระเยซู” ดังนั้นพระกิตติคุณจึงหมายถึงเรื่องราวของพระเยซูที่บันทึกเอาไว้และเรื่องของ พระเยซูที่เล่าด้วยคำพูด เราต้องระลึกอยู่เสมอว่า พระกิตติคุณมีเพียงเรื่องเดียวถึงแม้ว่าจะมีหลายคน เขียนหรือหลายคนพูด ดังนั้น “พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านมาระโก” จึงเป็นพระ กิตติคุณเดียวกับ “กิตติคุณของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกา” ในคริสตศตวรรษที่สองเรียก พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มที่บันทึกขึ้นในศตวรรษที่หนึ่ง เรียกว่าพระกิตติคุณสี่ภาคจบ แต่ในเวลาต่อมา กลายเป็นว่า พระกิตติคุณ 4 เรื่อง แม้ในปัจจุบันเราก็ยังเรียกว่าพระกิตติคุณ 4 เรื่องซึ่งไม่ถูกต้อง เรา น่าจะเรียกว่า “พระกิตติคุณเรื่องเดียวที่บันทึกโดยคนสี่คน”

บทที่ 2 ข่าวกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ประกาศเอง

“คนยากจนได้รับฟังข่าวประเสริฐแล้ว” พระเยซูคริสต์ทรงกล่าวกับคนที่ยอห์นบัพติศมาใช้ให้มาหาพระองค์ “พระเจ้าได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน” เป็นคำเทศนาที่พระเจ้าทรงกล่าวในธรรมศาลาเมืองนาซาเร็ธเพื่อชาวเมืองจะได้ทราบว่าพระองค์ คือผู้ที่อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้ในหนังสืออิสยาห์ 61:1 ข่าวกษัตริย์ที่องค์พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นผู้ประกาศให้แก่คนยากจนนั้นมีเนื้อหาอะไรบ้าง พระเยซูคริสต์ทรงอ่านจากหนังสืออิสยาห์ว่า “พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก” ทำให้เราเข้าใจได้ว่าแก่นแท้ของข่าวประเสริฐคือการรักษาทางฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เนื้อหาของข่าวประเสริฐน่าจะมีมากกว่านี้ ให้เราพิจารณาว่าเนื้อหาของข่าวประเสริฐโดยสมบูรณ์นั้นยังต้องประกอบด้วยอะไรอีกบ้าง

พระธรรมมาระโกบันทึกไว้ว่า “ครั้นยอห์นถูกอายัดแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลีทรงเทศนาประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าและตรัสว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็ใกล้แล้ว จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” (มาระโก 1:14,15) สรุปข่าวประเสริฐที่พระเจ้าทรงประกาศนี้ไม่แตกต่างจากพระธรรมลูกา 4:21 “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยื่นกับหูของท่าน ก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” แต่สะท้อนให้เห็นถึงอีกส่วนหนึ่งในพระคัมภีร์เดิม กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวเน้นอยู่เสมอว่า พระเจ้าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ ตัวอย่างเช่น “พระเจ้าประทับเป็นพระราชาเป็นนิรันดร์” (สดุดี 29: 10) “พระเจ้าทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่” (สดุดี 103:19) บทเพลงสดุดีบางบทที่ชาวอิสราเอลใช้ในเทศกาลนมัสการครั้งสำคัญ ๆ มักมีข้อความว่า “พระเจ้าทรงครอบครอง” “พระเจ้าทรงเป็นพระราชา” (เช่นในสดุดี 93:1, 96:10, 99:1) อิสราเอลเป็นประเทศที่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของเขา เพราะเขายอมรับว่า ราชวงศ์ที่ปกครองพวกเขา เป็นตัวแทนของกษัตริย์องค์แท้จริงซึ่งทรงอยู่ในสวรรค์

เมื่อพระเจ้าทรงประกาศว่า “แผ่นดินของพระเจ้าใกล้แล้ว” พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้ชาวอิสราเอลทำอะไร? คำประกาศนี้มีเบื้องหลังซึ่งได้แก่นิมิตต์ในหนังสือดาเนียล หนังสือดาเนียลเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่ประเทศอิสราเอลตกเป็นเมืองขึ้นของต่างชาติ และไม่มีกษัตริย์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า “พระมหากษัตริย์องค์ที่เที่ยงแท้” อิสราเอลต้องอยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ชาวต่างชาติ ในนิมิตต์นั้นพระเจ้าได้ทรงสำแดงอาณาจักรของชาวต่างชาติที่ยิ่งใหญ่ 4 อาณาจักร แต่ในที่สุดอาณาจักรเหล่านี้ก็เสื่อมและหมดอำนาจไป แล้ว “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้...และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์” (ดาเนียล 2:44) ในพระสุบินของเนบูคัดเนส

ซาร์ (ดาเนียล 2:1-45) พระเจ้าทรงสำแดงราชอาณาจักรทั้ง 4 ของชาวต่างชาติโดยแทนด้วย ปฏิมากรขนาดใหญ่ซึ่งทำด้วยโลหะ 4 ชนิด ส่วนอาณาจักรของพระเจ้านั้นแทนด้วย “หินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมา มิใช่ด้วยมือมนุษย์” หินก้อนนี้ลอยมาในอากาศแล้วเข้าชนปฏิมากรจนปฏิมากรแตกเป็นผงซึ่งถูกลมพัดไป และแล้วหินนั้น “กลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดาเนียล 2:35)

ในอีกนิมิตหนึ่งซึ่งตัวดาเนียลเองเป็นผู้เห็น พระเจ้าทรงสำแดงอาณาจักรของชาวต่างชาติโดยแทนด้วยสัตว์ร้าย 4 ตัว แต่ราชอาณาจักรเหล่านี้ก็หมดอำนาจไปในที่สุดเพราะพระเจ้าทรงเอาอำนาจไปมอบให้ “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งไม่ใช่ลักษณะของสัตว์ร้าย “ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และแผ่นดินของท่านเป็นแผ่นดินซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย” (ดาเนียล 7:14)

ให้เราพิจารณาถึงการตีความหมายของนิมิตอันนี้ ในเมื่อสัตว์ร้ายเป็นตัวแทนของอาณาจักรหรือกษัตริย์ของชาวต่างชาติ ดังนั้น “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” จึงเป็นกษัตริย์ของอาณาจักรที่มีประชากรเป็น “บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุด” ผู้ซึ่ง “จะรับราชอาณาจักรและถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบ ๆ ไป เป็นนิรันดร์ทีเดียว” (ดาเนียล 7:18) ดาเนียลได้อธิบายว่า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะสำแดงเหตุการณ์ล่วงหน้าที่สำคัญที่สุดโดยพระคัมภีร์ดาเนียล 7:22 ซึ่งกล่าวไว้ว่า “สมัยเมื่อวิสุทธิชนจะรับอาณาจักรมาถึง (เวลากำหนดมาถึงแล้วที่วิสุทธิชนจะรับราชอาณาจักร)” เมื่อเราได้อ่านพระคัมภีร์ข้อนี้เราจะไม่แปลกใจเลย เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงกล่าวว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และแผ่นดินของพระเจาก็มาใกล้แล้ว” (มาระโก 1:15) ข้อความนี้แหละคือข่าวดี แต่เป็นข่าวดีเฉพาะสำหรับคนที่เข้าใจความหมายนี้ เราจะพิจารณากันต่อไปว่า ความหมายที่แท้จริงของมันคืออะไร?

ในสมัยของพระเยซูคริสต์มีชาวยิวหลายคนป่าวประกาศว่า แผ่นดินของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว และพลไพร่ของพระเจ้าจะเข้าทำการปกครองแทนชาวต่างชาติ ซึ่งหมายถึงพวกโรมัน พวกเขามีความคิดว่าเขาจำเป็นต้องใช้วิธีอันรุนแรงเพื่อโค่นล้มอำนาจของโรมัน และประกาศว่าเป็นการช่วยพระเจ้าในการต่อต้านอำนาจนั้น ในสมัยที่พระเยซูคริสต์ยังทรงพระเยาว์มีชาวกาลิลีผู้หนึ่งชื่อยูดาห์เขาประกาศลัทธิใหม่ลัทธิหนึ่ง ซึ่งโจมตีการเสียดายให้แก่จักรพรรดิโรม เขากล่าวว่า การเสียดายให้แก่จักรพรรดิโรม เป็นการทรยศต่อพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์เที่ยงแท้ แต่ในไม่ช้า ทหารโรมันก็กวาดล้างกำจัดเขาอย่างสิ้นซาก มีหลายคนในสมัยนั้นที่เห็นว่า พระเยซูคริสต์ได้พยายามกระทำในสิ่งที่ยูดาห์ได้พยายามกระทำมาแล้ว กล่าวคือ พวกเขาเห็นว่า พระเยซูคริสต์ทรงกำลังก่อตั้งระบบการปกครองใหม่เข้าแทนที่จักรพรรดิโรมัน สิ่งนี้เป็นเหตุให้ผู้พิพากษาชาวโรมันตัดสินประหารพระเยซูคริสต์ด้วยข้อหาบฏต่อจักรพรรดิโรมัน เราทั้งหลายก็ทราบดีว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าในสายพระ

เนตรของพระเยซูคริสต์ ไม่เหมือนกับราชอาณาจักรของพระเจ้าในความคิดของยูดาห์ และวิธีการก่อตั้งราชอาณาจักรของพระองค์ และของยูดาห์ก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

อาณาจักรของพระเจ้ามียุคอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับพระลักษณะของพระเจ้าผู้ทรงครอบครองอาณาจักรนั้น ดังนั้นคำสอนของพระเยซูคริสต์ จึงเน้นอยู่ที่ว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะอย่างไร พระเยซูคริสต์ได้ทรงพยายามสำแดงพระลักษณะของพระเจ้าอยู่เสมอ และในคำอธิษฐานที่พระองค์ทรงสั่งสอนให้กับเหล่าสาวกก็กล่าวถึงพระลักษณะของพระเจ้าอย่างชัดเจน พระองค์ทรงเริ่มคำอธิษฐานว่า **“ข้าแต่พระบิดา”** ชาวฮีบรูก็ได้คุ้นเคยกับการเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา แต่ในภาษาฮีบรูมีหลายคำที่มีความหมายว่า บิดาพระเยซูคริสต์ทรงเลือกคำว่าที่มีความหมายว่า บิดาพระเยซูคริสต์ทรงเลือกคำว่า **“อับบา”** คำว่า **“อับบา”** เป็นคำที่เด็กเล็ก ๆ ได้เรียกบิดาของตน และใช้เมื่อเขากล่าวถึงบิดาของเขา ในขณะที่เขากำลังพูดคุยกับพี่ ๆ น้อง ๆ อย่างสนิทสนมในครอบครัวที่มีความสุข พระเยซูคริสต์ทรงเรียกพระเจ้าว่า **“อับบา”** (มาระโก 14:36) และพระองค์ยังทรงสอนให้สาวกเลียนแบบพระองค์ในการเรียกพระเจ้าว่า **“อับบา”** ในเวลาต่อมา คริสตชนที่พูดภาษากรีกก็พากันเรียกพระเจ้าว่า **“อับบา”** (โรม 8:15 กาลาเทีย 4:6) ถึงแม้ว่า **“อับบา”** จะเป็นคำภาษา เซมิติก (**“อับบา”** ไม่ใช่คำภาษากรีก) คริสตชนที่พูดภาษากรีกก็ยังใช้มันอย่างแพร่หลายจนคำว่า **“อับบา”** กลายเป็นภาษาของคริสตชน ดังนั้น **“อับบา”** จึงเป็นคำสำหรับพระเยซูคริสต์และสาวกของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระเยซูคริสต์จึงสอนสาวกของพระองค์เข้าหาพระเจ้าด้วยความรักและปราศจากการสงสัย เหมือนกับเด็กเล็ก ๆ เข้าไปหาบิดาของเขา เพื่อขอสิ่งที่เขาอยากได้ ทำที่อันนี้เป็นทำที่ที่แสดงให้เห็นถึงการพึ่งพาพระเจ้า และการมอบความหวังไว้กับพระองค์ผู้ที่จะมีศรัทธาในพระเจ้า และผู้ที่จะอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้า จำเป็นต้องมีทำที่นี้ **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”** (มาระโก 10:15) ในพระคัมภีร์ข้อนี้ พระเยซูทรงแฝงความหมายอีกว่าการรับแผ่นดินของพระเจ้า คือการบังเกิดใหม่เข้าสู่ชีวิตที่แท้จริง

การเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า คือการยอมให้พระเจ้าเป็นผู้นำในชีวิต ถ้าเราไปตรึงรองคำอธิษฐานของพระเยซูคริสต์เราจะพบว่า **“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”** มีความหมายเหมือนกับ **“ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่”** ซึ่งมีความหมายเหมือนกับ **“ขอให้ปฏิบัติตามพระทัยของพระองค์”** ทั้งนี้เพราะว่า เมื่อน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ พระนามของพระองค์จะได้รับการเชิดชู และแผ่นดินของพระองค์จะปรากฏ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงทำพระราชกิจของพระบิดาแผ่นดินของพระเจ้ามาก็มาถึงแล้ว เพราะในลูกา 11:20 กล่าวไว้ว่า **“แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้ามาก็มาถึงท่านแล้ว”** ท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่า แล้วทำไมเล่า พระเยซูคริสต์จึงสอนให้สาวกอธิษฐานว่า **“ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่”** เราอาจอธิบายได้ว่า การขอให้แผ่นดิน

ของพระเจ้ามาในคำอธิษฐานนั้น เป็นการขอให้แผ่นดินของพระเจ้ามา “ด้วยฤทธานุภาพ” ซึ่งจะสำเร็จในอนาคต เพราะพระเยซูคริสต์ทรงกล่าวไว้ในมาระโก 9:1 ว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่อยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ”

ประชากรในแผ่นดินของพระเจ้า คือผู้ที่ยอมรับพระเจ้าว่าเป็นพระบิดา ดังนั้นเขาควรจะมีปฏิบัติต่อกันเหมือนหนึ่งเป็นครอบครัวเดียวกัน และมีชีวิตอยู่ร่วมกันด้วยความรัก ประชากรในแผ่นดินของพระเจ้า ควรปฏิบัติต่อผู้ที่อยู่นอกอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเขาเหล่านั้น กล่าวคือ แสดงความกรุณาต่อเขาโดยไม่ให้เลือกที่รักมากกว่า ซึ่งประชากรของพระเจ้าต้องสำแดงความเมตตา และให้อภัยอยู่เสมอต่อทุก ๆ คนรวมทั้งผู้ที่เกลียดชังและข่มเหงเขา และต้องกระทำการดีตอบแทนการชั่วต่อผู้ที่บีบบังคับและเอาใจเปรียบเขา สิ่งนี้ทำให้คำสอนของพระเยซูคริสต์แตกต่างจาก คำสอนของพวกยิวบางคนในสมัยนั้น ซึ่งปลุกระดมให้มีการต่อต้านจักรพรรดิโรม และให้มีการจัดขบวนการด้วยตนเองที่ทำงานให้กับจักรพรรดิโรม บุตรของพระเจ้าต้องให้อภัยกับผู้อื่น เหมือนกับพระเจ้าทรงให้อภัยกับบุตรของพระองค์ ผู้ที่ไม่รู้จักให้อภัยจะไม่รู้จักถึงพระคุณของพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้อภัยเขา และเป็นที่น่าสงสัยว่าพวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริงหรือ พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณาเหมือนอย่างที่เราบิดาของท่านเมตตากรุณา” (ลูกา 6:36)

พระเยซูทรงประกอบด้วยคุณธรรมเหล่านี้ สำแดงเป็นตัวอย่างกับสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงสอนสาวกของพระองค์ด้วยถ้อยคำที่ตรงไปตรงมา และด้วยถ้อยคำซึ่งเป็นคำอุปมา พระเยซูคริสต์มักสอนสาวกของพระองค์ด้วยคำอุปมาเสมอ เช่น คำอุปมาเรื่องการไม่ยอมให้อภัยคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยผู้หลงหายไป คำอุปมาที่กล่าวมาแล้วล้วนเป็นคำอุปมาที่เข้าใจได้ง่าย แต่ละอุปมา สอนบทเรียนหนึ่งอย่าง การสอนด้วยคำอุปมาทำให้ผู้ฟังเข้าใจคำสอนได้ดียิ่งขึ้น คำอุปมาบางเรื่องก็ยากมากจนสาวกของพระองค์ต้องทูลถามพระองค์ถึงความหมายของมัน คำอุปมาประเภทนี้ทำให้เห็นได้ชัดว่าใครที่ตั้งใจและจริงใจที่จะติดตามพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงสั่งให้สาวกของพระองค์เฝ้าระวัง สำหรับเหตุการณ์ที่จะทดสอบความเชื่อของพวกเขาอย่างแสนสาหัส เหตุการณ์อันนี้จะทำให้พวกเขารู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้มันยังเป็นเหตุการณ์ที่ใช้ตัดสินพวกเขาว่า ชื่อสัตย์ต่อพระเยซูคริสต์มากแค่ไหน ในระหว่างที่พระเยซูคริสต์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในโลกนี้ เหล่าสาวกไม่แน่ใจว่าการทดลองที่พระเยซูคริสต์กล่าวถึงนั้นได้แก่เหตุการณ์อะไร เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เรามักจะไม่รู้ว่า เหตุการณ์ที่จะทดลองความเชื่อของเรา เหมือนกับที่สาวกถูกทดลองนั้นได้แก่เหตุการณ์อะไรกันแน่ คริสตชนปัจจุบันมักจะอธิษฐานตามแบบคำอธิษฐานของพระเยซู เหมือนกับเหล่าสาวกในสมัยนั้นอธิษฐานกัน “ขออย่าให้ข้าพระองค์เข้าไปใน

การทดลอง” (มัทธิว 6:13) เรามักจะเข้าใจว่า ที่เราอธิษฐานอย่างนี้เพื่อเราจะไม่ตกเข้าในการทดลองในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับเหล่าสาวก พระเยซูคริสต์กำลังสอนให้พวกเขาสนใจในเหตุการณ์เฉพาะอันหนึ่งมากกว่าเหตุการณ์ทั่วไป และในเหตุการณ์อันนี้ พวกเขาจะถูกทดลองอย่างสาหัสสากรรจ์ เราอาจจะตีความหมายของคำอธิษฐานนี้ว่า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์อย่าให้พ่ายแพ้การทดลอง และข้าพเจ้าคิดว่าความตีความหมายแบบนี้ เป็นการตีความหมายที่ถูกต้องกับภาษาเดิมมากที่สุดพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับหนึ่ง แปลคำอธิษฐานนี้ว่า “ขออย่านำข้าพเจ้าเข้าไปในการทดลอง” ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะการทดลองเป็นสิ่งที่คริสตชนทุกคนต้องได้รับ แต่สิ่งที่เราควรขอจากพระเจ้าคือขอกำลังที่เราจะชนะการทดลองได้ การทดลองอันวิกฤตสำหรับเหล่าสาวกมาถึงพวกเขาเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงถูกจับในสวนเกทเซมนี พระเยซูคริสต์ทรงเตือนพวกเขา 1-2 ชั่วโมงก่อนหน้านี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่พ่ายแพ้การทดลอง” (มาระโก 14:38) พระเยซูคริสต์ทรงทราบถึงกำลังความสามารถของสาวกที่จะทนการทดลองได้มากน้อยแค่ไหน พระองค์จึงทรงตรัสกับเปโตรว่า “แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาดและเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” (ลูกา 22:32)

และแล้ว พวกเขาก็เข้าในการทดลองอันสำคัญเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงถูกจับ และถูกประหารเมื่อพระพิเลตถูกประหาร ผุงแคะก็เตลิดเปิดเปิงไป พวกเขาไม่รู้สึกว่าถูกทอดทิ้ง และคิดว่าการติดตามพระเยซูนั้นไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรเลย แต่พระองค์ทรงสัญญากับพวกเขา (เป็นคำสัญญาซึ่งสำเร็จอย่างรวดเร็วจนเหลือเชื่อ) ว่าพระองค์จะทรงกลับมารวบรวมพวกเขาและนำหน้าพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง (มาระโก 14:27)

สำหรับประชาชนทั่วไป ๆ ไปในกรุงเยรูซาเล็ม คำอธิษฐานที่ไม่ให้พ่ายแพ้ในการทดลองอันนี้มีความหมายพิเศษอย่างหนึ่งสำหรับพวกเขา เหตุการณ์ที่จะทดลองพวกเขาก็คือ การที่ทหารโรมันบดขยี้กรุงเยรูซาเล็ม เพราะชาวกรุงเยรูซาเล็มทำการกบฏในกรุงเยรูซาเล็มขณะนั้น ประชากรเกือบทุกคนพร้อมที่จะกบฏ จนไม่เข้าใจว่าสันติภาพที่พระเยซูคริสต์ทรงนำมาอันนั้นคืออะไร พวกเขาไม่เข้าใจว่า เมื่อพระเยซูทรงประทับบนหลังลาอันนั้น พระองค์กำลังแสดงว่า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่ต่อมสุภาพ และเกลียดชังสงคราม พระองค์ทรงตระหนักดีว่า ชาวเยรูซาเล็มไม่สนใจสันติภาพอันแท้จริง ดังนั้นพระองค์จึงทรงเตือนเขาว่า เมืองนี้จะราบเป็นหน้ากลอง (ลูกา 19:41-44) เมื่อเราเข้าใจเหตุการณ์นี้ เราจะเข้าใจยิ่งขึ้นถึงคำสอนของพระองค์ที่ว่า เราควรปรองดองกับคู่ความที่เหนือกว่าเรา ก่อนที่ความจะถึงศาล และคำสอนที่ว่า เราควรจะคิดให้รอบคอบก่อนที่จะทำสงครามกับเมืองที่มีกำลังพลมากกว่า จริงอยู่ คำสอนเหล่านี้สามารถนำไปใช้ได้ในทุกเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไป แต่สำหรับชาวเยรูซาเล็มในสมัยนั้น เหตุการณ์ที่กรุงแตกเข้ากับคำสอนเหล่านี้ได้อย่างดีที่สุด

ในสายพระเนตรของพระเยซูคริสต์ แผ่นดินของพระเจ้ามีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับ “บุตรมนุษย์” คำว่า “บุตรมนุษย์” เราไม่ค่อยพบในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่ใช้คำนี้ “บุตรมนุษย์” ก็คือ “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” ในหนังสือดาเนียล “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” เป็นผู้ที่จะครอบครองจักรวาลและราชอาณาจักรนิรันดร์ เมื่อเราศึกษาถึงพระลักษณะของบุตรมนุษย์ในหนังสือพระกิตติคุณ เราจะพบว่า พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทำให้คำพยากรณ์ที่เล็งถึงท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์สำเร็จ แผ่นดินของพระเจ้าไม่ปรากฏเด่นชัดในสมัยที่พระเยซูคริสต์ยังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์บนโลกนี้ แต่รอคอยเวลาที่จะมาด้วยฤทธานุภาพอันใด อำนาจครอบครองของพระเยซูคริสต์ยังไม่สมบูรณ์ “แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะไม่ยอมรับพระองค์” (ลูกา 17:25) ฉะนั้น การทนทุกข์ของบุตรมนุษย์และการประทานชีวิตของพระองค์เองเพื่อเป็นค่าไถ่ถอนของคนจำนวนมากเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์เดิมได้ทำนายเอาไว้ แต่ในหนังสือดาเนียลไม่ได้กล่าวถึงการทนทุกข์ของบุตรมนุษย์ไว้อย่างเด่นชัด แต่ถ้าเราเอาพระลักษณะของ “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” มารวมกับพระลักษณะของผู้รับใช้ของพระเจ้าในหนังสืออิสยาห์ 52:13-53:12 เราจะเข้าใจพระคัมภีร์ของพระองค์ที่ว่า “มีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย” (มาระโก 9:12) บุตรมนุษย์จะเข้าสู่ศักดิ์ศรีของพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อ พระองค์ทรงดื่มจากถ้วยแห่งความทุกข์ทรมานและความตาย

ในหนังสือดาเนียล เราไม่ค่อยเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่าง “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” กับ “บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุด” ผู้ซึ่งได้ครอบครองอาณาจักรและเป็นผู้พิพากษาหลังจากการทนต่อการข่มเหง แต่พระเยซูคริสต์ทรงอธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ให้เราเข้าใจ ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดก็คือ บรรดาคนที่ติดตามและตกอยู่ในการทดลองเช่นเดียวกับพระองค์ พวกเขาเหมือน “ฝูงแกะเล็กน้อย” ผู้จะได้รับพระราชทานแผ่นดินตามชอบพระทัยพระบิดา (ลูกา 12:32,22:28-30) พระเจ้าทรงกำหนดพวกเขาให้มีส่วนในศักดิ์ศรีของบุตรมนุษย์แต่ก่อนที่จะมีส่วนในศักดิ์ศรีนั้น พวกเขาต้องดื่มจากถ้วยแห่งความทุกข์ทรมานและความตาย เขาไม่จำเป็นต้องดื่มในเวลาเดียวกันกับพระองค์ แต่เขาจำเป็นต้องดื่ม (มาระโก 10:35-45) ราชอาณาจักรของพระองค์จะเป็นของพวกเขา ถ้าพวกเขาดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์กล่าวคือเป็นผู้ที่คอยรับใช้ผู้อื่น ไม่ใช่คอยใช้ผู้อื่นเป็นผู้ที่ยอมสละชีวิตเพื่อจะได้ชีวิต แต่ระวังอย่าเข้าใจผิด ราชอาณาจักร อำนาจ และศักดิ์ศรีไม่ใช่ “ค่าตอบแทน” สำหรับการให้ผู้อื่นและการเสียสละ แต่การรับใช้ผู้อื่นและการเสียสละ คือ ราชอาณาจักร อำนาจ และศักดิ์ศรี ผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ คือ ผู้ที่มีจิตใจเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น ดำเนินตามรอยพระบาทของกษัตริย์ของพวกเขาผู้ทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์

โดยความตายบนกางเขนเขาต้องดำเนินตามกษัตริย์ผู้ทรงเปลี่ยนความหมายของกางเขนจากความพ่ายแพ้และความอัปยศไปเป็นชัยชนะและศักดิ์ศรี นี่แหละคือ **ข่าวประเสริฐที่พระเยซูคริสต์ทรงนำมา**

บทที่ 3 ข่าวประเสริฐเผชิญกับพวกยิว

1. การเปลี่ยนมุมมองในการมองข่าวประเสริฐ

การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทำให้เนื้อหาของข่าวประเสริฐ ที่พระองค์ประกาศเปลี่ยนไป แต่ข่าวประเสริฐกลับถูกมองในมุมมองใหม่ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเคยเป็นคนที่ถูกกล่าวหาและถูกประณามกลายเป็นผู้ที่คำเทศนากล่าวถึง พระเยซูคริสต์เคยทรงสำแดงความเมตตาและฤทธานุภาพในพระราชกิจของพระองค์เพื่อสาวกของพระองค์จะได้เข้าใจว่า ข่าวประเสริฐเป็นเรื่องของความเมตตาและฤทธานุภาพ แต่มาบัดนี้ ความเมตตาและฤทธานุภาพของพระองค์ได้ปรากฏอย่างชัดเจนที่สุดที่กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์เมื่อเรามองพระเยซูคริสต์ในมุมมองใหม่ เราจะเห็นว่าสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำคือเนื้อแท้ของข่าวประเสริฐ ออริเจน (Origen) เคยกล่าวไว้ว่า พระเยซูคริสต์คืออาณาจักรของพระเจ้าในรูปมนุษย์ ทั้งนี้เพราะว่าสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำคือสิ่งที่แผ่นดินของพระเจ้าต้องการ พระองค์เคยตรัสว่า อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด (ลูกา 22:42) และพระองค์ก็ทรงดำเนินไปถึงกางเขนด้วยทำที่อันนี้

ต่อมาพระองค์ทรงปรากฏพระองค์เองให้แก่เหล่าสาวกให้เห็นหลังการฟื้นคืนพระชนม์ ทำให้สาวกของพระองค์รู้ว่าพระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาและไม่ทรงทำให้พวกเขาผิดหวัง ดังนั้นพวกเขาก็จงรักภักดีต่อพระองค์มากกว่าเก่า มากจนกระทั่งไม่มีใครจับมันได้ แม้แต่ความตาย พวกเขาพบว่าพระเยซูทรงเป็นหนทางให้พวกเขาคืนดีกับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหนทางแห่งสันติสุขและชีวิตที่แท้จริง ก่อนวันศุกร์ประเสริฐและหลังวันอีสเตอร์ เหล่าสาวกรู้จักพระองค์โดยการดูชีวิตของพระเยซูคริสต์ และชีวิตแท้เช่นนี้มาถึงพวกเขาโดยผ่านทางพระองค์

เหล่าสาวกเริ่มเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ซึ่งพวกเขาคุ้นเคย พวกเขาได้เป็นพยานถึงสิ่งที่ได้เห็นมากับตาและได้ยินมากับหู พวกเขามีความหวังในการเป็นพยานว่าผู้ที่ไม่เคยรู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวจะได้มาสัมผัสกับพระองค์เหมือนที่พวกเขามี แล้วความหวังของเขาก็กลายเป็นความจริง

ในพระนามของพระเยซูคริสต์ และโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์สาวกของพระองค์ทำการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิวก่อน และแก่ชาวต่างชาติในเวลาต่อมา ถึงแม้ว่าในการประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกมีคนเป็นอันมากกลับใจใหม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าข่าวประเสริฐจะได้รับการต้อนรับแบบนี้เสมอไป ทั้งนี้เพราะว่า การที่พระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนกางเขนเยรูซาเล็มนั้นเป็นสิ่งสะกดทำให้

หลายคนไม่ยอมต้อนรับข่าวประเสริฐในพระคัมภีร์ใหม่ได้บันทึกถึงวิธีการที่เหล่าสาวกจัดตั้งสวดนี้ เมื่อเขาประกาศข่าวประเสริฐกับพวกยิว พวกกรีก และพวกโรมัน

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงเป็นสิ่งสะดุดสำหรับชาวยิวชนชาติของพระเจ้า บางคนได้บรรยายภาพพระเยซูคริสต์เป็นบุคคลซึ่งไม่เคยทำให้คนอื่นเดือดร้อนใจ การบรรยายพระเยซูคริสต์แบบนี้เป็นการบรรยายที่ผิด เพราะถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว ใครจะจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนพระเยซูคริสต์องค์แท้จริงได้สร้างความเดือดร้อนใจให้แก่คนเป็นอันมาก พระองค์ทรงทำลายแผนการอันชั่วร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่า บางคนถือศาสนาแต่เปลือกนอก พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าอย่างสนิทสนมจนดูเหมือนว่า พระองค์กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า พระองค์ทรงคบค้าสมาคมกับบุคคลที่สังกรรม์เกียด พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะเดินไปในทางที่นำความพินาศมาสู่พระองค์เอง ศาสนาโรมันได้ตัดสินประหารชีวิตพระองค์ แต่มหาปุโรหิตเป็นคนนำในการตั้งข้อกล่าวหาพระองค์ พระองค์เคยถกเถียงกับผู้ใหญ่ในธรรมศาลาแคว้นกาลิลีกับธรรมจารย์และพวกฟาริสี ในบริเวณพระวิหารเกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และพระองค์ทรงตอบมหาปุโรหิตด้วยความมั่นใจอย่างที่สุดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (นี่คือคำอธิบายที่พวกเขาต้องการ) พวกเขาจะมีโอกาสได้เห็นพระองค์ประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และเห็นพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อการพิพากษาและการปลดปล่อยชนชาติของพระเจ้า บรรดาผู้นำของอิสราเอลถือว่าพระองค์บ่อนทำลายความมั่นคงของอิสราเอลและทำให้พระวิหารเป็นมลทิน พวกเขาจึงเรียกร้องให้มีการกำจัดพระองค์

2. คำเทศนาของอัครทูต

แต่พวกชาวยิวไม่สามารถกำจัดพระเยซูคริสต์ได้ ในไม่ช้าพวกเขาต้องเผชิญกับพระองค์ในลักษณะใหม่ซึ่งทำความลำบากใจให้แก่พวกเขาอย่างมาก พวกเขาต้องเผชิญกับเหล่าสาวก พวกผู้นำชาวยิวเดาเอาว่าสาวกของพระเยซูคริสต์จะหนีกระจัดกระจายกลับไปยังแคว้นกาลิลี (เพราะสาวกของพระองค์ตื่นตระหนกและหวาดกลัวมาก เมื่อพระเยซูคริสต์ถูกจับ) แต่การณ์ไม่เป็นไปดังคาด สาวกของพระเยซูคริสต์กลับมาในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เพื่อประกาศให้แก่สาธารณชนทราบ ว่า พระเยซูถูกตรึงนั้นคือพระเมสสิยาห์

เหล่าสาวกประกาศว่า พระเยซูคริสต์คือ พระเมสสิยาห์ที่ชาวยิวได้รอคอยมาเป็นเวลานาน พระราชกิจของพระเยซูคริสต์ การทนทุกข์ของพระองค์ และชัยชนะของพระองค์ ทำให้พระคัมภีร์ที่พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์นั้นสำเร็จแล้ว และการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำเป็นหมายสำคัญที่แสดงว่า พระองค์คือพระเมสสิยาห์

คริสตชนในศตวรรษที่หนึ่ง ศตวรรษที่สอง และในหลายศตวรรษต่อ ๆ มาได้ถือเอาการที่คำพยากรณ์สำเร็จและการอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์เป็นข้อสนับสนุนที่สำคัญยิ่งในการเป็นพยาน ใน

ปัจจุบันคริสตชนบางคนไม่ได้ใช้ข้อสนับสนุนนี้ เพราะเขามองพระคัมภีร์เดิมในทัศนะที่ผิด และการมองอัครธรรมในทัศนะที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราในการยอมรับว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคลุจจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจทำอะไรได้ในโลกนี้ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น

อัครทูตประกาศว่า คำพยากรณ์ข้อสำคัญที่สุดสำเร็จแล้ว และการอัครธรรมที่อัครธรรมที่สุดก็คือ การฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นหมายสำคัญว่า พระเมสสิยาห์ได้มาแล้วเป็นฤทธานุภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า และเป็นการทำคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์สำเร็จอย่างบริบูรณ์ ยิ่งไปกว่านั้น ยังทำให้สาวกเป็นพยานได้อย่างเต็มปากว่า “พระเยซูนี้ พระเจ้าทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้” (กิจการ 2:32)

สาวกย่ำแล้วย่ำอีกว่า การบันดาลให้พระเยซูคริสต์ฟื้นคืนพระชนม์ เป็นการที่พระเจ้าทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ทรงกระทำกับดาวิดและพงศ์พันธุ์ของดาวิดว่า พระเจ้าจะทรงโปรดประทาน “พระพรอันศักดิ์สิทธิ์และนิรันดร์” (อิสยาห์ 55:3, อ้างในกิจการ 13:34) ในพระพรนี้พระเจ้าทรงสัญญาว่า พระองค์จะไม่ทรงละพงศ์พันธุ์ผู้หนึ่งของดาวิดไว้ในแดนคนตายทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่า (สดุดี 16:10, อ้างในกิจการ 2:25, กิจการ 13:35) ไม่มีมนุษย์ผู้ใดฟื้นคืนจากความตายนอกจากพระเยซูคริสต์ดังนั้นพระองค์จึงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ได้นั่งที่พระหัตถ์ขวาของพระเจ้าตามคำพยากรณ์ของสดุดี 16:10 (กิจการ 2:34) พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงเชิดชูและยกขึ้นสูงสุดหลังจากที่พระองค์ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณาที่กางเขน (อิสยาห์ 52:13 อ้างในกิจการ 3:13) สาวกได้เรียกร้องให้พวกยิวเข้าใจพระเยซูคริสต์อย่างถูกต้อง และกลับใจใหม่เพื่อความผิดบาปของพวกเขาจะถูกยก และพระพรของพระเมสสิยาห์จะมาถึงพวกเขา

สิ่งที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งที่สาวกประกาศอย่างมั่นใจ เมื่อเขาเริ่มเป็นพยานฝ่ายพระเยซูคริสต์ หลักสำคัญก็คือการยืนยันว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวไม่อาจยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่อัครทูตของพระองค์ได้เป็นพยานถึงข้อนี้จากประสบการณ์แห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า

แน่นอนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เป็นหลักฐานสำคัญในการประกาศข่าวประเสริฐของบุคคลที่เห็นพระองค์กับตา หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และบุคคลที่ได้ยินกับหู เมื่อพระองค์ทรงอธิบายถึงพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ ถึงอย่างไรก็ตามการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ก็ยังเป็นหลักฐานที่สำคัญยิ่งยุคในปัจจุบัน และหลักฐานนี้จะมึน้ำหนัก ถ้าผู้อื่นได้เห็นชีวิตของคริสตชนเปลี่ยนแปลงไปโดยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์

3. กางเขนเป็นอุปสรรค

ชาวยิวได้รับฟังข่าวประเสริฐมักจะพบกับอุปสรรค จึงทำให้เขาไม่สามารถเชื่อเรื่องข่าวประเสริฐได้ ทำไมเล่าพระเมสสิยาห์จึงต้องถูกตรึงที่กางเขน พวกเขาคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเมสสิยาห์ถูกตรึงที่กางเขน แต่คริสตชนไม่เคยลืมข่าวเรื่องกางเขนเมื่อเขาเป็นพยาน สำหรับชาวยิวแล้วการตรึงที่กางเขนเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้เขาไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ทำไมพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นทางแห่งพระพรจะต้องตายพร้อมกับคำสาปของพระเจ้า เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “ผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ ก็ต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23) ไม่มีใครเถียงว่าพระเยซูคริสต์คือ “ผู้ที่ต้องถูกแขวนบนต้นไม้” ชาวยิวคิดว่าสาวกของพระเยซูหมิ่นประมาทพระเจ้าในการประกาศว่าพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า

ตั้งแต่เริ่มต้นประกาศข่าวประเสริฐ อัครทูตทราบคืออยู่ว่า การตายที่กางเขนเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับชาวยิว แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขากล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาตั้งใจที่จะเลือกคำที่ทำให้ผู้ฟังระลึกถึงคำสาปแช่งในธรรมบัญญัตินั้น เมื่ออัครทูตถูกจับฐานละเมิดคำกำชับของพลตสกาอิสราเอลที่สั่งไม่ให้เขาประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ อัครทูตกล่าวต่อพลตสกาว่า “พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่” (กิจการ 5:30) และเมื่อเปโตรเป็นพยานให้โครเนเลียวและครอบครัวฟัง ท่านกล่าวว่า “พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้” (กิจการ 10:39) ถึงแม้ว่าอัครทูตจะรู้ว่า การตรึงที่กางเขนเป็นสิ่งอัปมงคลในทัศนะของชาวยิว แต่พวกเขาไม่เคยรีรอในการกล่าวว่า “ผู้ที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้” คือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเมสสิยาห์ คือองค์กษัตริย์และพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขากล้ากล่าวแบบนี้เพราะเขารู้ดีว่า พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระเยซูคริสต์ฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ไม่ว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ด้วยวิธีการแบบไหน สิ่งที่สำคัญคือว่า พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว

ก่อนหน้านี้เปาโลจะกลับใจ การตรึงที่กางเขนน่าจะเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ท่านไม่เชื่อข่าวประเสริฐเปาโลคงจะคิดว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ภายใต้การสาปแช่งของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงไม่น่าเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้ที่กล่าวว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ คือผู้ที่พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเป็นผู้หมิ่นประมาทพระเจ้าและเป็นนักหลอกลวง แต่เมื่อเปาโลได้เห็นพระเยซูคริสต์ผู้ฟื้นคืนจากความตาย เปาโลจึงมีเหตุผลที่พอที่จะเชื่อว่า พระองค์คือพระเมสสิยาห์พระบุตรของพระเจ้า ความเห็นของเปาโลเกี่ยวกับกางเขนจึงเปลี่ยนแปลงไป การที่พระเมสสิยาห์ถูกสาปแช่งบนกางเขนทำให้เปาโลได้เห็นข้อลึกลับอันหนึ่ง และข้อลึกลับอันนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์เดิม คำสาปแช่งในเฉลยธรรมบัญญัติ 21:23 มีความเลวร้ายเหมือนคำสาปแช่งในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 “ผู้ใดไม่ดำรงถ้อยคำแห่งบัญญัตินี้ โดยการกระทำตามให้ผู้นั้นรับคำสาปแช่ง” เปาโลได้ข้อคิดใหม่ ท่านจึงกล่าวไว้ว่า “คนทั้งหลายซึ่งฟัง

การประพฤติตามธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป” พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแช่งสาปเพื่อเรา เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ไม่ต้องถูกสาปแช่ง” ดังนั้นพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมจึงมาถึงชาวต่างชาติผ่านทางพระเยซูคริสต์ คือพระพรที่ว่า พวกเราจะได้รับพระวิญญาณ เมื่อมีศรัทธา (กาลาเทีย 3:10,13)

เราอาจจะพูดได้อีกแบบหนึ่งว่า พระคริสต์ทรงยอมรับคำสาปแช่งในลักษณะหนึ่ง (ถูกแขวนไว้ที่ต้นไม้) เพื่อปลดปล่อยประชากรของพระองค์ให้พ้นคำสาปแช่งอีกลักษณะหนึ่ง (การไม่สามารถรักษาธรรมบัญญัติได้ครบทุกข้อ) และเพื่อจะเป็นประกันว่า คริสตชนจะได้รับพระพรแห่งข่าวประเสริฐ เปาโลน่าจะพบคำอธิบายอันนี้ไม่นานนักหลังจากท่านบังเกิดใหม่ ความคิดของท่านจึงเปลี่ยนมายึดที่หลักใหม่ เราไม่ทราบว่าย่อการทูตอื่นจะใช้ความจริงนี้หักล้างการที่กางเขนเป็นอุปสรรคสำหรับชาวยิวหรือไม่ แต่พวกเขาคงจะมีคำอธิบายเพื่อชี้แจงว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงยอมให้ศัตรูของพระเมสสิยาห์สังหารพระองค์ “โดยแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้”

เปาโลและอัครทูตอื่น ๆ มักสรุปคำเทศนาของตัวเองว่า “พระคริสต์ไถ่ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลายตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 โครินธ์ 15:3) คำสรุปนี้เปาโลยืนยันอยู่เสมอว่าเขาได้รับมาจากพระเจ้า ในขณะที่ทุกคนรู้ยู่ที่ว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แต่คำสรุปนี้เน้นว่า ผู้ที่สิ้นพระชนม์คือพระคริสต์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม คำสรุปนี้ยังกินความถึงว่า พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความผิดบาปของประชากรของพระองค์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ทำให้พระคัมภีร์ที่พยากรณ์ไว้สำเร็จ พระคัมภีร์ตอนไหนที่สำเร็จ? น่าจะมีหลายตอน แต่ตอนที่เด่นชัดคงจะเป็นการทนทุกข์และการตายของผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า “พระเจ้าทรงวางลงบนท่านซึ่งความบาปผิดของเราทุกคน” (อิสยาห์ 52:13-53:12)

คำเทศนาของอัครทูต จำเป็นต้องมีคำอธิบายเพื่อขจัดอุปสรรคที่เกิดจากกางเขนและคำอธิบายเพื่อแก้อุปสรรคเหล่านี้ อัครทูตมิได้คิดขึ้นเอง แต่ได้รับมาจากพระเจ้า แรกทีเดียวกางเขนก็เป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขา จนกระทั่งพระองค์ทรงปรากฏพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ และถามเหล่าสาวกว่า “จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้นแล้วเข้าไปในพระสิริของพระองค์มิใช่หรือ” (ลูกา 24:26) มันจำเป็นจริง ๆ เพราะพระคัมภีร์เดิมได้เขียนไว้เช่นนั้น หลังจากนั้นพระองค์จึงทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟังเริ่มต้นตั้งแต่โมเสส และบรรดาผู้เผยพระวจนะ (ลูกา 24:27) และเปาโลผู้ซึ่งได้เรียนรู้จากพระเจ้าว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ท่านจึงกล่าวแก่กษัตริย์อากริปปาว่า เมื่อท่านเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ท่าน “ไม่พูดเรื่องอื่น นอกจากเรื่องซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกับโมเสสได้กล่าวว่าจะมีขึ้น คือว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และ

พระองค์จะทรงแสดง ความสว่างแก่ชนอิสราเอล และแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์” (กิจการ 26:22)

4. ประชาชนอิสราเอลไม่ยอมเชื่อ

แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอลจริง และถ้าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นไปตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิม แล้วทำไมเล่าชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่จึงปฏิเสธพระองค์?

สิ่งนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในหมู่ชนชาติยิว ซึ่งคริสตชนในสมัยแรกมีความจำเป็นที่จะอธิบายให้ได้ แต่เราต้องทราบว่า ปัญหานี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยของอัครทูต มันเกิดขึ้นตั้งแต่ในสมัยของพระเยซูคริสต์หนังสือพระกิตติคุณทุกเล่มได้กล่าวถึงปัญหานี้ หนังสือมาระโกได้บันทึกข้อโต้แย้งระหว่างพระเยซูคริสต์กับผู้นำศาสนายิว เพื่อจะแสดงให้เห็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรก และเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดพระเยซูคริสต์จึงถูกนำไปตรึงที่กางเขน

พระเยซูคริสต์เองทรงชี้ให้เห็นว่าชาวยิวไม่เชื่อพระคำรัสของพระองค์ และพวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงอธิบายว่ามันไม่แปลกอะไรเลย เพราะประวัติศาสตร์ย่อมซ้ำรอยของมันเอง บรรพบุรุษของพวกเขาไม่เคยเชื่อผู้เผยพระวจนะอันใด พวกเขาจึงไม่เชื่อพระองค์อันนั้น อิสยาห์เหมือนกัน พระเจ้าได้ทรงเตือนเขาตั้งแต่เริ่มเผยพระวจนะว่า ชาวยิวจะปฏิเสธและไม่ยอมรับสิ่งที่เขาพูด เพราะพวกเขามีตาที่มองไม่เห็นและมีหูซึ่งไม่ได้ยิน แล้วมันก็เป็นจริงดังนั้น (อิสยาห์ 6:9, มาระโก 4:12) ในสมัยของอิสยาห์ ชาวยิวเชื่อพระเจ้าแต่ปาก แต่จิตใจเหินห่างจากพระองค์ เขาพอใจในความคิดของตนเองมากกว่าพระวจนะของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน ผู้นำศาสนายิวในสมัยของพระเยซูคริสต์ได้ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นหมันไป โดยการนำเอาธรรมเนียมของตนเองมาแทนที่ เขาพอใจในธรรมเนียมนั้นยิ่งกว่าข้อดีที่พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยชนชาติของพระองค์ (อิสยาห์ 29:13, อ้างในมาระโก 7:6) “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทอดทิ้งเสีย” เป็นสุภาษิตที่ชาวยิวได้ใช้กันมานานมาแล้ว ชาวยิวไม่เคยมีความคิดเลยว่า สุภาษิตนี้มีความหมายเหมือนกับคำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า เมื่อเจ้าของสวนได้ส่งบุตรชายของเขาไปรับผลผลิตแต่คนเช่าได้ฆ่าบุตรคนนั้นโดยเจตนา (สดุดี 118:22 อ้างในมาระโก 12:10) พระองค์ทรงเปิดเผยคำอุปมานี้ให้บางคนได้เข้าใจว่า เจ้าของสวนคือพระเจ้าแห่งอิสราเอล (อิสยาห์ 5:7) และพระองค์ทรงตรัสคำอุปมานี้โดยหวังให้ เขารู้ว่า “พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง” (มาระโก 12:12)

เป็นสิ่งที่น่าสังเกตว่า พระคัมภีร์ใหม่มักใช้หนังสืออิสยาห์อธิบายว่า ทำไมชาวยิวจึงไม่เชื่อและพระเยซูคริสต์ก็ทรงใช้หนังสือเล่มนี้อธิบายถึงปัญหานี้ คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่ามีความหมายเหมือนหินสะดุด (สดุดี 118:22 เหมือนกับหินสะดุดในอิสยาห์ 8:14) ซึ่งทำให้คนเป็นอันมากสะดุดหกล้ม และถูกทำลายไป หินสะดุดอันนี้มีความหมายเหมือน “หินก้อนหนึ่งซึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ

มนุษย์” (ดาเนียล 2:34) ซึ่งกระแทกทำลายอาณาจักรของชาวต่างชาติ แล้วแทนอาณาจักรของพระเจ้า (ลูกกา 20:17) เปาโลและเปโตรได้อธิบายความหมายของ “หิน” ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลาซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้ในศิโยน (อิสยาห์ 28:16) ซึ่งจะทำให้สะดุด (โรม 9:33, 1 เปโตร 2:6) เพื่อชี้ให้เห็นว่า ทำไมชาวยิวเป็นอันมากถึงสะดุดข่าวประเสริฐมากกว่าที่จะยอมรับข่าวประเสริฐโดยความเชื่อ เปโตรเขียนไว้ว่า “ที่เขาสะดุดนั้น เพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า ตามที่เขาถูกกำหนดให้กระทำเช่นนั้น” (1 เปโตร 2:8) ถูกกำหนดอย่างไร? พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ในหนังสือ อิสยาห์ และในหนังสือผู้เผยพระวาระเล่มอื่น

5. คำให้การของสเทเฟน

ในบทต่อไปนี้ให้เราพิจารณาตัวอย่างของการอธิบายว่าทำไมชนชาติยิวไม่เชื่อ ตัวอย่างนี้เป็นคำให้การของสเทเฟนในกิจการบทที่ 7

สเทเฟนได้กล่าวให้การต่อหน้าศาลในคดีซึ่งมีโทษถึงประหารชีวิต สเทเฟนไม่ได้ให้การเพื่อเขาจะได้หลุดจากคดี แต่เขาได้ให้การเพื่อยืนยันและอธิบายความคิดเห็นของเขา ซึ่งเขาได้เสนอในธรรมศาลาของพวกนิกายกรีกแห่งหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม ที่เขาไปประชุมเป็นประจำ คำแก้ตัวของสเทเฟนจึงเป็นคำกล่าวแก้เพื่อข่าวประเสริฐไม่ใช่คำแก้ตัวเพื่อให้หลุดคดี คำให้การของสเทเฟนเป็นตัวอย่างของการอธิบายหลักความเชื่อ โดยคริสตชนที่นิกายกรีกให้ชาวยิวฟัง “นิกายกรีก” ในที่นี้หมายถึงพวกยิวที่ “พูดภาษากรีก” เราเห็นได้จากกิจการบทที่ 6 ว่า พวกนิกายกรีกเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม)

สเทเฟนเป็นผู้นำคนหนึ่งของคริสตชนที่นิกายกรีกของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ในระยะเริ่มแรกของคริสตจักร เขาเป็นผู้ที่มีของประทานในด้านสติปัญญาที่จะหยั่งรู้ว่า ศาสนายิวเกี่ยวข้องอย่างไรกับข่าวประเสริฐถ้าข่าวประเสริฐเป็นจริง ข้อปฏิบัติในศาสนายิวก็ไม่จำเป็นต่อไป ในขณะที่อัครทูตยังคงดำเนินชีวิตแบบชาวยิวที่เคร่งศาสนา และมีชีวิตที่ชาวยิวโดยทั่วไปนับถือ แต่สเทเฟนเห็นว่า ข่าวประเสริฐทำให้มนุษย์ไม่จำเป็นต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าทางพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม สเทเฟนได้เสนอความคิดนี้ในธรรมศาลาของพวกนิกายกรีก ด้วยวาตะศิลป์อันดีเลิศอันเป็นเหตุให้ชาวยิวที่นับถือพระวิหารไม่พอใจเป็นอย่างมาก สเทเฟนจึงถูกนำมายังหน้าพฤตสภาในข้อหาของการหมิ่นประมาททั้งพระเจ้าและโมเสส เขาถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะ (ตามคำพูดผู้กล่าวหา) เขาสอนว่าพระเยซูชวาวนาซาเร็ฐจะทำลายพระวิหารนี้ อันเป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางประชาชาติของพระองค์ เขาถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาทโมเสส เพราะเขาสอนว่าพระเยซูชวาวนาซาเร็ฐจะมาเปลี่ยนแปลงสิ่งที่โมเสสได้รับจากพระเจ้าที่ภูเขาซีนายและได้ถ่ายทอดกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว

มหาปุโรหิตได้เคยพยายามขัดแย้งข้อกล่าวหาการหมิ่นประมาทพระวิหารให้แก่พระเยซูคริสต์มาแล้ว แต่ไม่ได้ผล มาถึงคราวนี้การกล่าวหาสเทเฟนมีท่าว่าจะเป็นผลสำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้นถ้าสเทเฟนมีความผิดในข้อกล่าวหานี้จริง พวกเขาคงจะได้ชาวกรุงเยรูซาเล็มมาเข้าข้างมากมาย อัครทูตมีชื่อเสียงมากพอที่มหาปุโรหิตจะไม่กล้าทำการต่อต้านอย่างรุนแรง แต่ถ้าอัครทูตและคริสตจักรได้รับความเสื่อมเสียเพราะคดีของสเทเฟน คริสตชนคงจะอ่อนกำลังลง

เมื่อสเทเฟนให้การต่อศาล เขาพยายามอ้างถึงพระคัมภีร์เดิม เพื่อทำให้เห็นว่าคำสอนของเขาถูกต้องตามพระวจนะของพระเจ้า

สเทเฟนกล่าวว่า พระวิหารในเยรูซาเล็มไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดของศาสนาที่แท้จริง พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์ภายนอกพระมณฑลของดินแดนแห่งพันธสัญญา พระองค์ทรงปรากฏพระองค์ต่ออับราฮัมในเมโสโปเตเมียต่อโยเซฟในอียิปต์ ต่อโมเสสที่ภูเขาซีนาย และก่อนที่สถานนมัสการจะถูกสร้างขึ้น อิสราเอลก็สามารถนมัสการพระองค์ได้

เมื่ออิสราเอลเดินทางในถิ่นทุรกันดารเหมือนกับอับราฮัมผู้เดินทางอยู่เสมอ และพร้อมที่จะถอนเสาเต็นท์อยู่ตลอดเวลา ชาวิวจึงสร้างพลับพลาขึ้น เพราะเขาต้องเคลื่อนย้ายอยู่เสมอ จนกระทั่งในสมัยของซาโลมอนพระวิหารจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ ๆ พระเจ้าจะทรงสถิตท่ามกลางชนชาติอิสราเอล แต่ชื่อเสียงของพระวิหารนี้คือ มันทำให้ประชาชนเข้าใจผิดว่าพระเจ้าถูกจำกัดอยู่ภายในสิ่งที่ก่อสร้างด้วยมือมนุษย์ ทำให้พระวิหารกลายเป็นสถานที่ที่ประชาชนจะเข้าเฝ้าพระเจ้าเมื่อเขาต้องการ พระเจ้าได้ทรงเตือนเขา แต่ชาวยิวไม่เข้าใจเพราะหูหนวก ซาโลมอนทรงกล่าวในพิธีมอบถวายพระวิหารว่า “แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ คุณคิด ฟาสุวรรณค์และฟาสุวรรณค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น จะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” (1 พงศกัศตรีย์ 8:27) และพระเจ้าได้ทรงสอนชนชาติของพระองค์อีกทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์

“สุวรรณค์เป็นบัลลังก์ของเรา

และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา

นิเวศซึ่ง เจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า

และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน

สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น

สิ่งเหล่านี้จึงเป็นขึ้นมา พระเจ้าตรัสดังนี้” (อิสยาห์ 66:1)

แต่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สนใจคำเตือนของพระเจ้า พระวิหารจึงกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาไว้วางใจยิ่งกว่าพระเจ้า เยเรมีย์ได้เทศนาที่ประตูพระวิหารเพื่อให้พวกเขาหันจากความหลงผิด “อย่าไว้วางใจในคำหลอกลวงเหล่านี้ที่ว่า “นี่เป็นพระวิหารของพระเจ้า พระวิหารของพระเจ้า พระวิหารของพระเจ้า” (เยเรมีย์ 7:4) เยเรมีย์เตือนว่า ถ้าพวกเขาไม่หันจากความหลงผิด พระวิหารในเยรูซาเล็มจะถูก

ทำลายเหมือนกับสถานศักดิ์สิทธิ์ที่ซีโลได้ถูกทำลายมาแล้ว และในขณะนี้ สเทเฟนผู้สวมจิตใจของ
เยเรมีย์ได้กล่าวเตือนชนชาติอิสราเอลไม่ให้ไว้วางใจในพระวิหารหลังที่สอง เหมือนกับบรรพบุรุษของ
เขาที่ไว้วางใจในพระวิหารหลังที่หนึ่ง เขาไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงการที่พระวิหารหลังที่สองจะถูก
ทำลาย แต่เราอาจจะตีความหมายได้จากคำให้การของเขา ถึงอย่างไรก็ตาม มหาปุโรหิตและสมาชิก
ของพลุสกายังคงจำพระคำรัสของพระเยซูคริสต์ได้เกี่ยวกับเรื่องพระวิหาร พระเจ้าทรงกำลังเรียกให้
ชนชาติของพระองค์ละทิ้งความไว้วางใจในธรรมเนียมเก่า เพื่อที่จะติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง
เหมือนอับราฮัมได้เคยติดตามพระองค์ไป (ดูที่ตั้งใจในการเขียนการประกาศข่าวประเสริฐให้แก่
ชาวต่างชาติหลังการประหารชีวิตสเทเฟน) แต่ประชาชนต้องการมองอดีตมากกว่าอนาคตเช่นเดียวกับที่
บรรพบุรุษของเขาได้กระทำในถิ่นทุรกันดาร ประชาชนที่กล่าวหาสเทเฟนว่าพูดต่อต้านพระเจ้า คือ
ประชาชนที่บรรพบุรุษของเขาได้ทรยศต่อพระองค์ ด้วยการนมัสการลูกวัวทองคำในถิ่นทุรกันดารและ
ด้วยการนมัสการดวงดาวในเวลาต่อมา คนในชั่วอายุปัจจุบันปฏิเสธพระสุรเสียงของพระเจ้าตาม
แบบอย่างในชั่วยุคก่อน ๆ

ประชาชนที่กล่าวหาสเทเฟนว่าพูดต่อต้าน โมเสส คือประชาชนที่บรรพบุรุษของเขาปฏิเสธ
สิทธิอำนาจของโมเสสเสมอและฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และประชาชนเหล่านี้ยังทำสิ่งที่เลว
ทรามกว่าบรรพบุรุษของเขา กล่าวคือพวกเขาได้ฆ่าพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งโมเสส และบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ได้ทำนายเอาไว้

ทำคำให้การของสเทเฟนจึงเป็นเหมือนคำกล่าวโทษพวกยิว สเทเฟนไม่ได้พูดคำเหล่านี้กับ
ชาวยิวที่นับถือพระเจ้าจากใจจริง แต่เขากำลังพูดกับพลุสกายุซึ่งไม่เชื่อพระคำรัสของพระเยซูคริสต์
เมื่อสองสามปีที่แล้ว ถึงกระนั้นก็ดีสเทเฟนกล่าวพูดกับคนประเภทนี้ว่าเขาเหล่านั้นได้ขัดขวางพระเจ้ายิ่ง
กว่าบรรพบุรุษของพวกเขาโดยการปฏิเสธพระเยซูคริสต์

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นคำกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐที่คริสตชนยิวที่นิยมกรีกได้อธิบายให้
ชาวยิวฟัง คำกล่าวแก่ในทำนองนี้ ยังพบในจดหมายฮีบรูซึ่งเขียนหลังจากนี้ นอกจากนี้ยังพบในจดหมาย
ของบารนาบัสหลังจากที่พระวิหารถูกทำลายในปี ค.ศ.70 คริสตชนฮีบรูก็กล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐด้วย
เหตุผลของสเทเฟน คริสตชนฮีบรูเคยนิยมชมชอบในพระวิหารจนกระทั่งพระเจ้าทรงยอมให้พระวิหาร
ถูกทำลาย พวกเขาจึงเข้าใจได้ว่าการถวายเป็นเครื่องบูชา ไม่ใช่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย
ที่สุดในขณะนี้ แต่สเทเฟนเข้าใจความจริงข้อนี้ก่อนที่ยิวจะกบฏต่อโรมันถึงสามสิบปีเขารู้ความจริงนี้
โดยการไคร้ครวญเรื่องพระเยซูมิใช่โดยการเห็นพระวิหารถูกทำลายโดยทหารโรมัน

6. การฟื้นฟูที่กำลังจะเกิดขึ้น

คำให้การของสเทเฟนไม่ได้กล่าวถึง ความหวังสำหรับบุคคลที่ปฏิเสธพระวาระของพระเจ้าที่ผ่านมาจากบรรดาผู้เผยพระวาระ และบุคคลที่กบฏต่อพระเจ้าด้วยการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ แต่พระเจ้ามิทรงปล่อยชนชาติยิวไว้อย่างนั้น เพราะว่าถ้าพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติยิวเสียแล้ว มนุษย์จะไม่เข้าใจแนวทางการกระทำของพระองค์

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเปาโลเป็นผู้หนึ่งที่เห็นชอบกับการประหารสเทเฟน เปาโลก็มีความเห็นเหมือนกับสเทเฟนว่าระบบพระวิหารกับการนมัสการผ่านทางพระเยซูคริสต์นั้น ไปด้วยกันไม่ได้ แต่เขาทั้งสองต่างกันว่า ในขณะที่สเทเฟนมีความเห็นว่าของเก่าจะต้องไปเมื่อของใหม่มา เปาโลมีความเห็นว่าจะต้องคงของเก่าไว้และทำลายของใหม่ ไม่นานนักหลังจากการตัดสินใจและการประหารสเทเฟน เปาโลชาวทาร์ซุสได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาครั้งยิ่งใหญ่ จนตัวเฝ้าในการข่มเหงคริสตจักรมาเป็นผู้ที่ทำทุกอย่างเพื่อระบบใหม่นี้ เปาโลจึงเข้าใจได้ว่าระบบพระวิหารเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ชั่วคราว ระบบพระวิหารใช้ได้อยู่นกระทั่งพระองค์ทรงกระทำพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำกับอับราฮัมให้สำเร็จ คือพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำก่อนที่พระองค์ประทานธรรมบัญญัติให้ เปาโลตระหนักดีเหมือนกับสเทเฟนถึงการที่ชนชาติอิสราเอลไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลด แต่เรื่องเศร้าสลดนี้จะนำมาซึ่งความยินดีเป็นอย่างยิ่งถ้าชนชาติยิวต้อนรับพระเยซูในเวลาต่อมา ทั้งนี้เพราะว่าชนชาติยิวเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเพื่อจะทรงประทานพระเยซูคริสต์ เปาโลเขียนไว้ว่า “พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงเลือกให้เป็นบุตรของพระเจ้า และพระสิริของพระเจ้าปรากฏแก่เขา และเขาได้รับบรรดาพันธสัญญาและการทรงประทานธรรมบัญญัติ และพิธิมนัสการพระเจ้าและพระสัญญาทั้งอัครบิดรก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ในเชื้อชาติของเขา” (โรม 9:4-5) อัครบิดรได้รับพันธสัญญาซึ่งจะสำเร็จในชนรุ่นต่อ ๆ มา แต่ผู้สืบเชื้อสายจากอัครบิดรได้ปฏิเสธว่าพันธสัญญาไม่ได้สำเร็จในชนรุ่นเขาทั้ง ๆ ที่มันสำเร็จแล้ว

แต่การทรยศของชนชาติยิวทำให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระประสงค์ของพระองค์หรือ? พระองค์ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ? เปล่าเลย ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจว่า พระคัมภีร์เดิมสอนเราเสมอว่า พระเจ้าทรงโปรดเลือกคนบางกลุ่มเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ และพระเจ้าทรงโปรดเลือกคนอีกบางกลุ่ม เพื่อรับทอดแผนการของพระองค์ แต่พระคัมภีร์เดิมก็ได้สอนเราถึงความจริงอีกอย่างหนึ่งว่า ชนชาติอิสราเอลเป็น “ชนชาติที่มักกบฏ” มานานแล้ว (อิสยาห์ 65:2, โรม 10:21) การปฏิเสธพระเยซูคริสต์จึงไม่ใช่สิ่งแรกที่ชาวยิวทำในการกบฏต่อพระเจ้า แต่ตลอดประวัติศาสตร์ชนชาติยิว มีคนเชื่อสัตย์และเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ และก็มีคนแบบนี้ในสมัยของเปาโล เปาโลมั่นใจว่าพระเจ้าทรงมี “พวกที่เหลืออยู่ตามที่พระเจ้าทรงเลือกไว้โดยพระคุณ” (โรม 11:5) “พวกที่เหลืออยู่” เป็น

พยานหลักฐานว่าพระเจ้าทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์และ “พวกที่เหลืออยู่” จะกระทำแผนการของพระเจ้าที่กำหนดให้ชาติอิสราเอลทำคือการประกาศพระกิตติคุณให้แก่ชนชาติทั้งหลาย

แล้วชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่ที่ปฏิเสธพระเมสสิยาห์จะเป็นอย่างไรต่อไป? เรากล้าเรียกเขาใหม่ว่าเขาเป็น “ภานะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ?” และเรากล้าตั้งใจปล่อยให้เขาพินาศไปไหม? บางคนอาจพอใจที่กระทำอย่างนั้น แต่เปาโลไม่พอใจ การปฏิเสธข่าวประเสริฐของชาวยิวในสมัยเปาโลเป็นการดำเนินรอยตามความประพฤติน่าเกลียดของบรรพบุรุษของเขา และยังเป็น การให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จ อิสยาห์ได้ทำนายถึงความไม่เชื่อของพวกเขาก่อนหน้านี้หลายศตวรรษ อิสยาห์กล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่องซึม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขาจนทุกวันนี้” (อิสยาห์ 29:10, อังในโรม 11:8) เปาโลเข้าใจดีถึงสถานการณ์อันเลวร้ายของชนชาติยิว เพราะบางครั้งหนึ่งเขาเคยมีใจที่เชื่องซึมจนกระทั่งตาของเขาได้มองเห็น และหูของเขาได้ยิน บนถนนสู่ดามัสกัส สถานการณ์อันเลวร้ายเช่นนี้จะไม่ดำเนินอยู่ตลอดไป ความใจแข็งทำให้อิสราเอลบางส่วนเท่านั้นถูกทำลายไป ถึงแม้ว่าจะเป็นส่วนใหญ่ของอิสราเอลก็ตามและยิ่งไปกว่านั้น สิ่งนี้เกิดขึ้นชั่วคราวโดยพระสติปัญญาของพระเจ้า พระองค์ทรงทำให้อิสราเอลบางส่วนใจแข็งกระด้างไปชั่วคราวเพื่อข่าวประเสริฐจะถูกประกาศให้แก่คนต่างชาติเป็นจำนวนมากอย่างรวดเร็ว หลังจากที่พระเจ้าทรงอวยพระพรชาวต่างชาติ พระองค์จะทรงเชิดชูอิสราเอลขึ้น เพราะพระเจ้าทรงตรัสผ่านทางโมเสสว่า “เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติหนึ่ง เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยชนชาติที่โง่เขลาชาติหนึ่ง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21, อังในโรม 10:19) และความหมายของคำพยากรณ์นี้มีว่า อิสราเอลจะอิจฉาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดอวยพระพรชาวต่างชาติ ในอนาคตอิสราเอลอาจจะพูดว่า “พระพรเหล่านั้น เราเป็นผู้มีสิทธิ์ได้รับไม่ใช่หรือ แล้วทำไมเหล่าชาวต่างชาติจึงได้รับพระพรในขณะที่เราถูกปิดกั้นจากพระพร” และในที่สุดชาวยิวจะออกจากจิตใจที่เชื่องซึม พวกเขาจะมองเห็นและได้ยินและเรียกร้องว่าพระเยซูคริสต์และข่าวประเสริฐเป็นของพวกเขา เปาโลเขียนถึงชาวต่างชาติ และบรรยายสถานการณ์ของชาวยิวว่า “ท่านทั้งหลายก็เหมือนกัน เมื่อก่อนมิได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณา เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเหล่านั้นฉันใด บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อฟังเพื่อว่าพวกเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระคุณที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อฟังเพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน” (โรม 11:30-32) คำกล่าวอันนี้ของเปาโล เป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุดในการอธิบายว่า ทำไมชนชาติอิสราเอลจึงไม่เชื่อ คำอธิบายของเปาโลทำให้เราเข้าใจทุกชอกทุกมุมของข่าวประเสริฐ และเปาโลมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้พระคุณของพระเจ้า

อนึ่ง การประกาศข่าวประเสริฐให้แก่ชาวต่างชาติเป็นคำพยากรณ์ที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นในบทต่อไป เราจะพิจารณาถึง การกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐสำหรับชาวต่างชาติ

การเป็นพยานให้แก่ชาวยิวยังคงเป็นหน้าที่ของคริสตชนในปัจจุบัน แต่คริสตชนในปัจจุบันต้องทำหน้าที่นี้ด้วยความระมัดระวังยิ่งกว่าคริสตชนในยุคแรก คริสตชนในยุคแรกเป็นพยานให้แก่ชาวยิวด้วยใจสะอาด คริสตชนในปัจจุบันต้องมีความถ่อมใจ และเปลี่ยนท่าทีเสียใหม่โดยการเลิกทัศนคติเดิมที่ได้รับถ่ายทอดมาหลายชั่วอายุ เพราะท่าทีของคริสตชนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเป็นพยานให้แก่ชาวยิว อาจารย์ชาวยิวผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้กล่าวหาคริสตชนอย่างมีเหตุผลว่า “คริสตชนได้ซ่อนพระพักตร์พระเยซูคริสต์จากพวกเรา” ก่อนที่คริสตชนจะเป็นพยานให้แก่ชาวยิว พวกเขาต้องทำตัวให้พร้อมที่จะมีสิทธิ์ในการเป็นพยาน

ในปัจจุบันชาวยิวได้รับความทุกข์ยากลำบากยิ่งกว่าครั้งใด ๆ ในอดีต เพราะพวกเขาอยู่ในสังคมที่ต่อต้านคริสตชน (ยังไม่ใช่ด้วยการฆ่า) และต่อต้านชาวยิวความทุกข์ยากอันแสนเจ็บนี้ซึ่งหนักกว่าความทุกข์ยากใด ๆ ในหลายศตวรรษที่ผ่านมา อาจทำให้ชาวยิวยอมรับพระเยซูคริสต์ได้ง่ายขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงทนทุกข์เพื่อเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเจ็บปวดเมื่อประชากรของพระองค์เจ็บปวด พระองค์ทรงเป็นความหวังและความรอดของอิสราเอล

บทที่ 4 ข่าวนิยายประหลาดเกี่ยวกับชาวต่างชาติ

1. แต่ชาวกรีกด้วยความโง่

การประกาศว่าพระคริสต์ผู้ทรงตรึงที่กางเขน เป็นการประกาศเรื่องที่น่าอัศจรรย์ในสายตาของชาวยิวที่เคร่งศาสนา พอ ๆ กับการประกาศเรื่องโง่ ๆ ในสายตาของชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของชาวต่างชาติที่มีวัฒนธรรมของชาวกรีก กางเขนเป็นอุปสรรคสำหรับคนเหล่านี้ มิใช่เพราะความคิดทางศาสนาศาสตร์ของพวกเขาขัดกับเรื่องของกางเขน แต่กางเขนเป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขา เพราะเขาไม่สามารถยอมรับคนที่ไร้สติปัญญาและคนที่ไม่สามารถช่วยตัวเองจากการถูกตรึงที่กางเขนได้ เขาไม่สามารถยอมรับคนเช่นนี้ให้เป็นผู้ปลดปล่อยชีวิตของเขา เป็นผู้นำในชีวิตและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

คริสตชนในศตวรรษแรกไม่เคยพยายามจะปกปิด เรื่องกางเขนเพื่อให้คำพยานของพวกเขาเป็นที่น่าฟังสำหรับชาวต่างชาติ ตรงกันข้ามคริสตชนในยุคดังกล่าวนี้กล่าวถึงกางเขนก่อนเสมอ และยอมรับว่าในมาตรฐานของสติปัญญาและอำนาจของโลกนี้ พระคริสต์ผู้ถูกตรึงที่กางเขนทรงเป็นผู้ไร้สติปัญญาและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คริสตชนประกาศว่าโดยพระเยซูคริสต์ที่ถูกตรึงที่กางเขนนี้แหละ พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จในสิ่งที่สติปัญญาและอำนาจของโลกนี้ทำไม่สำเร็จ กล่าวคือพระเจ้าทรงไถ่ชายหญิงผู้เคยเป็นทาสของบาป และสิ่งนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นว่ามาตรฐานของพระเจ้า “คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่กำลังจะรอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความฉลาดของคนฉลาดสูญสิ้นไป คนมีปัญญาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน บัณฑิตแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้าได้ทรงกระทำปัญญาของโลกให้โง่เขลาไปแล้ว เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่รู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาเรื่องโง่ ๆ พวกเขายกข้อเห็นนิมิตและพวกกรีกเสาะหาปัญญา แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น อันเป็นที่ให้พวกยิวสะดุด และให้พวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่เราเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า เพราะความเขลาของพระเจ้า ยังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์” (1 โครินธ์ 1:18-25)

เปาโลเป็นผู้นำในการกล่าวแก่ เพื่อข่าวประเสริฐเป็นที่ทำทายเป็นที่ปรารถนาของชาวต่างชาติ เหมือนกับเป็นที่ทำทายเป็นที่ปฏิบัติของศาสนายิว

2. การโจมตีรูปเคารพ

ถ้าชาวประเสริฐกล้าทำทนายปรัชญากรีกซึ่งเป็นวัฒนธรรมของชาวต่างชาติที่สูงสุดในขณะนั้น ชาวประเสริฐก็ยิ่งกล้าทำทนายสิทธิการนมัสการรูปเคารพอันเป็นที่น่ารังเกียจ สำหรับพวกยิวและคริสตชน ซึ่งนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว การอธิบายชาวประเสริฐให้พวกที่นับถือรูปเคารพจึงเป็นการชี้ให้เห็นความผิดพลาดของลัทธิรูปเคารพ

ศาสนาของชาวต่างชาติเป็นที่น่ารังเกียจ เพราะพวกเขานมัสการพระหลายองค์แทนที่จะนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว พระเหล่านี้เป็นปีศาจมากกว่าเป็นพระ พระเหล่านี้มีรูปเคารพที่มองเห็นได้และสัมผัสได้เป็นตัวแทน ศาสนาของชาวต่างชาติมีแก่นสารอยู่ที่รูปเคารพ ชาวต่างชาติพวกที่มีความคิดลึกซึ้งมักอธิบายว่ารูปเคารพไม่ใช่พระแต่เป็นเพียงตัวแทนของพระ แต่ชาวต่างชาติส่วนใหญ่ที่ไม่มีความคิดลึกซึ้งมักถือเอารูปเคารพเป็นพระและแยกไม่ออกระหว่างรูปเคารพและพระ พวกเขาจึงจงใจยกย่องรูปเคารพเป็นพระของพวกเขาและนมัสการรูปเคารพเหล่านี้

ทัศนคติต่อรูปเคารพในสมัยพระคัมภีร์ใหม่เป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจาก แนวความคิดในพระคัมภีร์เดิม เอลียาห์บนภูเขาการเมลได้เยาะเย้ยผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลที่ร้องเรียกให้พระของตนฟังคำเรียกของตน เพราะเอลียาห์ทราบดีว่าพระของพวกเขาไม่ใช่พระ ผู้เขียนเพลงสดุดีชาวฮีบรูได้กล่าวถึงชาวต่างชาติว่า

“รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ

เป็นหัตถกรรมของมนุษย์

รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้

มีตา แต่ดูไม่เห็น

มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน

มีจมูก แต่ดมไม่ได้

มีมือ แต่คว้าไม่ได้

มีเท้า แต่เดินไม่ได้

รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้

ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น

เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน”

(สดุดี 115:4-8, เปรียบเทียบกับสดุดี 135:15-18)

และการที่แผ่นลัทธิรูปเคารพในสมัยพระคัมภีร์เดิมปรากฏในพระคัมภีร์อิสยาห์ 44:9-20 ซึ่งบรรยายถึงชายผู้หนึ่งซึ่งเลือกเอาต้นไม้ต้นดีแล้ว โคนมันลง เขาใช้มันบางส่วนติดไฟสำหรับทำอาหาร

และให้ความอบอุ่นเมื่อเขามืดและอุ่นแล้ว เขาจึงหวนกลับมาคิดถึงสิ่งที่สูงขึ้นและใช้ไม้ที่เหลือทำเป็นรูปเคารพ เมื่อทำรูปเคารพเสร็จแล้วเขาก็ก้มลงนมัสการและกล่าวว่า “ขอทรงช่วยข้า เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้า”

แนวความคิดอันนี้ยังปรากฏในวรรณคดีของชาวยิวที่นิยมกรีก เช่นใน “The Letter of Aristeas” และ “The book of Wisdom” แนวความคิดอันนี้ยังเป็นที่ยอมรับในศตวรรษที่สองในการใช้อธิบายข่าวประเสริฐ ในพระคัมภีร์ใหม่เราพบความคิดแบบนี้ใน โรม 1:18-32 ซึ่งเปาโลเขียนขึ้นเพื่อเป็นข้อกล่าวหาชาวต่างชาติ เปาโลชี้ให้เห็นว่าลัทธิรูปเคารพไม่เป็นเพียงแต่การนมัสการรูปเคารพที่เป็นรูปแกะสลักหรือรูปหล่อ ความเลวทรามของลัทธิรูปเคารพอยู่ที่การนมัสการ “สิ่งที่ถูกสร้าง” แทนที่จะนมัสการ “ผู้ทรงสร้าง” (“สิ่งที่ถูกสร้าง” อาจเป็นจินตนาการในความคิดของเรา แม้แต่จินตนาการที่เกี่ยวกับ “ผู้ทรงสร้าง”) ผู้เขียน “The book of Wisdom” พยายามเน้นว่า “ความคิดที่จะสร้างรูปเคารพเป็นจุดเริ่มต้นของการล่วงประเวณี และการสร้างรูปเคารพเป็นการทำลายชีวิต” (Wisdom 14:12) เปาโลก็เช่นเดียวกันท่านกล่าวว่าความเลวทรามทางศีลธรรม ในสมัยของท่านมีกำเนิดเริ่มต้นมาตั้งแต่มนุษย์ได้เอา “พระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์จตุบาท และรูปสัตว์เลื้อยคลาน” (โรม 1:23) (“The book of Wisdom” และสองบทแรกของหนังสือโรมมีความใกล้เคียงกันมากจนทำให้รอนอลด์ เอ. น็อกซ์ (Ronald A. Knox) เสนอความเห็นที่เปาโลเป็นผู้เขียน “The book of Wisdom” ก่อนที่ท่านจะกลับใจเป็นคริสตชน

ยิ่งไปกว่านั้น เปาโลย้ำว่า ชาวต่างชาติไม่มีข้อแก้ตัว เมื่อพวกเขาไม่สนใจการรู้จักกับพระเจ้า เพราะพวกเขาสามารถรู้จักกับพระองค์โดยอาศัยสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง และจิตสำนึกผิดชอบในใจของเขา แต่เปาโลมีความคิดลึกซึ้งยิ่งกว่าคนอื่น ๆ ที่เขียนข้อกล่าวหาลัทธิรูปเคารพและความเลวทรามทางศีลธรรม เพราะเปาโลเขียนข้อกล่าวหาของเขารอบคลุมทั้งชาวต่างชาติและชาวยิว ท่านกล่าวว่าทั้งสองพวกผิดพอ ๆ กันเมื่อใช้มาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้าวัด และเขาทั้งสองพวกมีสิทธิพอ ๆ กันในการรับพระคุณที่จะช่วยให้รอด

ถึงอย่างไรก็ตาม หนังสือจดหมายโรมเป็นสิ่งที่เปาโลเขียนถึงคริสตชน ในบทแรกของหนังสือ เปาโลได้เขียนข้อกล่าวหาชาวต่างชาติให้คริสเตียนอ่าน มีพระคัมภีร์อยู่สองตอนในหนังสือกิจการซึ่งแสดงให้เห็นถึงการที่ข่าวประเสริฐเผชิญกับชาวต่างชาติ และพระคัมภีร์สองตอนนี้เป็นแนวทางให้เห็นคำอธิบายข่าวประเสริฐของคริสตชนในศตวรรษที่สองที่มีต่อชาวต่างชาติ พระคัมภีร์สองตอนนี้ได้แก่ กิจการ 14:8-18 ซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่เปาโลและบารนาบัสต่อต้านลัทธิรูปเคารพที่เมืองลุตตรา และ กิจการ 17:16-34 ซึ่งกล่าวถึงปาฐกถาของเปาโลต่อสภาอารีโอบากัสที่กรุงเอเธนส์ ในพระคัมภีร์ตอน

แรกแสดงให้เห็นว่าชาวประเสริฐกำลังเผชิญกับชาวต่างชาติที่ไม่มีความคิดลึกซึ้ง แต่พระคัมภีร์ตอน
หลังแสดงให้เห็นว่าชาวประเสริฐกำลังเผชิญกับพวกปรัชญาเมธี

3. การนมัสการของชาวต่างชาติที่ลูศตรา

ในระหว่างการเดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐที่ไซปรัสและเอเชียไมเนอร์ (ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยคริสตจักรของชาวต่างชาติที่เมืองอันติโอก) บารนาบัสและเปาโลได้เข้าไปในอาณานิคมหนึ่งของโรมคือลูศตรา ลูศตราเป็นเมืองหนึ่งในเขตสคาโอเนีย ในแคว้นกาลาเทีย ที่เมืองนี้เปาโลได้รักษาชายผู้หนึ่งที่เป็นง่อยมาแต่กำเนิดชาวพื้นเมือง (ซึ่งไม่ใช่คนโรมัน) ของเมืองลูศตราประหลาดใจในการรักษาโรคจนทำให้พวกเขาหลงผิดคิดว่าเมืองของเขา เป็นที่โปรดปรานของพระชนพระมาเยี่ยมเมืองนี้ ในตำนานพื้นเมืองเล่ากันว่า พระซุส (พระที่ยิ่งใหญ่ที่สุด) และพระเฮอร์เมส (ผู้ป่าวประกาศของพระซุส) ได้เคยลงมาเยี่ยมดินแดน Incognito และหลักฐานทางโบราณคดีก็บ่งชี้ให้เห็นว่ามีการนมัสการพระซุสและพระเฮอร์เมสในดินแดนนี้ แม้ในสมัยของคริสตศักราชยังเรียกบารนาบัสว่าพระซุส และเรียกเปาโลว่าพระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นคนพูดเก่ง ประชาชนคิดว่าแขกผู้มีเกียรติสูงสุดได้มาเยี่ยมพวกเขา ดังนั้นเขาจึงจัดการต้อนรับอย่างสมเกียรติ และปฏิรูปโรหิตประจำรูปพระซุส (วิหารของพระซุสตั้งอยู่หน้าประตูเมือง) จัดการถวายโคเป็นเครื่องบูชา

โคถูกตกแต่งด้วยพวงมาลัยขนสัตว์ก่อนที่จะนำไปถวายบนแท่นบูชา เมื่ออัครทูตทั้งสองเห็นดังนั้นท่านจึงเข้าใจว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ก่อนหน้านี้นท่านทั้งสองไม่เข้าใจสถานการณ์ เพราะประชาชนร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียซึ่งอัครทูตฟังไม่เข้าใจ อัครทูตจึงถึงกับวิ่งเข้าไปในกลุ่มชนด้วยความตื่นตระหนกและผิดหวัง ทั้งนี้เพื่อหมายให้พวกเขาหยุดกระทำการที่พวกเขาตั้งใจจะทำ อัครทูตแสดงความไม่พอใจที่ประชาชนยกท่านทั้งสองเป็นพระพร้อมกันนี้ ท่านทั้งสองพยายามทำให้สถานการณ์ดีขึ้นโดยการพูดชักจูงประชาชนให้หันจากรูปเคารพที่ปราศจากเหตุผลแล้วมารู้จักกับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้

ท่านทั้งสองตะโกนว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย เหตุใดจึงทำการอย่างนี้? เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมากล่าวข่าวประเสริฐให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้ท่านมาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านี้ ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติ ตามชอบใจ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล ท่านทั้งหลายจึงอึดใจยินดีด้วยอาหาร”

ชาวเมืองลูศตราหยุดถวายเครื่องบูชาอย่างไม่เต็มใจ และบางคนถึงกับพยายามตั้งใจฟังคำกล่าวของอัครทูตเพราะหมายจะรู้ว่าท่านกำลังแหย่ความจริงอะไร ถึงแม้ว่าบางคนจะไม่พอใจเมื่อรู้ว่าอัครทูตไม่ได้เป็นพระจริง ๆ

เมื่ออัครทูตเผชิญกับพวกยิว ท่านจะอ้างคำพยากรณ์และการอัศจรรย์ แต่เมื่อท่านเผชิญกับชาวต่างชาติท่านกล่าวถึงการเปิดเผยพระองค์ของพระเจ้าว่า พระองค์เป็นผู้ทรงสร้างและผู้ทรงค้ำจุนจักรวาล และกล่าวถึง “**พระองค์ที่มีต่อมนุษย์ทุกคน**” (นักศาสนศาสตร์บางคนใช้สำนวนนี้) ฝนตกตามฤดูกาลและฤดูเกิดผลนำมาซึ่งอาหารที่ทำให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ได้ พร้อมทั้งมีความชื่นชมยินดี สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่พวกเขาไม่รู้จัก ทำไมพวกเขาจึงไม่ละทิ้งการนมัสการพระที่ไม่ให้ประโยชน์อะไร แล้วกลับมาถวายโมทนาพระคุณพระเจ้าที่ยังแท้ผู้ประทานชีวิตและความสุข นักศาสนศาสตร์มักจะมองเห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างคำบันทึกของท่านลูกาที่สรุปคำเทศนาของอัครทูตที่เมืองลุตตรา และคำบันทึกของเปาโลที่บรรยายถึงการกลับใจเป็นคริสเตียนของชาวเธสะโลนิกา “ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และรอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์ ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นจากความตายคือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น” (1 เธสะโลนิกา 1:9-10) เราเห็นได้โดยง่ายว่า คำกล่าวนี้มีเรื่องของคริสตชนมากกว่าคำเทศนาที่ลุตตรา แต่คำเทศนาที่ลุตตราเป็นขั้นแรกของการนำเสนอข่าวประเสริฐกับชาวต่างชาติ (ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ไม่จำเป็นในการนำเสนอข่าวประเสริฐให้กับชาวยิว) คำเทศนาที่เมืองลุตตรามีความมุ่งหวังให้พวกเขาหัน “มาหาพระเจ้าโดยละทิ้งรูปเคารพ เพื่อมาปรนนิบัติพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่” เปาโลคงเทศนาต่อไปว่า พระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายและทรงจัดเตรียมทุกสิ่งสำหรับความต้องการฝ่ายกาย พระองค์ยังได้ทรงจัดเตรียมฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อไถ่มนุษย์ ประทานพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ด้วย

ถึงแม้ว่าเปาโลจะมีได้อย่างข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์เดิม แต่คำเทศนาของท่านที่เมืองลุตตรานั้นเต็มไปด้วยแนวความคิดจากพระคัมภีร์เดิม ท่านได้แนะนำให้ชาวลุตตรารู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ “ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น” ความคิดนี้เหมือนกับพระบัญญัติข้อที่สี่ (อพยพ 20:11) การบรรยายให้เห็นว่าพระและการนมัสการของชาวต่างชาติเป็นสิ่งที่ “ไร้ค่า” และ “ไร้ประโยชน์” เป็นสิ่งที่พบเสมอในพระคัมภีร์เดิมทั้งในฉบับภาษาฮีบรูและฉบับแปลเป็นกรีก พระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงส่งฝนมาตามฤดูกาลและทรงให้เกิดฤดูเกิดผลก็เป็นแนวความคิดในพระคัมภีร์เดิม และความคิดในเรื่อง “อาหารและความชื่นชมยินดี” ว่าเป็นของประทานจากพระเจื่อก็ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม

“ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติตามชอบใจ” มีความหมายว่าพระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยจนถึงสมัยพระกิตติคุณ ความอดกลั้นของพระองค์จึงสิ้นสุดลง แนวความคิดนี้เปาโลได้บรรยายอย่างละเอียดที่กรุงเอเธนส์ ท่านกล่าวว่าพระเจ้า “มิได้ทรงถือโทษ” ในเวลาเมื่อ “มนุษย์ยังไร้เดียงสา” แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้ตรัสสั่ง “มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” เพราะ

พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองทางพระคัมภีร์ (กิจการ 17:30) เราจะหันมาพิจารณาคำเทศนาที่กรุงเอเธนส์ซึ่งมีเนื้อความที่ชัดเจนกว่า

4. เปาโลต่อหน้าสภาอารีโอปากัส

พระคัมภีร์กิจการ 17:22-31 เป็นพระคัมภีร์ 10 ข้อ ในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งมีนักอภิบาลพระคัมภีร์หลายคนได้เขียนคำอธิบายไว้มากมายยิ่งกว่าตอนใด ๆ ของเปาโลมีหลายคนที่ไม่ยอมเชื่อว่า ปาฐกถาต่อหน้าสภาอารีโอปากัสเป็นคำพูดของเปาโล เป็นที่น่าสังเกตว่า นักศาสนศาสตร์ที่มีชื่อเสียงหลายคนเมื่อได้ศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้ โดยคำนึงถึงสถานการณ์ในเวลานั้น ยอมรับด้วยความมั่นใจว่า คำกล่าวนั้นเป็นของเปาโล คนที่เข้าใจเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ตอนนั้นยอมรับเป็นเสียงเดียวกันว่า อัครทูตเปาโลเป็นผู้กล่าวปาฐกถาอย่างนั้น ส่วนใหญ่คงเป็นเพราะว่า พวกเขาเข้าใจว่า ปาฐกถานี้ขัดกับหลักความเชื่อที่มีอยู่ในจดหมายของอาจารย์เปาโล พวกเขาไม่เข้าใจวิธีการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโลผู้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวงเพื่อจะช่วยให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง” (1 โครินธ์ 9:22)

ให้เราลองวาดภาพดูว่า ผู้เขียนจดหมายโรม 3 บทแรกได้เดินทางไปกรุงเอเธนส์ แล้วอย่าลืมว่า ท่านผู้นี้มีประสบการณ์มาก เพราะท่านได้เดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวต่างชาติมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ท่านเข้าใจในปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้ฟังและรู้จักที่จะเริ่มพูดให้ถูกจุด เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง มีอีกอย่างหนึ่งที่เราต้องคำนึงอยู่เสมอก็คือว่า ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐของเขาจะไม่เปลี่ยนแปลงแต่วิธีการนำเสนอข่าวประเสริฐของเขาต่อชาวต่างชาติ ที่กรุงเอเธนส์ย่อมแตกต่างจากวิธีการที่เขาใช้ในการเขียนจดหมายไปยังคริสตชนที่กรุงโรม ถ้าเราเชิญให้ท่านประกาศข่าวประเสริฐแก่อารยชนชาวเอเธนส์ ท่านผู้อ่านลองเดาซิว่า เปาโลจะพูดอะไรสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่า เปาโลคงไม่พูดสิ่งอื่นนอกจากสิ่งที่ท่านลูกาได้บันทึกไว้ว่าท่านพูด

เปาโลได้โต้ตอบในสถานชุมนุมกับชาวเอเธนส์หลายคนที่น่าสนใจได้แย้งกับท่าน (ในจำพวกนี้มีปรัชญาเมธีจากสำนักที่มีชื่อเสียงหลายคน) คำพูดของเปาโลทำให้คู่สนทนาอยากคุยต่อ อัครทูตได้เห็นถึงพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จนทำให้ผู้ฟังบางคนที่ฟังอย่างไม่ตั้งใจเข้าใจผิดว่าท่านมานะนำการนมัสการพระองค์ใหม่สององค์ (คือ “พระแห่งการรักษา” และ “พระแห่งการกลับสู่สภาพเดิม”) แต่ชายผู้นี้ที่นำศาสนาใหม่เข้ามาจำเป็นต้องไปแถลงให้สภาอารีโอปากัสได้ทราบ (สภานี้ได้ชื่อว่า “อารีโอปากัส” เพราะในสมัยเริ่มก่อตั้งสภานี้ประชุมกันที่อารีโอปากัสซึ่งแปลว่าเนินเขาของ “พระบารัส”) สภานี้ได้รับความนับถือมากในกรุงเอเธนส์ เพราะเป็นสภาเก่าแก่และเป็นสภาที่สนใจในปัญหาทางศีลธรรมและทางศาสนา เปาโลถูกนำมาต่อหน้าสภานี้ซึ่งในขณะนี้มาประชุมกันที่สนามชุมนุม ท่านไม่ได้มาให้การแก้คดีของท่าน ท่านไม่ได้ถูกจับแบบอาชญากร แต่ท่านมาแถลงให้สภาทราบเพื่อสภาจะได้ตัดสินว่าคำสอนของท่านเป็นอันตรายต่อความอยู่เย็นเป็นสุขของประชาชนไหม

เหมือนคำเทศนาที่ลึกลับ เปาโลไม่ได้ยกชื่อพระคัมภีร์เดิมเลย เมื่อท่านกล่าวแก่สภาอารีโอปากัส เพราะพวกนี้ไม่เคยได้ยินได้ฟังพระคัมภีร์เดิม แต่สิ่งที่ท่านยกมากล่าวนั้นคือ บทกวีของชาวกรีก ท่านไม่ได้ใช้กฎเกณฑ์ของปรัชญากรีกในการอ้างเหตุผล การตีแผ่ข่าวประเสริฐของท่านตั้งอยู่บนรากฐานของพระคัมภีร์และสอดแทรกความคิดของพระคัมภีร์เดิม บางครั้งท่านใช้ภาษาของพระคัมภีร์เดิม เปาโลเล่าถึงเรื่องของพระเจ้าตามลำดับก่อนหลังเหมือนพระคัมภีร์เดิม และจบลงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาของมวลมนุษย์

เปาโลดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง โดยการอ้างถึงคำจารึกที่แท่นบูชาเพื่อชี้ให้เห็นความเคร่งในศาสนาของชาวเอเธนส์ ซึ่งเป็นที่ประทับใจแก่ผู้มาเยือนกรุงเอเธนส์ในเวลานั้น คำจารึกนี้มีอยู่ว่า “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” มีหลักฐานที่ทำให้เราเชื่อได้ว่าในกรุงเอเธนส์สมัยนั้นมีแท่นบูชาหลายแท่นสลักว่า “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” และมีนิยายหลายเรื่องกล่าวถึงตำนานการสร้างแท่นเหล่านี้ตำนานหนึ่งเล่าว่าแท่นเหล่านี้สร้างขึ้นตามคำสั่งของอีพิเมนีเดส (Epimenides) นักปราชญ์ชาวครีตหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น เหตุนี้ทำให้เชื่อได้ว่าอีพิเมนีเดสเป็นกวีคนหนึ่ง ที่เปาโลได้ยกบทประพันธ์ของเขามาใช้ในการกล่าวปาฐกถา เปาโลไม่สนใจคำจารึกนี้จะมีเบื้องหลังหรือวัตถุประสงค์อะไร แต่ท่านได้ใช้คำจารึกนี้เป็นตะปูสำหรับแขวนคำปาฐกถาของท่าน ท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายยอมรับว่าท่านไม่รู้จักพระลักษณะของพระเจ้าโดยคำที่จารึกอยู่บนแท่นนั้น เนื่องจากท่านยอมรับว่าท่านไม่ทราบถึงพระลักษณะของพระองค์ ข้าพเจ้าจึงมาเพื่อประกาศพระลักษณะของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย

ก.เปาโลจึงเริ่มแนะนำให้ชาวเอเธนส์รู้จัก “หลักความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า” เริ่มด้วยความจริงที่ว่า ประการแรก พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างจักรวาลและทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เปาโลกำลังพูดถึงพระเจ้าในพระคัมภีร์โดยใช้ภาษาของพระคัมภีร์ เปาโลไม่ได้สอดแทรกความคิดของชาวต่างชาติที่เชื่อว่าพระเจ้าพระของเขาได้ส่ง “ผู้ควบคุมคนงาน” มาตัดแปลงวัตถุบนโลกแทน เพราะพระของเขามีสฤทธิเกินกว่าที่จะมาแต่ต้องกับวัตถุ

ประการที่สอง พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ในปูชนียสถานที่สร้างด้วยมือมนุษย์ สเทเฟนได้เสนอความจริงนี้ต่อหน้าพดุงสภา และปูชนียสถานของเขาหมายถึงพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มที่สร้างขึ้นสำหรับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เปาโลจำเป็นต้องเน้นความจริงนี้ให้สภาอารีโอปากัสได้ทราบและปูชนียสถานที่เปาโลอ้างถึงก็ได้แก่วิหารอะโครโพลิสที่สวยงามแห่งนครเอเธนส์ ซึ่งสร้างขึ้นสำหรับบรรดาพระที่ไม่ใช่พระเจ้า นักปราชญ์ชั้นสูงของชาวต่างชาติต่างตระหนักถึงความจริงที่ว่าไม่มีสิ่งก่อสร้างใดที่เหมาะสมจะเป็นที่อยู่ของพระเจ้า แต่เปาโลกำลังพูดด้วยภาษาของพระคัมภีร์ไม่ใช่ภาษาของนักปราชญ์

ประการที่สาม พระเจ้าไม่ต้องการอะไรจากมนุษย์หลักความเชื่อที่เปาโลพูดอันนี้ก็สอดคล้องกับวรรณคดีของกรีกโบราณ แต่เปาโลมีจุดยืนอยู่บนแนวความคิดของพระคัมภีร์ที่ผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ ผู้พยากรณ์เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขความผิดคิด ๆ ของชาวฮีบรูในสมัยนั้นหลงผิดคิดว่า พระเจ้าต้องพึ่งพาอาศัยมนุษย์และของถวายของมนุษย์ แต่ความจริงมีอยู่ว่า มนุษย์ต้องพึ่งพาอาศัยพระเจ้า ในขณะที่พระเจ้าไม่ต้องพึ่งมนุษย์เลย พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงกล่าวไว้ในบทเพลงสดุดี 50:9-12 ว่า

“เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า

หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า

เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา

ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด

เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย

และบรรดาสัตว์ในป่าเป็นของเรา

ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า

เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา”

เปาโลกำลังเน้นความคิดนี้ต่อหน้าสภาอารีโปกัส พระเจ้าไม่ต้องการผลตอบแทนจากมือมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่สร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดิน และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เคยต้องการความอุปถัมภ์จากมนุษย์ แต่มนุษย์ต้องการความอุปถัมภ์จากพระเจ้าในทุก ๆ สิ่ง เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงประทาน “ลมหายใจและชีวิต และประทานทุกสิ่งที่มีมนุษย์ต้องการ”

ข. พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่ง และในบรรดาสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง มนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดความจริงอันนี้จะทำให้เปาโลกล่าวถึง “**หลักความเชื่อที่เกี่ยวกับมนุษย์**” หลังจากที่เขาได้กล่าวหลักความเชื่อที่เกี่ยวกับพระเจ้า

ประการแรก มนุษย์ชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียว ชาวกรีกมักจะถือตนว่า ตัวเองมีความสูงส่งกว่าอารยชนชาวเอเธนส์มักจะถือตัวเองว่า คนเหนือชาวกรีกทั้งปวงแต่เปาโลประกาศว่ามนุษย์ชาติมีจุดเริ่มต้นอันเดียวกันเพราะทุกคนเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง และทุกคนสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษคนเดียวกัน เราทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกันต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ในปัจจุบันนี้มนุษย์ทุกคนควรจะได้รับทราบไว้ว่า พระคัมภีร์สอนว่ามนุษย์เท่าเทียมกัน ไม่ว่ามนุษย์คนนั้นจะอยู่ในชนชั้นไหน เชื้อชาติอะไร ผิวสีอะไร เพศอะไร

ประการที่สอง พระเจ้าทรงกำหนดมนุษย์ให้อยู่บนผิวโลก และพระองค์ทรงกำหนดให้มีฤดูกาลเพื่อประโยชน์ของมนุษย์เอง ความจริงอันนี้ก็ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ ในปฐมกาลบทที่หนึ่ง แผ่นดิน

โลกได้ถูกสร้างและตกแต่งให้เป็นบ้านของมนุษย์ ก่อนที่พระเจ้าจะทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นผู้อาศัยในบ้านนี้ และส่วนหนึ่งในการทำให้โลกนี้เหมาะที่มนุษย์จะอาศัยอยู่ก็คือการกำหนด “เวลา” ซึ่งน่าจะหมายถึงฤดูกาลแห่งการหว่านและการเก็บเกี่ยว (เหมือนกับคำเทศนาที่เมืองลุตตรา มากกว่ากำหนดเวลาแห่งการรุ่งเรืองและการตกต่ำของบรรดาราชอาณาจักร เหมือนอย่างนิมิตในดาเนียล)

ประการที่สาม พระเจ้าทรงจัดทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมนุษย์จะได้แสวงหาและพบพระองค์ ให้เราเปรียบเทียบกับหนังสือโรม 2:4 “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” เปาโลไม่ได้บอกชาวเอเธนส์ว่าทำไมมนุษย์จึงตกอยู่ในฐานะที่เขาต้องแสวงหาเพื่อจะพบพระเจ้า เราคงรู้คำตอบถ้าเราจำสิ่งที่เปาโลเขียนในหนังสือโรมตั้งแต่ 5:12 ถึงเรื่องความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ผู้แรก ดังนั้นเปาโลจึงพูดให้ชาวเอเธนส์ทราบในทำนองที่ว่า การที่ชาวเอเธนส์และมนุษย์ผู้อื่นไม่รู้จักพระลักษณะพระเจ้าเป็นสิ่งที่สมควรแก่การลงโทษ

ประการที่สี่ พระเจ้ามีทรงปล่อยให้มนุษย์แสวงหาพระองค์โดยเพียงการที่พระเจ้าทรงอยู่ใกล้มนุษย์ เมื่อเปาโลอธิบายความจริงนี้ ท่านใช้สำนวนภาษาของกรีกแต่ถ้าเปาโลพูดกับพวกอื่นท่านคงใช้สำนวนภาษาของพระคัมภีร์ที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ เปาโลได้ยกบทประพันธ์กรีกกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าเพื่อประกอบคำปาฐกถาของท่าน บทประพันธ์แรกที่เปาโลยกเป็นบรรทัดที่สี่ของบทกวีที่แต่งโดยอพิเมนนิเดส (Epimenides) ชาวเครเตที่แต่งขึ้นสำหรับเทพซุสซึ่งเป็นบิดาของบรรดาพระและมนุษย์ ดังต่อไปนี้

“พวกเขาได้แต่งหลุมฝังศพสำหรับพระองค์ โอองค์ผู้บริสุทธิ์และสูงสุด

ชาวเครเตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นคนชนคดีย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกลียดกร้านกินดิบ

แต่พระองค์ไม่เคยรู้จักความมรณา พระองค์ทรงมีชีวิตและสถิตอยู่ตลอดนิรันดร์กาล

ด้วยว่าเรามีชีวิต และไหวพริบ และเป็นอยู่ในพระองค์”

บทประพันธ์บทที่สองที่เปาโลยกอ้างมาจากบทประพันธ์ซึ่ง “Natural Phenomena” แต่งโดยอาราตัส ออฟ ซิลิเซีย (Aratus of Cilicia) บทประพันธ์นี้เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเทพซุส (เทพซุสเป็นพระยิ่งใหญ่สูงสุดในปรัชญากรีก ชูสองคัมภีร์นี้คงไม่ใช่ซุสที่เป็นเทพไร้ศีลธรรมในเทพนิยายกรีก)

“ก่อนอื่นใดให้เราระลึกถึงซุส โอมมนุษย์เอ๋ย ขออย่าลืมกล่าวถึงซุสเลย บนถนนทุกสายและในสถานประชุมทุกแห่งซุสทรงสถิตอยู่ในทะเลและที่ท่าเรือพระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น ไม่ว่าเราจะทำอะไรเราต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเทพซุสเสมอ แท้จริงเราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์”

เมื่อเปาโลได้ยกบทประพันธ์เหล่านี้ขึ้นมา ท่านมิได้ตั้งใจให้ชาวกรีกเข้าใจผิดคิดว่าพระเจ้าของยิวคือซุสของกรีก เปาโลได้ยกบทประพันธ์มาเพียงบางคำโดยที่คำบางคำเหล่านี้สามารถสอดคล้องกับพระคัมภีร์ได้ ท่านไม่สนใจว่าผู้ประพันธ์คำเหล่านั้นมีความตั้งใจอะไรในการเขียนบทประพันธ์นั้น

ขึ้นมา ถึงแม้ว่านักประพันธ์เหล่านั้นจะถือกำเนิดมาในวัฒนธรรมของกรีก แต่เปาโลก็ยังเชื่อว่าพวกเขาสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ไม่มากนักน้อย นักเทศน์ของคริสตชนปัจจุบันอาจจะยกคำกล่าวที่มีชื่อเสียงของนักเขียนหรือนักพูดบางคนโดยที่นักเทศน์ผู้นั้นไม่ต้องสนใจเบื้องหลังทั้งหมดของความคิดนั้น

มนุษย์เป็นเชื้อสายของพระเจ้า และมนุษย์มีชีวิตอยู่ “ในพระเจ้า” บางคนไม่ยอมรับว่าปาฐกถานี้เป็นของเปาโล เพราะว่าปาฐกถานี้สอนถึง (God- mysticism) ซึ่งพวกเขาคิดว่าขัดกับ “Christ- mysticism” ที่ปรากฏอยู่ในจดหมายของเปาโล แต่ความจริงแล้ว คำว่า “mysticism” ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในทั้ง 2 กรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของปาฐกถาสำหรับชาวเอเธนส์ซึ่งไปก่อนหน้านั้นขณะนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะพูดถึง “การอยู่ในพระคริสต์” ให้ชาวเอเธนส์ฟัง เพราะว่าในตอนนี้อาโลกำลังกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าที่ยังไม่คืนดีกัน เปาโลได้กล่าวถึงความสัมพันธ์อันใหม่หลังจากการคืนดีกับพระเจ้าซึ่งมนุษย์สามารถชื่นชมยินดีกับการ “อยู่ในพระคริสต์” ในฐานะ “บุตรของพระเจ้า โดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:16) เปาโลกำลังชี้แจงให้ผู้ฟังเข้าใจว่ามนุษย์มีหน้าที่ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะพระองค์สมควรแก่เกียรตินั้น และเพราะมนุษย์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงระบายนามปรานแก่ชีวิตให้ (ปฐมกาล 2:17) มนุษย์ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเลย เมื่อเขาเอาพระสิริของพระองค์มาแลกกับรูปวัตถุดังที่หนังสือโรม 1:21 กล่าวว่า “เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่” และอีกครั้งหนึ่งที่ชี้แจงให้เราเห็นว่าพระเจ้าไม่ใช่เป็นปฏิมากรสำเร็จด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์” (กิจการ 17:29)

ประการที่ห้า เปาโลเรียกร้องให้ชาวเอเธนส์กลับใจเสียใหม่ ถึงแม้ว่าการที่ชาวเอเธนส์ยอมรับว่าพวกเขาไม่เข้าใจพระลักษณะของพระเจ้านั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ทำหนิการไม่รู้เรื่องของเขา ปาฐกถาของเปาโลมีความหมายไปในทำนองเหมือนกับโรม 1:19 (และข้อต่อ ๆ ไป) ว่า ถ้ามนุษย์พินิจพิเคราะห์ห้ดูสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง มนุษย์จะเห็นฤทธานุภาพและความเป้นพระเจ้าของพระเจ้า ถึงแม้ว่าการไม่เข้าใจพระลักษณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สมควรกับการลงโทษ แต่พระเจ้าก็ทรงพร้อมเสมอที่จะให้อภัย “จวบจนบัดนี้ พระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติตามใจชอบ” (กิจการ 14:16) แนวความคิดอันนี้สอดคล้องกับหนังสือโรม 3:25 ที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น เราอาจสรุปได้ว่า พระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เป็นการเริ่มต้นของสิ่งใหม่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือว่า พระเจ้าทรงมองข้ามการที่มนุษย์ไม่รู้จักรพระเจ้าในอดีต และพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้มนุษย์ได้รู้จักผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงมองข้ามการที่มนุษย์ไม่รู้จักรพระเจ้าในอดีต เพราะพระองค์ทรงอดกลั้นพระทัย มิใช่เพราะว่า พระองค์เห็นว่าเขาไม่มีความผิด แต่มาบัดนี้ มนุษย์มีโอกาส

ได้รู้จักกับพระเจ้าโดยข่าวประเสริฐ ดังนั้นมนุษย์ควรที่จะละทิ้งความไม่ยุติและความไม่เชื่อฟังพระเจ้า และหันกลับมาหาพระองค์ที่เที่ยงแท้ผู้ทรงโปรดเข้ามาใกล้มนุษย์ทางพระเยซูคริสต์

พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งและทรงเป็นผู้พิพากษามนุษย์ทุกคน ดังนั้นโดยสิทธิอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งที่ “พระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม” (กิจการ 17:31) ความจริงอันนี้เปาโลเอามาจากพระคัมภีร์ คนกรีกมีความเชื่อมั่นในทฤษฎีที่ว่าประวัติศาสตร์ของโลกย่อมเปลี่ยนแปลงไปถึงจุดเริ่มต้นอันเดิม ดังนั้นคนกรีกจึงไม่ได้คิดถึง “วันสุดท้าย” นักเขียนชาวกรีกอาจได้เคยวาดภาพมนุษย์บางคนที่มีความยุติธรรมอย่างสูงในชั่วชีวิตนี้ เช่น ไมโนส เอียคัส (Minos Aeacus) และ ราดาแมนธิส (Rhadamanthys)” นักเขียนเหล่านี้คิดว่า บุคคลเหล่านี้จะเป็นผู้พิพากษาในดินแดนคนตาย แต่ภาพของการพิพากษาของชาวกรีกนั้นแตกต่างจากการพิพากษาโลกอันชอบธรรมที่เปาโลประกาศ และที่นักเขียนเพลงสดุดีได้พูดเอาไว้ (สดุดี 9:8,96:13,98:9) ว่า พระเจ้าจะพิพากษาทางพระเยซูคริสต์ เมื่อถึงเวลาที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ เราจึงเห็นได้ว่าการพิพากษาโลกที่ชาวเอเธนส์ได้ฟังน่าจะเป็นคำพูดของเปาโล เพราะมันสอดคล้องกับ โรม 2:16 ซึ่งกล่าวว่า “วันที่พระเจ้าทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น”

“มนุษย์ผู้นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้” เพื่อจะได้พิพากษาโลกย่อมเป็นคนเดียวกับ “ท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์” ในดาเนียล 7:13 ผู้ทรงได้รับสิทธิในการพิพากษามาตั้งแต่โบราณกาล เมื่อขอร้องได้ใช้ “สำนวนเชมิติก” เมื่อท่านเขียนพระกิตติคุณไว้ดังนี้ว่า พระเจ้าทรงประทานให้พระบุตรมี “สิทธิอำนาจที่จะพิพากษา พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” (ยอห์น 5:27) แต่เนื่องจากชาวกรีกไม่เคยได้ยิน “สำนวนเชมิติก” เปาโลจึงเลี่ยงมาอธิบายด้วยภาษากรีกอย่างง่าย ๆ

เปาโลพูดต่อไปอีกว่า พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มั่นใจว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งให้พิพากษาโลกด้วยความเที่ยงธรรม โดยการที่พระเจ้าทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ความจริงอันนี้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์และในผลงานของ ดร.ออสการ์ เคาล์แมนน์ (Dr. Oscar Cullman) ที่เพิ่งได้รับความนิยม ดร.ออสการ์ เขียนว่า ดีเดย์ (D-day) เป็นสิ่งประกันว่าจะมีวีเดย์ (V-day) กล่าวคือชัยชนะในการรบที่จุดยุทธศาสตร์ (Decisive battle) ย่อมเป็นประกันว่าฝ่ายนั้นจะชนะสงครามครั้งนั้น (Victory) อย่างแน่นอน ทั้งนี้ไม่ว่าเวลาระหว่างการรบที่จุดยุทธศาสตร์ และการสิ้นสุดสงครามจะกินเวลานานสักเท่าใด

ปาฐกถาของเปาโลที่กรุงเอเธนส์เป็นบทเรียนเบื้องต้นที่ดี สำหรับคริสตชนในการเป็นพยานให้ชาวต่างชาติที่มีวัฒนธรรมสูง เนื้อหาของปาฐกถานี้เริ่มต้นตั้งแต่ความไม่รู้จักพระเจ้าของชาวเอเธนส์ที่ยอมรับว่าตนเองไม่รู้จักพระเจ้าแล้วมาสิ้นสุดตรงที่ พระเจ้าทรงแต่งตั้งบุคคลหนึ่งไว้พิพากษาโลก

ต่อจากนั้นเปาโลก็อธิบายว่าชายผู้นี้เป็นใครและทำไมพระเจ้าถึงหุบชายผู้นี้ ให้เป็นขึ้นจากความตาย นอกจากนี้เปาโลยังอธิบายถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอันถูกต้องซึ่งไม่เป็นเพียงเรื่องของสติปัญญาความรู้ แต่ยังเกี่ยวกับศีลธรรมและศาสนา ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่เปาโลได้พูดนั้นเป็นสิ่งที่เอามาจากพระคัมภีร์เดิม ความรู้นี้เกิดจากความยำเกรงพระเจ้า ความรู้นี้มีค่าเทียบเท่ากับความจริง ความดีงามและความรักแห่งพันธสัญญา เพราะว่าถ้ามนุษย์ขาดความรู้อันนี้มนุษย์จะพินาศ ความรู้อันนี้จะแผ่ขยายไปทั่วพิภพเมื่อน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จบริบูรณ์และพันธสัญญานิรันดร์ของพระองค์สำเร็จ เมื่อเปาโลกล่าวถึงความรู้อันสูงของพวกสโตอิก และพวกเอبيقูเรียนเช่นการยกยอปอญของพวกเขา ท่านทำเช่นนั้นเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง แต่เปาโลไม่ได้ยอมรับความคิดทั้งหมดของผู้เขียนบทประพันธ์นั้น เปาโลไม่เคยละทิ้งวิธีการของพระคัมภีร์ในการเข้าหาชาวกรีก ถึงแม้ว่าการเน้นความจริงในพระคัมภีร์จะทำให้ผู้ฟังไม่ยอมรับความคิดของท่าน

ทั้งนี้เพราะชาวกรีกไม่ยอมรับว่าจะมีการฟื้นคืนชีวิตทางฝ่ายกาย เปาโลไม่ได้บิดเบือนการฟื้นคืนชีวิตทางฝ่ายกายให้เป็นการที่จิตวิญญาณเปลี่ยนสภาพเป็นอมตะซึ่งเป็นความเชื่อของกรีก ถ้าท่านทำการฟื้นคืนชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของคำกล่าวของเอ็กซิลัส (Aeschylus) ที่มีต่ออพอลโล (Apollo) ในคราวการก่อตั้งสภาอารเรโอปากัสซึ่งมีดังนี้ “ถ้ามนุษย์เสียชีวิตลงและแผ่นดินโลกได้ดื่มโลหิตของเขา เขาจะไม่ฟื้นคืนชีวิตอีก” (คำว่า “คืนชีวิต” เป็นคำที่เปาโลพูดติดปากอยู่เสมอ) ดังนั้นเมื่อเปาโลพูดถึงการฟื้นคืนชีวิตผู้ฟังเป็นอันมากจึงเลิกสนใจท่าน นอกจากบางคนเท่านั้นที่ตั้งใจฟังต่อไป แต่คริสตชนจำเป็นต้องไม่อ่อนตามผู้ฟัง หรือคัดแปลงข่าวประเสริฐเพื่อให้รับหูของผู้ที่เรากำลังชักนำให้มาถึงความจริงของพระคริสต์

คริสตเตียนในศตวรรษที่ยี่สิบที่กำลังเป็นพยานให้ชาวต่างชาติ โดยเฉพาะประเทศทางตะวันตก มักจำเป็นต้องชี้แจงฝ่ายตรงข้ามให้รู้ถึงความคิดที่ผิดพลาดของพวกเขา เราต้องขจัดอุปสรรคทุกอย่างที่มาขวางทางไม่ให้ผู้อื่นยอมรับความจริง เช่น การเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้าอย่างผิด ๆ เราต้องไม่บิดเบือนข่าวประเสริฐเพื่อให้เข้ากับความคิดของผู้ฟังหรือผู้อ่าน แต่เราต้องหาวิธีการที่จะทำให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจข่าวประเสริฐได้ ถึงอย่างไรก็ตาม เราต้องชาญฉลาดในการดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง เราต้องใช้ทุกวิถีทางเพื่อจะเร้าความสนใจของผู้ฟัง เพราะผู้ฟังมักมีปัญหาหรือความต้องการบางอย่างซึ่งบางครั้งเขาก็ไม่รู้ตัวว่าเขามี ข่าวประเสริฐเท่านั้นที่สามารถตอบปัญหาและสนองความต้องการของมนุษย์ได้

เหมือนคริสตชนในศตวรรษแรก คริสตชนในปัจจุบันต้องทำให้เพื่อนมนุษย์เข้าใจความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าว่า พระองค์ทรงพระผู้สร้าง พระผู้จัดเตรียมทุกสิ่งพระองค์ทรงกำหนดประวัติศาสตร์

และทรงเป็นผู้พิพากษามวลมนุษย์ และคำสั่งของพระองค์มีอยู่ว่าให้มนุษย์กลับใจเสียใหม่ คริสตชนต้องอธิบายความจริงเกี่ยวกับมนุษย์ และความล้มเหลวทางด้านศีลธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าและที่สำคัญเหนืออื่นใด คริสตชนต้องประกาศพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพในการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ทรงมีสิทธิอำนาจในการพิพากษาโลก และทรงอุดมไปด้วยความรักที่ทรงไถ่มนุษย์ทั้งชายและหญิงออกมาจากการเป็นอริและกบฏต่อพระเจ้า และทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาใหม่ในความประจักษ์แจ้งถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

บทที่ 5 ข่าวประเสริฐเผชิญกับจักรวรรดิโรมัน

1. ภาษีแต่ซีซาร์

ท่านลูกาได้เขียนบรรยายการประสูติของพระเยซูไว้ว่า “อยู่มาคราวนั้นมีรับสั่งจากมหาจักรพรรดิซีซาร์ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน” (ลูกา 2:1) ถ้าท่านลูกาคั้งใจจะบอกเราถึงวันประสูติขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการบังถึงเหตุการณ์ของบ้านเมือง ท่านคงทำไม่สำเร็จนัก เพราะไม่มีใครพิสูจน์ได้อย่างแน่ชัดว่าการจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งนั้นเกิดขึ้นเมื่อไร

แต่บางที่ท่านลูกาอาจมีความประสงค์อย่างอื่น นอกเหนือจากการบอกวันประสูติของพระเยซู ท่านจงใจที่จะเขียนให้กษัตริย์ทั้งสองเผชิญซึ่งกันและกัน ซีซาร์ออกัสตัสมีอำนาจเหนือจักรวรรดิโรมัน และโดยอำนาจนี้เองที่พระองค์ทรงรับสั่งให้มีการจดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน และในบางส่วนของจักรวรรดิโรมันมีประเพณีที่ประชาชนต้องไปยังบ้านเกิดเมืองนอกของตน เพื่อจดทะเบียนที่นั่น เราทราบแน่ชัดว่าประเพณีเช่นนี้มีในอียิปต์และลูกาได้บอกเราว่ายูดาห์ก็มีประเพณีแบบนี้ ดังนั้นเพื่อสนองรับสั่งของจักรพรรดิ “โยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิดชื่อเบธเลเฮม แคว้นยูดาห์ด้วย เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิดเขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่นก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร” (ลูกา 2:4-6) และนี่เป็นสาเหตุให้พระเยซูบังเกิดที่เบธเลเฮมของยูดาห์

แน่นอน ผู้ที่อ่านการประสูติของพระเยซูคริสต์ในหนังสือลูกาโดยคำนึงถึงสิ่งที่มัทธิวได้เขียนเอาไว้ ผู้อ่านผู้นั้นคงจะทราบถึงเหตุผลอีกอันหนึ่งว่าทำไมพระเยซูจึงบังเกิดที่เบธเลเฮมแคว้นยูดาห์ เขาคงจำได้ว่าผู้นำทางศาสนาในเยรูซาเล็มได้บอกกษัตริย์เฮโรดว่า พระเมสสิยาห์จะบังเกิดในเบธเลเฮมแคว้นยูดาห์ เพราะผู้เผยพระวจนะมีคาห์ได้ทำนายไว้ดั่งนั้น (มัทธิว 2:5,6) แต่ซีซาร์ออกัสตัสไม่ทรงทราบเลยว่ารับสั่งของพระองค์ ได้กลายเป็นเครื่องมือในการทำให้รับสั่งของพระมหากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์สำเร็จ

ออกัสตัสคงไม่ทราบว่ารับสั่งของพระองค์ ได้ก่อความยากลำบากให้แก่ประชากรที่ต่ำต้อยสองถึงสามคนในแคว้นที่อยู่ที่พรมแดนของจักรวรรดิของพระองค์ ออกัสตัสไม่เคยสนพระทัยเด็กน้อยที่เกิดในเมืองเบธเลเฮมในระหว่างการจดทะเบียนสำมะโนครัว พระเยซูทรงดำเนินชีวิตอย่างไม่โด่งดังและจักรพรรดิโรมันหันมาสนพระทัยพระองค์ในภายหลังที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน แต่อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงเป็นสิ่งที่ทำทนายจักรพรรดิองค์ต่อ ๆ มาของโรมัน เป็นเวลาถึงสามศตวรรษ และในที่สุด

จักรพรรดิองค์หนึ่งก็ได้กระทำการสิ่งที่จักรพรรดิองค์ก่อนหน้าปฏิบัติเสมอ กล่าวคือพระองค์ทรงโน้มลงยอมรับพระราชอำนาจที่เหนือกว่าของบุตรหัวปีของมาเรีย

แน่นอน ลูกาเขียนพระกิตติคุณก่อนหน้ารัชสมัยของคอนสแตนตินเป็นเวลานาน ท่านเขียนพระกิตติคุณหลังการประสูติของพระเยซูสองถึงสามชั่วคน ในสมัยที่ท่านเขียนพระกิตติคุณนั้นเรื่องของพระเยซูคริสต์กำลังเป็นที่สนใจของซีซาร์ และลูกาก็ทราบการสนพระทัยของซีซาร์ดีเมื่อท่านกำลังเขียนเล่าถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างรับสั่งของออกัสตัสและการบังเกิดเป็นมนุษย์ขององค์ผู้สูงสุด

นโยบายการจดทะเบียนสำมะโนครัวก่อให้เกิดความยุ่งยากอันหนึ่ง ที่เป็นทีที่กล่าวขวัญอย่างมากในอิสราเอลในสมัยที่พระเยซูยังทรงเยาว์วัย และในสมัยที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ชาวอิสราเอลสมควรไหม ในการยอมรับสิทธิอำนาจของผู้ปกครองชาวต่างชาติ โดยการเสียภาษีที่พระองค์ทรงเรียกเก็บหลังจากการจดทะเบียนสำมะโนครัว? มีชาวอิสราเอลบางคนไม่เห็นด้วยกับการเสียภาษีให้ซีซาร์ พระเจ้าท่านนั้นที่เป็นพระมหากษัตริย์องค์แท้จริงของอิสราเอล และการเสียภาษีให้แก่ราชวงศ์ชาวต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้าเป็นการไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า ไม่เป็นเพียงการทรยศต่อชาติอิสราเอล แต่เป็นการทรยศต่อองค์ผู้สูงสุดด้วย กลุ่มที่มีหัวรุนแรงที่สุดในพวกนี้ได้แก่กลุ่มที่มีชื่อว่า “กลุ่มร้อนรนในพระศาสนา” เพราะสมาชิกของกลุ่มนี้แสดงตัวว่าตนเองเป็นผู้ร้อนรนเพื่อประโยชน์ของพระเจ้า เหมือนกับพินหัสปุโรหิตหรือเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะในสมัยเริ่มก่อตั้งประเทศอิสราเอล (กันดารวิถี 25:13,1 พงศ์กษัตริย์ 19:10,14) กลุ่มนี้มีอุดมคติและนโยบายตามยูดาห์ชาวกาลิลีผู้ “ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสำมะโนครัว” ใน ค.ศ. 6 ในครั้งนั้นยูดาห์ถูกลดฐานะเป็นเพียงแคว้นหนึ่งของจักรวรรดิโรมัน และถูกกำหนดให้จ่ายภาษีโดยตรงต่อกรุงโรม กลุ่มนี้เป็นตัวการสำคัญในการก่อกบฏต่อโรมซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ. 66 และนำมาซึ่งการทำลายพระวิหารและนครเยรูซาเล็มสี่ปีต่อมา

พวกฟาริสีและพวกของเฮโรดได้ถามปัญหาข้อหนึ่ง ให้พระเยซูคริสต์ตอบในบริเวณพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ปัญหานี้ผู้ถามไม่ได้ต้องการจะได้รับความรู้จากคำตอบ “การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่ เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” (มาระโก 12:14,15) ถ้าพระองค์ตรัสตอบว่า “ไม่ควรส่ง” พระองค์จะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้คิดการกบฏต่อโรม ถ้าพระองค์ตรัสตอบว่า “ควรส่ง” พระองค์จะสูญเสียความเชื่อถือจากประชาชนเพราะ (เหมือนพวกหัวรุนแรงทางการเมืองอื่น ๆ ในยุคต่างๆ และในที่ต่างๆ) “กลุ่มร้อนรนในพระศาสนา” เป็นพวกที่สามัญชนทั่วไปเคารพว่าเป็นผู้รักชาติโดยแท้จริง พระเยซูจึงตรัสตอบในทำนองที่ว่า “เงินเป็นของซีซาร์เพราะมันมีรูปและคำจารึกของซีซาร์ ให้ซีซาร์ได้รับคืนในสิ่งที่เงินของพระองค์ แต่ท่านอย่าลืมถวายแด่พระเจ้า กษัตริย์แห่งฟ้าสวรรค์ของท่าน ด้วยของของพระองค์”

เราคงเข้าใจพระคำรัสตอบของพระเยซูคริสต์ถ้าเราเข้าใจอิทธิพลของ “กลุ่มร้อนรุ่มในพระศาสนา” ที่มีต่อชาวอียิปต์ว่ามีไม่น้อยเพียงไร แต่ก็เหมือนกับเหตุการณ์อื่น ๆ ที่บันทึกในหนังสือพระกิตติคุณ เราต้องเข้าใจเหตุการณ์อันนี้โดยพิจารณาถึงเบื้องหลังในสมัยพระชนม์ของพระเยซูและเบื้องหลังในสมัยของการเริ่มก่อตั้งคริสตจักร หรือจะพูดอย่างง่ายได้ว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เหตุการณ์นี้ถูกจดจำและบันทึกในพระคัมภีร์ เหตุการณ์อันนี้น่าจะมีความสำคัญยิ่งในการกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐของคริสตจักรในสมัยเริ่มแรก เพราะคริสตชนในสมัยนั้นประกาศว่าความศรัทธาและการนมัสการของพวกเขาไม่ใช่การกระด้างกระเดื่องต่อซีซาร์ คริสตชนเป็นผู้นับถือพระจักรพรรดิและเป็นผู้เคารพกฎหมายของพระองค์และยอมรับสิทธิอันชอบธรรมของพระองค์

พระคำรัสตอบของพระเยซูที่เกี่ยวกับการส่งสาวนี้ สอดคล้องกับความคิดของเปาโลในหนังสือโรม 13:1-7 ซึ่งท่านสั่งให้เชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจปกครองของบ้านเมืองผู้ทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าในการปกป้องผู้เคารพกฎหมายและลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย จากนั้นท่านเพิ่มเติมว่า “เพราะเหตุผลอันเดียวกัน (กล่าวคือ เพื่อเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบของเรา) ท่านจึงได้เสียดู้อาหารด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่นี้ท่านให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ จงเสียดู้อาหารตามที่ควร เสียดู้อาหารตามที่ควร ความยำเกรงควรแก่ผู้ใด จงยำเกรงผู้นั้น จงให้เกียรติยศแก่ผู้ที่ควรจะได้รับ” (ข้อ 6,7) เปาโลจำเป็นต้องเขียนอธิบายสิ่งนี้อย่างชัดเจนต่อคริสตชนในกรุงโรมเพราะท่านตั้งใจจะไปเยี่ยมกรุงโรมในเมืองอื่น ๆ เปาโลมักถูกกล่าวหาว่าทำการอันเป็นอันตรายและอันเป็นการดูหมิ่นต่อรับสั่งของซีซาร์ หรืออย่างน้อยที่สุดเปาโลก็ถูกกล่าวหาว่า ท่านโฆษณาชวนเชื่อในสิ่งที่ไม่ได้รับการรับรองโดยกฎหมายของโรมัน การเขียนอันนี้จะทำให้คริสตชนในกรุงโรมแน่ใจว่าผู้ที่กำลังจะมาเยี่ยมพวกเขา นั้นไม่ใช่ผู้ที่ก่อความสงบสุขในจักรวรรดิ

เปโตรได้เขียนในทำนองเดียวกับเปาโลว่า “ท่านทั้งหลายจะยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่างเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมหาจักรพรรดิผู้มีอำนาจยิ่ง หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้รับคำสั่งจากมหาจักรพรรดิ ให้ลงโทษผู้กระทำชั่วและยกย่องคนที่ประพฤติดี...จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า และจงถวายเกียรติแด่มหาจักรพรรดิ” (1 เปโตร 2:13,14,17) เปโตรได้เขียนข้อความนี้ในกรุงโรมประมาณปี ค.ศ. 63 ในขณะที่ท่านกำลังถูกไต่สวน “คดีที่ถึงกับชีวิต” เปโตรมีความประสงค์อย่างยิ่งที่จะบอกให้ผู้อ่านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับทราบถึงหน้าที่ของพวกเขาต่อสิทธิอำนาจของบ้านเมือง และผู้อ่านจดหมายฉบับนี้ทุกคนจะเข้าใจได้ว่า คริสตศาสนาไม่ใช่สิ่งที่ยุงให้เกิดการกบฏเหมือนกับที่หลายคนกำลังกล่าวหา

2. คริสตศาสนาและกฎหมายของโรมัน

เราต้องจำไว้เสมอว่าศาสนาคริสต์มีจุดเริ่มต้นที่ขัดต่อสายตาของผู้ที่ได้กฎหมายโรมัน เมื่อข่าวประเสริฐเผชิญกับศาสนายิวและชาวต่างชาติ การที่พระเยซูถูกตรึงเป็นหินสะดุดในแง่ของศาสนา และในแง่ของสติปัญญาความรู้ แต่เมื่อข่าวประเสริฐมาเผชิญกับอำนาจของบ้านเมือง การที่พระเยซูถูกตรึงกลับกลายเป็นหินสะดุดในแง่ของการเมืองและในแง่ของกฎหมาย ไม่มีคริสตชนคนไหนปฏิเสธว่าตนเองเป็นผู้ติดตามชายผู้หนึ่ง ที่ถูกตรึงที่กางเขนโดยคำตัดสินของผู้พิพากษาโรมัน ในข้อหาทักศาสนาคริสต์จึงถูกตราว่าเป็นขบวนการที่ก่อตั้งโดยผู้ที่ศาลลงความเห็นว่าเป็นอาชญากร และสิ้นชีวิตเยี่ยงอาชญากร เป็นขบวนการที่คล้ายคลึงกับขบวนการของยูดาห์ชาวกาลิลีและธูดาผู้วิเศษ เมื่อนักประวัติศาสตร์ชื่อ ทาซิทัส (Tacitus) บันทึกเรื่องของคริสตชน (การบันทึกอันนี้เกี่ยวข้องกับผลของไฟไหม้ครั้งใหญ่ในกรุงโรมในปี ค.ศ. 64) เขาอธิบายว่า “คริสตชนได้ชื่อมาจากพระคริสต์ผู้ถูกตัดสินประหารโดยเจ้าเมืองชื่อ ปอนตือสปีลาต ในครั้งที่ทิเบอเรียสเป็นมหาจักรพรรดิ” ที่มาของคำว่า “คริสตชน” แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนเป็นคนประเภทไหน

ยิ่งไปกว่านี้ ชื่อของคริสตชนยิ่งฉาวโฉ่มากขึ้นเพราะการประกาศศาสนาคริสต์มักก่อให้เกิดความวุ่นวายไปทั่วทุกแคว้นในจักรวรรดิโรมัน ในหนังสือกิจการได้บอกเราถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโล ทาซิทัส (Tacitus) ได้บอกเราถึงทัศนคติของชาวต่างชาติที่มีต่อการแพร่กระจายของข่าวประเสริฐ หลังจากที่เขาลำเลียงถึงการประหารพระคริสต์แล้ว เขายกบันทึกต่อไปว่า “ความเชื่อที่ไร้เหตุผลและก่อความวุ่นวายนี้หยุดยั้งอยู่ชั่วขณะเมื่อพระองค์ถูกตรึงที่กางเขนมันหยุดอยู่ชั่วครู่เพื่อมันจะได้แพร่หลายอย่างรวดเร็ว ทั้งในแคว้นยูดาห์ ที่ที่เรื่องวุ่นนี้ก่อตัวขึ้น และในกรุงโรมที่ที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่ากลัวและน่าอัศจรรย์”

เปาโลมักถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อความวุ่นวาย เมื่อท่านประกาศข่าวประเสริฐในตะวันออกกลาง มาซิโดเนีย และกรีก แต่ไม่มีใครกล่าวหาท่านในการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงโรมเมื่อปี ค.ศ. 49 ในครั้งที่คลาวดิอุส เป็นมหาจักรพรรดิ ซูโทเนียส (Suetonius) บันทึกไว้ว่าการจลาจลในครั้งนั้นเกิดจากพวกคริสตัส “(Chrestus)” เขาอาจสับสนในการใช้ชื่อนี้ แต่เขาตั้งใจจะบอกว่าการจลาจลเกิดจากการนำเอาคริสตศาสนาเข้าไปเผยแพร่ในหมู่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงโรม ลูกาได้บันทึกผลของการจลาจลไว้ในหนังสือกิจการ 18:2 ว่า อากวิลลา และปรัสติลลา ได้มาอาศัยในเมืองโครินธ์ในเวลานั้น “เพราะจักรพรรดิคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม” และมีเหตุผลพอจะเชื่อได้ว่าข่าวประเสริฐก่อให้เกิดความวุ่นวายในหมู่ชาวยิวที่เมืองอะเล็กซานเดรียในอียิปต์ในรัชสมัยของคลาวดิอุส

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองต่าง ๆ ทำให้ข้อกล่าวหาที่มีต่อเปาโลและพรรคพวกมีน้ำหนักในสายตาของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองของเมืองเซสโตนิกา ข้อกล่าวหานี้พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (King

James Version) แปลไม่เหมาะสมทำให้กล่าวหาไม่ร้ายแรงเท่าฉบับภาษาเดิม “คนเหล่านั้นที่เป็นพวก
คว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย” (กิจการ 17:6) คริสเตียนที่ชินต่อพระคำกรีกข้อนี้มักจะไม่วู้สึกว่าตนเองเป็น
พวกคว่ำแผ่นดิน พระคัมภีร์ฉบับนิวอิงลิชไบเบิล (New English Bible) แปลได้อย่างเหมาะสมทำให้
เราได้รู้ถึงน้ำหนักรของข้อกล่าวหา “พวกที่ก่อความยุ่งยากไปทั่วโลก ได้มาถึงที่นี่แล้ว...บรรดาคนเหล่านี้
ได้กระทำผิดคำสั่งของมหาจักรพรรดิ และสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง คือพระเยซู” ถึงแม้ว่าเปาโลจะ
ย่ำแล้วย่ำอีกว่าคริสตชนเคารพกฎหมายและคำสั่งของบ้านเมือง แต่ท่านก็ไม่ปฏิเสธว่าท่านประกาศ
เจ้านายอีกองค์หนึ่งที่ถูกต้องสิ้นประหารชีวิตโดยศาลโรมันในข้อหาว่า ตั้งตนเองเป็นกษัตริย์ของชาวยิว
ยิ่งไปกว่านั้น “กลุ่มรื้อร่นในพระศาสนา” กำลังก่อการอย่างหนักในยูดาห์ในรัชสมัยของคลาودیอุส
และการก่อการของพวกนี้ ไม่จำกัดอยู่ในยูดาห์แต่กำลังแพร่ออกไปในที่ต่าง ๆ พวกนี้กำลังก่อการในทั่ว
ทุกหนแห่งที่มีชาวยิวอยู่และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเข้าใจผิดคิดว่าพวกนี้ไม่แตกต่างจากพวกคริสตชน

คริสตชนจะกล่าวได้อย่างไรในข้อหาที่ว่าคริสตศาสนาผิดกฎหมายตั้งแต่เริ่มต้น และข้อ
กล่าวหาที่ว่าคริสตศาสนาก่อความวุ่นวายและการจลาจลในทุกแห่งที่มีการประกาศศาสนา

ก่อนอื่นใด คริสตชนในยุคนั้นบอกว่าการตัดสินประหารพระเยซูเป็นความผิดพลาดในการ
ตัดสินความ ถึงแม้ว่าเจ้าเมืองปอนติอุส ปีลาต เป็นผู้ตัดสินประหารพระองค์ แต่ท่านเจ้าเมืองไม่เต็มใจ
ในการตัดสินเช่นนั้นเพราะท่านมีคำตัดสินอื่นที่ดีกว่า ลูกาได้บอกว่าเป็นปีลาตกล่าวว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี่มี
ความผิด” แต่ผู้กล่าวหาพระองค์กล่าวแข็งขันว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งสาว
ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” (ลูกา 23:2 และข้อต่อ ๆ ไป) ถึงแม้ว่าเขาเหล่านั้น
จะชี้แจงข้อกล่าวหาอย่างไร ปีลาตยังคงยืนยันคำตัดสินเดิมว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี่มีความผิด” และเฮโรด
แอนติพัส ผู้ครองกาลิลีเห็นด้วยกับคำตัดสินว่าพระเยซูไม่มี ความผิด ลูกาบอกความหาปุโรหิตชาวยิวและ
ฝูงชนที่ถูกปลุกปั่นโดยมหาปุโรหิตได้ทำการบีบบีลาตจนปีลาตต้องเปลี่ยนคำตัดสิน และให้ประหาร
พระเยซู ยิ่งไปกว่านั้น โจรหนึ่งในสองคนที่ถูกตรึงพร้อมกับพระเยซูได้บอกโจรอีกคนที่ได้ก่อ
อาชญากรรมร่วมกันว่า พระเยซูมิได้กระทำความผิดเหมือนเขาทั้งสอง กล่าวคือ พระองค์มิได้เป็น
สมาชิกขององค์การกบฏเหมือนเขาทั้งสอง และนายร้อยผู้บัญชาการกองทหาร โรมันซึ่งมีหน้าที่ในการ
ตรึงพระเยซูได้กล่าวว่า พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากข้อกล่าวหา เมื่อพระเยซูกำลังสิ้นพระชนม์

รายละเอียดเหล่านี้เป็นคำกล่าวแก่ เพื่อข่าวประเสริฐที่ดีสำหรับความประทับใจที่ไม่ดีของ
พลเมืองจักรวรรดิโรมันที่ทราบว่าคุณก่อตั้งคริสตศาสนาถูกตัดสินประหารชีวิตโดยเจ้าเมืองโรมัน แต่มัน
เป็นส่วนหนึ่งของคำกล่าวแก่เพื่อพระกิตติคุณที่ลูกาได้เขียนไปถึงผู้มีอำนาจทางกฎหมาย และคำสั่งของ
บ้านเมือง ประวัติศาสตร์ทั้งสองตอนที่ลูกาเขียนเกี่ยวกับกำเนิดศาสนาคริสต์มีคำกล่าวแก่เพื่อข่าว
ประเสริฐ ประวัติศาสตร์ตอนแรกลูกาได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่าข้อกล่าวหาที่ว่าพระเยซูเป็นกบฏต่อ

โรมเป็นข้อกล่าวหาที่ไร้มูลความจริง ในประวัติศาสตร์ตอนที่สองท่านอธิบายว่าการประกาศพระศาสนาไม่ได้เป็นตัวก่อให้เกิดความวุ่นวายในที่ต่าง ๆ

3. บันทึกของลูกา

วัตถุประสงค์ของลูกาในการเขียนประวัติศาสตร์สองตอน (พระกิตติคุณลูกาและหนังสือกิจการ) ได้แก่การเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการเริ่มต้นคริสตศาสนาให้ซีโอฟีโลได้ทราบอย่างถูกต้องยิ่งกว่าเรื่องที่ท่านเคยได้ทราบมาก่อนประวัติศาสตร์ ตอนแรกบรรยายถึงคำพยานของอัครทูตเกี่ยวกับพระคริสต์และการกระทำของพระเยซูคริสต์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ประวัติศาสตร์ตอนที่สองเริ่มตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสามสิบปีหลังจากนั้น นอกจากนี้ยังได้บรรยายถึงการเผยแพร่ข่าวประเสริฐจากเยรูซาเล็มถึงกรุงโรม และจบลงตอนที่เปาโลประกาศข่าวประเสริฐที่นครใจกลางจักรวรรดิโดยที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองไม่ต่อต้าน

ลูกาได้เขียนบรรยายในพระกิตติคุณว่าพระเยซูไม่ได้รับความยุติธรรมในการถูกตัดสินประหารชีวิต สำหรับในหนังสือกิจการท่านเขียนบรรยายว่าบุคคลที่มีตำแหน่งสูงทั้งชาวต่างชาติและชาวฮีบวบางคนมีความปรารถนาดีต่อเปาโลและมิชชันนารีคนอื่น ๆ หรืออย่างน้อยที่สุด บุคคลเหล่านี้ไม่ยอมรับว่าข้อกล่าวหาที่มีต่อเปาโลนั้นมีมูลความจริง ในไซปรัส ผู้ว่าราชการเมืองชื่อ เซอร์จัสเปาโลได้รับรองเปาโลเป็นอย่างดี อีกทั้งยังเห็นด้วยกับคำสอนของท่าน (กิจการ 13:7,12) ในฟิลิปปีซึ่งเป็นอาณานิคมหนึ่งของโรม เจ้าเมืองได้ขอโทษเปาโลและซีลาในการที่ท่านทั้งสองถูกเข็ญและถูกจำคุกอย่างยุติธรรม (กิจการ 16:37 และข้อต่อ ๆ ไป) ที่เมือง โครินธ์ กิเดโอนผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญาในปี ค.ศ. 51 ถึง 52 ตัดสินว่าเรื่องที่ชาวยิวได้กล่าวหาเปาโลและว่าพวกมาโฆษณาชักชวนให้หันมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมายนั้นเป็นเรื่องของการตีความหมายธรรมเนียมปฏิบัติที่ชาวยิวต้องตกลงกันเอง และกิเดโอนประกาศว่าเปาโลและพวกไม่ได้ทำผิดกฎหมายโรมัน (กิจการ 18:12 และข้อต่อ ๆ ไป) ที่เมืองเอเฟซัสศาสนประธาน (พลเมืองที่ได้รับความนับถือและมีตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบในแคว้นเอเชีย) ได้แสดงความเป็นมิตรต่อเปาโล และนายอำเภอได้ประกาศในที่สาธารณะว่าเปาโลไม่มีความผิดในข้อกล่าวหาที่ว่าท่านลบล้างหรือดูหมิ่นศาสนาของเมืองนั้น (กิจการ 19:31,35 และข้อต่อ ๆ ไป) ในยูดาห์ผู้ว่าราชการเมืองเฟลิกซ์และเฟลทัสผู้ที่รับหน้าที่แทนเฟลิกซ์ไม่พบว่าเปาโลมีความผิดตามข้อกล่าวหาอันร้ายแรงโดยพลุฒสภาอียิปต์ที่สองและพระน็องนางเบระนิกก็เห็นเหมือนกันว่าเปาโลไม่ได้ทำความผิดอันสมควรจะถูกประหารหรือจำคุก (กิจการ 24:1-26:32) ขณะเมื่อเปาโลได้ใช้สิทธิของการเป็นพลเมืองโรมโดยการถวายฎีกาเพื่อให้จักรพรรดิโรมตัดสินคดีแทนศาลประจำแคว้น เขายังดำเนินงานประกาศต่อไปอีก 2 ปีในกรุงโรมภายใต้การดูแลของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุม

โดยที่เจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ชัดเจนว่า ถ้าคริสตชนเป็นขบวนการที่ผิดกฎหมายจริงดังคำกล่าวคือเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมคงจะไม่ยอมให้เปาโลประกาศข่าวประเสริฐเมื่อท่านถูกคุมตัวอยู่

แล้วเราจะชี้แจงอย่างไรเกี่ยวกับความวุ่นวาย และการทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้นเสมอเมื่อมีการประกาศข่าวประเสริฐ ลูกาตอบปัญหานี้ว่า ความวุ่นวายทั้งหลายเกิดจากความผิดของเจ้าหน้าที่ชาวียิว มหาปุโรหิตแห่งกรุงเยรูซาเล็มได้ข่มเหงพระเยซูคริสต์ต่อหน้าปีลาตอย่างไร มหาปุโรหิตคนต่อมาก็ได้ข่มเหงเปาโลต่อหน้าเฟลิกซ์ และเฟสทัสอย่างนั้น แต่การข่มเหงเปาโลประสบความสำเร็จน้อยกว่าการข่มเหงพระเยซูคริสต์ และความวุ่นวายเกือบทั้งหมดที่เกิดขึ้นเพื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศในแต่ละเมืองตลอดแคว้นแคว้นต่าง ๆ ของโรมันนั้นเกิดจากหมู่ชาวยิวในท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้ปฏิเสธข่าวประเสริฐและรู้สึกเคียดแค้นเมื่อชาวต่างชาติรับเอาข่าวประเสริฐ

เหตุการณ์อะไรที่นำลูกาให้เขียนการบันทึก เพื่อแก้ความเข้าใจผิดที่ว่าศาสนาคริสต์ขัดต่อกฎหมายของโรม ผู้เขียนคิดว่าเหตุการณ์อันนี้น่าจะได้แก่สถานการณ์ในกรุงโรมในปี ค.ศ. 60 เปาโลถึงกรุงโรมในราวต้นปี ค.ศ. 60 และเป็นพยานประกาศข่าวประเสริฐอยู่ประมาณสองปีเพราะการดำเนินการเพื่อถวายฎีกาแด่ซีซาร์กินเวลาสองปี ช่วงเวลานั้นทำให้ผู้ที่มีอำนาจหลายคนในกรุงโรมสนใจความเคลื่อนไหวของคริสตชน บุคคลเหล่านี้บางคนอาจจะเคยทราบเรื่องของคริสตชนมาก่อน แต่เขาอาจเข้าใจผิดคิดว่าคริสตศาสนา เป็นลัทธิทางศาสนาอย่างหนึ่งของชาวตะวันออกที่น่ารังเกียจซึ่งแพร่หลายในหมู่ชนชั้นต่ำ ๆ ของกรุงโรม และไม่แตกต่างอะไรกับ “Syrian Orontes” ซึ่งแพร่หลายใน Tiber แต่ชายผู้มีชื่อว่าเปาโลเป็นคนสัญชาติโรมและคดีของเขาต้องได้รับการพิจารณาอย่างยุติธรรมและไม่ลำเอียง คำนำหน้าชื่อของซิโอฟิโล ที่ลูกาได้ใช้เขียนนั้นทำให้เรารู้ว่า ซิโอฟิโลเป็นผู้มีเกียรติคนหนึ่ง เขาเป็นคนชั้นอันดับสองในสังคมโรมัน เขาเป็นผู้ที่มีปัญญาคนหนึ่งในกลุ่มชนชั้นกลางของกรุงโรม และลูกาได้ฉวยโอกาสเขียนอธิบายอย่างเป็นระเบียบให้เขา และบุคคลประเภทเดียวกับเขาได้เข้าใจการเริ่มต้นและการเผยแพร่คริสตศาสนาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ท่านยังได้ฉวยโอกาสพิสูจน์ว่าเปาโลและคริสตชนอื่น ๆ ไม่ได้ละเมิดกฎหมายโรมัน เราไม่ทราบว่าจะทำไมลูกาเขียนถึงซิโอฟิโล บางคนคิดว่าซิโอฟิโลเป็นผู้จัดเตรียมคดีของเปาโลสำหรับมหาจักรพรรดิหรือผู้แทนพระองค์ บางคนเอาอย่างเลื่อนลอยว่าเขาเป็นทนายความของเปาโล และลูกาเขียนประวัติศาสตร์สองตอนนี้เพื่อให้ข้อมูลแก่เขาในการแก้คดี แต่สิ่งที่ลูกาเขียนนั้นไม่เหมาะเลยสำหรับการใช้ในศาล แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เราต้องยอมรับว่าลูกาเป็นผู้บุกเบิกในการกล่าวแก่ เพื่อข่าวประเสริฐที่มีไปถึงเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเพื่ออธิบายให้เขาเหล่านั้นเข้าใจว่าคริสตศาสนาไม่ใช่สิ่งที่ละเมิดกฎหมาย

4. ฎีกาถวายแด่ซีซาร์

เราได้เคยเอ่ยถึงการถวายฎีกาของเปาโลถึงซีซาร์มาแล้ว ต่อไปนี้เราจะพิจารณาถึงการถวายฎีกา
นี้อย่างละเอียด คนสัญชาติโรมันมีสิทธิพิเศษที่จะถวายฎีกาถึงซีซาร์ถ้าเขาไม่พอใจคำตัดสินของผู้
พิพากษาที่ต่ำกว่า หรือถ้า (อย่างกรณีของเปาโล) ผู้นั้นไม่มั่นใจว่าจะได้รับความยุติธรรมในศาลชั้นต้น
เมื่อการพิจารณาคดีเพิ่มเริ่มดำเนินไป เมื่อโรมันยังเป็นสาธารณรัฐฎีกาต้องยื่นให้กลุ่มบุคคลที่มีอำนาจ
เด็ดขาด แต่มาในขณะที่โรมันเป็นจักรวรรดิ ดังนั้นฎีกาต้องถวายถึงซีซาร์

ทำไมเปาโลจึงถวายฎีกาถึงซีซาร์?

ประการแรก เปาโลหวังว่าท่านคงได้รับความยุติธรรมที่ท่านอาจจะไม่ได้รับในแคว้นยูดาห์
เฟสทัสผู้ว่าการคนใหม่เป็นผู้ที่ยังขาดประสบการณ์ พฤตศกยิวจึงอาจบีบเขาทำให้เปาโลไม่ได้รับ
ความยุติธรรม ก่อนหน้านี้ท่านได้รับความยุติธรรมจากเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ซึ่งตัดสินคดีโดยไม่เห็นแก่
ชาวยิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความยุติธรรมที่ท่านได้รับจากกิเดโอนในเมืองโครินธ์ เมื่อเจ้าหน้าที่ชาวยิวใน
เมืองโครินธ์กล่าวหาเปาโลว่ามาโฆษณาศาสนาซึ่งไม่ได้รับการรับรองโดยกฎหมายโรมัน กิเดโอน
ตัดสินว่าศาสนาที่เปาโลประกาศเป็นนิกายหนึ่งของศาสนายิว และดังนั้นคริสตศาสนาจึงได้รับการ
รับรองและคุ้มครองโดยกฎหมายโรมันเหมือนกับที่ศาสนายิวได้รับ พระคัมภีร์บางฉบับเขียนว่า เขา
“มิได้เอาใจใส่ในเรื่องเหล่านั้นเลย” (กิจการ 18:17) ทำให้บางคนเข้าใจว่าการกระทำของกิเดโอนเป็น
สัญญาณเตือนภัยที่กำลังเกิดกับคริสตศาสนา แต่ตามความจริงแล้วลูกาตั้งใจที่จะแสดงให้เห็นว่ากิเด
โอนเป็นคนยุติธรรม ลูกาไม่ได้ติเตียนเขาว่าเป็นคนที่ไม่เอาธุระอะไรในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ตำแหน่ง
หน้าที่และวงศาคณาญาติของกิเดโอน มีอิทธิพลพอที่จะทำให้คำตัดสินของเขาเป็นตัวอย่างสำหรับ
เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เปาโลคงจะจำคำตัดสินที่ยุติธรรมนี้ได้ตลอดเวลา และความทรงจำอันนี้ทำให้เปา
โลกล้าถวายฎีกาแด่ซีซาร์ ด้วยความหวังว่าท่านจะได้รับความยุติธรรมแบบนี้จากศาลที่มีอำนาจยิ่งของ
จักรวรรดิ

ประการที่สอง เปาโลอาจมีความหวังว่ามหาจักรพรรดิจะทรงยินยอมให้คริสตศาสนาเป็น
ศาสนาหนึ่งที่ทางการยอมรับ หรือทรงยินยอมว่าคริสตศาสนาคือสิ่งที่ชาวยิวได้รอคอยมานาน แน่นนอน
เปาโลไม่ต้องการให้คริสตศาสนาได้รับการยอมรับ เพื่อท่านจะได้รับความปลอดภัยเพียงเท่านั้น
ความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐเป็นยอดแห่งความปรารถนาของท่าน และท่านคาดหวังด้วยความมั่นใจ
ว่า การถวายฎีกาครั้งนี้จะช่วยให้ข่าวประเสริฐแพร่หลายออกไปได้ดียิ่งขึ้น ท่านทราบดีว่าในวันที่ท่าน
กลับใจใหม่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้พูดถึงท่านอย่างไรให้อ่านาเนียชาวคามัสกัสได้ทราบ “คนนั้นเป็น
ภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และพวกอิสราเอล”

(กิจการ 9:15) การถวายฎีกาอาจเป็นช่องทางให้ท่านได้มีโอกาสเป็นพยานเรื่องพระเยซูคริสต์ให้มหาจักรพรรดิของโรมันเป็นสิ่งที่วิเศษสุดถ้ามหาจักรพรรดิยอมรับเชื่อพระเยซูคริสต์

ประการที่สาม ฎีกาถวายถึงซีซาร์อาจช่วยให้สิ่งที่ต้องสำเร็จก่อนพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา นั้นสำเร็จเร็วขึ้น “ข้าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน” (มาระโก 13:10) กรุงโรม เป็นเมืองศูนย์กลางของโลก ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรมและข้าวประเสริฐอาจถูกประกาศโดยเส้นทางเหล่านี้ออกไปทุกทิศทุกทาง ซึ่งเป็นการช่วยเร่งวันที่คริสตชนชาวต่างชาติจะครบจำนวนอันเป็นผลให้อิสราเอลทั้งมวลกลับใจรับเชื่อพระเยซูคริสต์

ความหวังของเปาโลสำเร็จเพียงบางประการเท่านั้น เปาโลอาจได้ยื่นต่อพระพักตร์ซีซาร์ และได้รับการตัดสินความอย่างยุติธรรม การที่เปาโลได้อยู่ในโรม 2 ปี ช่วยทำให้ฐานะของคริสตศาสนาในกรุงโรมมั่นคงยิ่งขึ้นซึ่งส่งผลทำให้คริสตศาสนาเจริญขึ้นในจักรวรรดิโรม การปรากฏตัวของเปาโลต่อพระพักตร์ซีซาร์ไม่ได้ทำให้คริสตศาสนาเป็นสิ่งที่กฎหมายโรมันยอมรับมากกว่าเดิม ในเวลาอันรวดเร็วหลังจากนี้ได้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างคริสตศาสนาและกฎหมายโรมัน เปาโลได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายโรมันในการออกไปประกาศข้าวประเสริฐเพียงชั่วคราว และความคุ้มครองนี้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 60 กว่าเล็กน้อย ถ้าคำตัดสินของกิเดโอนในปี ค.ศ. 51 เป็นแบบอย่างสำหรับผู้พิพากษาคนอื่น ๆ เป็นเวลาสิบกว่าปี ทางการโรมได้ตัดสินอย่างตรงกันข้ามกับกิเดโอนในปี ค.ศ. 64 ซึ่งเป็นปีที่จักรพรรดิเนโร โยนความผิดให้คริสตชนชาวโรมว่าเป็นผู้ลอบวางเพลิงกรุงโรม

5. การถูกลงด้วยไฟ

ในปี ค.ศ. 50 กว่าถึงปี ค.ศ. 60 กว่า ฐานะของคริสตศาสนาเลวร้ายลงอย่างมาก **เหตุผลหนึ่ง** ที่ก่อให้เกิดความเลวร้ายอันนี้คือ การที่คริสตศาสนาไม่ได้รับการรับรองร่วมกับศาสนายิวโดยกฎหมายโรมัน ทางการโรมไม่ยอมรับต่อไปว่าคริสตศาสนาเป็นนิกายหนึ่งของศาสนายิว การไม่ยอมรับเช่นนี้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และสมควรที่จะเกิดขึ้น การที่เปาโลประกาศพระกิตติคุณให้แก่ชาวต่างชาติ ยิ่งทำให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่าคริสตศาสนาไม่ใช่ศาสนายิว ชาวยิวพยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้โลกทราบ พวกเขาไม่ยอมรับว่าคริสตศาสนาเป็นนิกายหนึ่งของศาสนายิว และในระหว่าง ปี ค.ศ. 62 ถึง 65 ชาวยิวมีเพื่อนที่มีอำนาจมากใน Poppaea ผู้นี้ดำรงตำแหน่งเป็นมเหสีในช่วงปีดังกล่าว

เหตุผลประการที่สอง ที่ทำให้สถานการณ์ของคริสตชนย่ำแย่ลง ได้แก่การที่สังคมถือว่าคริสตชนเป็นพวกต่อต้านสังคม คริสตชนไม่เข้าร่วมในกิจกรรมของสังคม เพราะกิจกรรมเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปเคารพและสิ่งที่คล้ายรูปเคารพ สังคมเข้าใจคริสตชนผิดคิดว่าเป็นพวกที่มี “ความเกลียดชังมนุษยชาติ” เมื่อสมาชิกบางคนของครอบครัวได้กลับใจใหม่ในขณะที่สมาชิกอื่น ๆ ยังไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ ครอบครัวนั้นก็เกิดความวุ่นวายซึ่งเป็นเหตุให้ความเกลียดชังที่มีต่อคริสตชนทวีความ

รุนแรงยิ่งขึ้น ทาซิทัส (Tacitus) เรียกคริสตชนว่า “กลุ่มคนที่สังคมพึงรังเกียจเพราะเต็มไปด้วยความต่ำช้า” เขากล่าวต่อไปว่า เมื่อเนโร พยายามให้ความผิดในการลอบวางเพลิงตกอยู่กับคริสตชน คริสตชนเป็นจำนวนมากไม่ถูกลงโทษเพราะข้อกล่าวหานี้ขาดพยานหลักฐาน แต่คริสตชนเหล่านี้กลับถูกลงโทษเพราะเป็นศัตรูของมนุษยชาติ เขาพยายามชี้แจงให้เห็นว่า (และความเห็นของคนอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก) ถึงแม้ว่าคริสตชนไม่ได้วางเพลิงกรุงโรม พวกเขา ก็สมควรกับการถูกลงโทษเพื่อเป็นตัวอย่างเพราะอุปนิสัยใจคอที่เลวทราม

เปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวโรมในปี ค.ศ. 57 ไม่จำเป็นต้องพูดอีกว่า ถ้าพวกเขาทำตัวดี ผู้มีอำนาจของบ้านเมืองคงยอมรับพวกเขา แต่ในขณะที่คริสตชนต้องการกำหนดใจมากกว่านี้ ในจดหมายฉบับแรกของเปโตรซึ่งเขียนเมื่อหกปีต่อมา เราเห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นชัดเจน เปโตรสั่งผู้รับจดหมายให้เชื่อฟังผู้ปกครองบ้านเมืองและถามเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ผู้ใดจะทำร้ายท่าน” (1 เปโตร 3:13) แต่ในทันใดนั้นท่านก็บอกว่าเขาอาจต้องทนความทุกข์ยากลำบากเพื่อดำรงความชอบธรรม และเดือนเขาเหล่านั้นถึง “การถูกลงด้วยไฟ” ซึ่งเป็นการทดลองความเชื่ออันจะมานในไม่ช้า ความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสนี้พวกเขาอาจต้องได้รับ เพราะพวกเขาเป็นคริสตชน (3:14 และข้อต่อ ๆ ไป, 4:12 และข้อต่อ ๆ ไป)

ในสถานการณ์ขณะนี้คริสตชนต้องรับความทุกข์ทรมานตามกฎหมายโรมัน ทั้งนี้เพราะเพียงแต่ว่าเขาเป็นคริสตชน คริสตชนบางคนอธิบายความจริงว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ซึ่งไม่ได้ทำความผิดอะไร แต่ไม่มีใครฟังคำอธิบายนี้ ในศตวรรษที่สองและที่สาม คริสตชนผู้ใดที่พยายามจะอธิบายว่าคริสตชนเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อข้อกล่าวหาจะได้รับคำทำให้อธิษฐานความจงรักภักดีต่อจักรพรรดิด้วยการนมัสการบรรดาพระของบ้านเมือง และสิ่งที่สำคัญที่สุดเขาต้องเผาบูชาเครื่องหอมแด่รูปปั้นของจักรพรรดิหรือสาบาน โดยอ้างความเป็นพระเจ้าของจักรพรรดิแน่นอน คริสตชนที่รู้จักหน้าที่ของตนไม่อาจทำให้สิ่งเหล่านี้ได้

ความปรารถนาที่จะนับถือจักรพรรดิเป็นพระเจ้าได้ เริ่มขึ้นตั้งแต่คริสตศตวรรษที่ 1 สิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุดมการณ์ของจักรพรรดิเป็นเหตุผลที่สาม และเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดความเป็นปฏิปักษ์ต่อคริสตชน และความเป็นปฏิปักษ์นี้รุนแรงขึ้นในครึ่งหลังของศตวรรษแรก

ตามอุดมการณ์ของจักรพรรดิซีซาร์เป็นมากกว่าตัวแทนของพระเจ้า ในการลงโทษผู้กระทำผิดและอำนวยสุขให้แก่ประชาชนที่เคารพกฎหมายให้สามารถดำเนินชีวิตที่สงบมีสันติสุขโดยปราศจากการข่มเหง ซีซาร์เป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในจักรวรรดิและยังเป็นพระเจ้าของจักรวรรดิ ซีซาร์ต้องการให้ประชาชนทุกคนจงรักภักดีต่อพระองค์ผู้เดียว ดังนั้นเราจึงเห็นการต่อสู้ทางฝ่ายจิตวิญญาณของลัทธิสองอย่างซึ่งแต่ละลัทธิมีพระเจ้าของตนเป็นผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด และสมควรแก่การนมัสการ อุดมการณ์ของจักรวรรดิยินยอมให้มีการนมัสการในทางศาสนาของแต่ละคน ขอแต่เพียงให้มีการนมัสการมหา

จักรพรรดิมากเท่าที่ควร แต่คริสตศาสนาหาเป็นเช่นนั้นไม่ คริสตชนนมัสการพระเจ้าผ่านทางพระเยซู และไม่ยอมที่จะนมัสการผู้อื่นหรือสิ่งอื่นใด คริสตชนยอมทำทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์ สิ่งนั้นทำให้คริสตชนต้องจงรักภักดีต่อมหาจักรพรรดิและอธิษฐานเพื่อพระองค์ แต่คริสตชนต้องไม่อธิษฐานทูลขอต่อมหาจักรพรรดิ (บัญญัติ 10 ประการ ข้อที่หนึ่งห้ามชาวยิวไม่ให้นมัสการมหาจักรพรรดิ แต่ชาวยิวไม่เคียดรือนักเพราะจักรพรรดิหลายองค์ได้เคยยินยอมยกเว้นชาวยิว)

ศาสตราจารย์ แอทเธลเบิร์ต (Professor Ethelbert) ได้เขียนหนังสือชื่อ **“พระคริสต์กับซีซาร์”** เพื่อชี้ให้เห็นความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างอุดมการณ์ของจักรวรรดิโรมัน และอุดมการณ์ของคริสตศาสนา เขาสนใจการทำเหรียญตราในสมัยนั้นเป็นพิเศษ เพราะเหรียญตราสมัยนั้นใช้เป็นสื่อในการโฆษณาชวนเชื่อ เหรียญตราดังกล่าวถูกประทับรูปที่แสดงให้เห็นการเสด็จออกของมหาจักรพรรดิต่อหน้าประชาชน เพื่อแสดงความชื่นชมยินดีในพระพรที่มหาจักรพรรดิผู้เป็นเจ้าของได้นำมาให้โลกนี้ พร้อมกับการเสด็จมาสู่โลกนี้ของพระองค์เขาเขียนว่า ตั้งแต่ศตวรรษที่หนึ่ง บทสรรเสริญเพื่อต้อนรับเสด็จมหาจักรพรรดิบทหนึ่งกล่าวว่า “จงร้องต้อนรับ ชัยชนะ องค์พระผู้เป็นเจ้าของโลก ถวายเป็นนิรันดร์ ฤทธานุภาพ สง่าราศี เกียรติยศ สันติสุข ความมั่นคง ปลอดภัย บริสุทธิ ควรแก่การสรรเสริญ ยิ่งใหญ่ ไม่มีใครเทียม พระองค์แต่ผู้เดียว พระองค์คู่ควรกับการครอบครองราชอาณาจักร โปรดเสด็จมาโดยเร็ว โปรดอย่าชักช้า โปรดเสด็จกลับมาอีก” (หน้า 155) ถ้าใครได้อ่านบทเพลงสดุดีบทที่ 72 ที่เขียนเป็นภาษาลาติน (ภาษาทางการของจักรวรรดิ) จะพบความจริงว่าบทเพลงสดุดีบทนี้ใช้ภาษาเหมือน ๆ กับคำต้อนรับเสด็จมหาจักรพรรดิเมื่อพระองค์เสด็จออกต่อหน้าประชาชน และเหมือนกับสิ่งที่คริสตชนเขียนบนฝาผนังอุโมงค์ที่คุมขังเขาก่อนการประหารชีวิต เพื่อใช้โห่ร้องยินดีในการเสด็จมาของพระคริสต์” (หน้า 251) อุดมการณ์ทั้งสองไม่มีทางประสานกันได้ ผู้ไหนเล่าควรแก่บัลลังก์แห่งจักรวาลนี้และทรงเป็นผู้กำหนดประวัติศาสตร์ของโลกนี้? ซีซาร์ หรือ พระคริสต์

โดมิเชียน (Domitian) (ค.ศ. 81-96) ต้องการนับถือพระเป็นเจ้าของที่คนอื่นที่เคยครอบครองบัลลังก์มาก่อนพระองค์ พระองค์โสมนัสเมื่อประชาชนเรียกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย” แต่เนโรก็ได้รับเกียรติแบบนี้เหมือนกัน เห็นได้จากการที่กษัตริย์แห่งอาร์เมเนีย ให้ความนับถือพระองค์ว่าเป็นเจ้านายของพระเจ้า และเราคงได้ทราบจากจักรพรรดิไกอัส (Gaius) ใน ค.ศ. 40 ทรงพระพิโรธเพราะชาวยิวไม่ยอมรับว่าพระองค์เป็นพระ พระองค์รับสั่งให้ประดิษฐานรูปปั้นของพระองค์ไว้ในวิหารแห่งเยรูซาเล็ม ถึงแม้ว่าคำสั่งนี้จะถูกยกเลิกในสิบเอ็ดชั่วโมงแต่มันเป็นคำสั่งที่กระทบกระเทือนจิตใจของชาวยิวและคริสตชนมากที่สุด

การที่คริสตชนไม่ยอมนมัสการมหาจักรพรรดิ และภาษาที่คริสตชนใช้ในการถวายเป็นเกียรติยศแด่พระเยซูคริสต์ทั้งสองสิ่งนี้ทำให้ดูเหมือนว่าคริสตชนก่อกบฏ เราเคยได้พิจารณาถึงเหตุการณ์ที่เปาโล

และพรรคพวกโค่นฟ้องต่อผู้พิพากษาประจำเมืองเซสะโลนิกาในปี ค.ศ. 50 ในข้อหาบ่อนทำลายและโดยเจตนาในข้อหาประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นจักรพรรดิองค์หนึ่ง ดีที่ผู้พิพากษาเหล่านี้ไม่ตกใจเมื่อได้รับฟังข้อกล่าวอ้างมีโทษร้ายแรงเช่นนี้ แต่ดำเนินคดีไปด้วยความเที่ยงธรรม

ตอนปลายปีของปีนั้น เปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักรเมืองเซสะโลนิกาที่ท่านก่อตั้งขึ้นในคราวที่แวะไปเมืองนั้นในช่วงเวลาสั้น ๆ ท่านกำชับพวกเขาไม่ให้หลงไป ตามคำล่อลวงที่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาแล้วท่านบอกว่า ก่อนที่วันนั้นจะมาเจ้าแห่งความวุ่นวายผู้กำลังทำงานของมันอย่างลับ ๆ ในโลกนี้จะปรากฏตัวเป็นมนุษย์ซึ่งได้แก่ “ลูกแห่งความพินาส ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้อะไร ๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็นพระหรืออะไร ๆ ที่เขาไหว้วานมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า” (2 เซสะโลนิกา 2:3,4) ข้อความตอนนี่ของเปาโลเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับพระคำรัสของพระเยซูที่ว่า “สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง” (มาระโก 13:14) พระคำรัสของพระเยซูนี้มีการแปลความว่าหมายถึงความพยายามของไกอัส (Gaius) ในการทำให้วิหารในเยรูซาเล็มมัสการพระองค์เป็นพระเจ้า แต่มาในช่วงเวลานี้ เปาโลเขียนว่า การปรากฏตัวของ “คนนอกกฎหมาย” ถูกยับยั้งโดยอำนาจหนึ่งซึ่งจะยับยั้ง “จนออกไปให้พ้น” (2 เซสะโลนิกา 2:7) อำนาจแห่งหนึ่งนี้น่าจะเป็นอำนาจของบ้านเมือง เพราะเปาโลรู้ว่ามันขัดขวางอำนาจนอกกฎหมายซึ่งขวางกั้นความก้าวหน้าของพระราชกิจของพระเจ้า แต่เปาโลคิดว่าเขาควรเขียนเป็นภาษาลับเพื่อความปลอดภัย เพราะถ้าจดหมายของเขาตกอยู่ในมือของศัตรู ข้อความที่กล่าวอย่างเปิดเผยว่าอำนาจของบ้านเมืองจะหมดสิ้นไป จะกลายเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาที่ว่าเขาก่อการกบฏที่เมืองเซสะโลนิกาเมื่อไม่กี่สัปดาห์นี้

6. วิวรรณ

แคว้นเอเชียเป็นแคว้นของจักรวรรดิโรมันที่เคร่งครัด ในการนมัสการมหาจักรพรรดิมากที่สุด เมืองเประมาโมอยู่ในแคว้นเอเชียเป็นเมืองที่มีศาสนาของกรุงโรมและของจักรพรรดิออกัสตัสตั้งแต่ปีที่ 29 ก่อนคริสตชนศักราชบางคนคิดว่าข้อนี้ได้คำนึงถึงศาสนานี้ เมื่อท่านเรียกเประมาโมว่าเป็นสถานที่ “ที่นั่งของซาตานอยู่” (วิวรณ์ 2:13) (แต่บางคนอ้างถึงลัทธิของ Asklepios ซึ่งเป็นพระแห่งการรักษาที่มีรูปปั้นของพระนี้เป็นจุดตั้งอยู่ในเมืองนี้) คริสตชนในแคว้นเอเชียต้องยืนหยัดขึ้นต่อต้านลัทธิของชาวต่างชาติหลายลัทธิ แล้วพวกเขายังต้องไม่ยอมตามศาสนาของกรุงโรมอีกด้วย คนที่เฉยเมยต่อศาสนาของบ้านเมืองอาจถูกตราหน้าว่าเป็นพวกไม่รักชาติ

เราคงจำได้ว่าเปาโลมีเพื่อนที่เป็นศาสนประชนที่เมืองเอเฟซัส ผู้ได้เตือนท่านไม่ให้เข้าไปในเวทิมหรัสพ เมื่อมีการเดินขบวนและจลาจลของชาวเมืองที่เข้าใจผิดคิดว่ามีกาไรร้ายพระแม่เจ้าอาร์เทมิ แต่ปูโรหิตของศาสนากรุงโรมได้รับการเลือกสรรมาจากศาสนประชน (ศาสนประชนเป็นบุคคลที่

ได้รับการยกย่องในเมืองของแคว้นเอเชีย) และศาสนประชนก็ยินดีที่จะรับเกียรติเป็นปุโรหิต คริสตชน จึงถูกล่อลวงอย่างหนักให้ประนีประนอม เพื่อไม่ให้เพื่อนบ้านรังเกียจว่าคริสตชนไม่รู้คุณค่าของความสัมพันธ์และความมั่งคั่งที่ทางการได้นำมาสู่แคว้นนั้น แต่คริสตชนส่วนใหญ่ไม่ยอมประนีประนอม เขา จึงกลายเป็นศัตรูของบ้านเมืองที่สมควรถูกประหาร

หนังสือวิวรณ์ของยอห์น สะท้อนให้เห็นสถานการณ์ของคริสตจักรในแคว้นเอเชียในรัชกาล ฟลาเวียน (Flavian) (ค.ศ. 69-92) การข่มเหงคริสตชนอย่างแสนสาหัสเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่ปี ค.ศ. 64 ใน กรุงโรม (วิวรณ์ 17:6) และในแคว้นเอเชียความเป็นปฏิปักษ์นี้เกิดจากชาตาน ซึ่งแทนด้วยพญานาคใหญ่ สีแดง ชาตานทำสงครามกับวิสุทธิชนด้วยเครื่องมือสองชนิด ซึ่งแทนด้วยสัตว์ร้ายในบทที่ 13 ของ หนังสือวิวรณ์ สัตว์ตัวแรกเป็นสัตว์ร้ายจากทะเล (หรือนรก) หมายถึงอำนาจของบ้านเมือง และสัตว์อีก ตัวหนึ่งเป็นสัตว์จากแผ่นดิน (อาจจะเรียกว่าผู้พยากรณ์เท็จ) หมายถึงศาสนาของบ้านเมือง อำนาจของ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่อ้างว่าเป็นผู้แทนจากพระเจ้าซึ่งเปาโลได้เคยกล่าวไว้ บัดนี้กลับเป็นอำนาจที่ชาตาน ใช้ในการทำลายประชากรพระเจ้า ซีซาร์ได้ละเมิดต่อพระเจ้าโดยการตั้งตนเป็นพระแล้วมีหน้าซำยังมา รบกวณประชากรของพระเจ้า โดยต้องการมีอำนาจเหนือ “สิ่งที่เป็นของของพระเจ้า” คริสตชนไม่อาจ ตอบสนองความต้องการนี้ได้

แล้วคริสตชนจะอธิบายได้อย่างไรว่า ทำไมศัตรูตัวดั้งเดิมของพระเจ้า และคนของมันจึง สามารถใช้อำนาจบ้านเมืองและศาสนาของบ้านเมืองในการทำสงครามกับพวกเขา? ยอห์นบอกว่าคริสต ชนเป็นฝ่ายชนะชาตาน “ด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และเพราะคำพยายของพวกเขาเอง เพราะเขา มิได้เสียดายที่จะพลีชีวิตของตน” (วิวรณ์ 12:11) เขาดำรงมั่นอยู่ในความจงรักภักดีต่อพระเยซูคริสต์ และไม่ยอมประนีประนอมกับศัตรูที่ชักชวนด้วยวิธีการอันนุ่มนวลและโหดร้าย เขายอมพลีชีวิตและ โโลหิตของพวกเขาเป็นเหมือนเมล็ดที่ติดผลในชนรุ่นต่อ ๆ มา ชัยชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาผู้ เป็นพยาน “พยานผู้ซื่อสัตย์” เป็นสิ่งที่ยอห์นใช้ในการจูงใจพวกเขาในการทนทุกข์เป็นพยานอย่างสัตย์ ซื่อ เพื่อว่าชัยชนะของพระองค์จะเป็นของเขา

เมื่อซีซาร์ทรงทำสิ่งที่จักรพรรดิที่ดีไม่ควรทำ (สิ่งนี้ยังเป็นจริงในที่ต่าง ๆ ของโลกในสมัย ปัจจุบัน) คริสตชนควรอย่างยิ่งในการสนองความต้องการของซีซาร์เฉพาะในส่วนที่พระองค์มีสิทธิ และควรปฏิเสธสิ่งที่พระองค์ไม่มีสิทธิ เพราะคริสตชนถือว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า “กษัตริย์ของกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก” และพระองค์ทรงเป็นซีซาร์ของซีซาร์ด้วย ในพิธีสถาปนา กษัตริย์ของอังกฤษ กษัตริย์ได้รับลูกโลกทองคำที่มีกางเขนตั้งอยู่พร้อมกับคำเหล่านี้ “เมื่อพระองค์ทรง ทอดพระเนตรเห็นลูกโลกนี้อยู่ใต้กางเขน ขอทรงระลึกว่าทั้งโลกนี้อยู่ภายใต้อำนาจและอาณาจักรของ พระคริสต์ผู้ไถ่ของเรา” ชาตินี้ที่มีผู้ปกครองที่ยอมรับอำนาจของพระเจ้าไถ่ ชาตินี้ก็มีความสุข

และถึงแม้ว่าเรายังไม่เห็นทุกอย่างภายใต้พระบาทพระคริสต์ เราก็อาจเป็นพยานได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า “ความอดทนและศรัทธาของวิสุทธิชน” ที่ทำให้คริสตชนในศตวรรษแรก ๆ ได้รับความชัยชนะจะนำมาซึ่งชัยชนะแก่คริสตชนในปัจจุบัน เมื่อเผชิญการแบบใหม่และอุดมการณ์แบบใหม่ ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าของชีวิตของผู้อยู่ใต้การปกครอง ตามความเป็นจริงแล้วชัยชนะเช่นนี้เป็นของพี่น้องของเราในส่วนต่าง ๆ ของโลกผู้ชนะโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยคำพยานของเขาเอง พวกเขาพร้อมเสมอที่จะเสียชีวิตโดยไม่ยอมเสียความจงรักภักดีต่อพระคริสต์ เมื่อโลกนี้ยังไม่ขาดผู้พลีชีวิตเพื่อพระคริสต์ คริสตชนก็ควรจะมีใจในความหวังสำหรับวันนั้นเมื่ออาณาจักรของโลกจะกลายเป็น “ราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์” (วิวรณ์ 11:15)

บทที่ 6 ข่าวประเสริฐเผชิญกับหลักคำสอนเท็จ

“คริสตศาสนาพันธูทาง” เป็นชื่อของหนังสือที่ ดร.ฮอร์ตัน เดวีส์ (Dr. Horton Davies) เป็นผู้เขียนและตีพิมพ์ในปี 1954 ในหนังสือเล่มนี้เขาได้อธิบายลัทธิศาสนาที่ผิดจากหลักคำสอนที่สำคัญ ๆ ของคริสตศาสนาไม่มากนักน้อย ในบทนี้เราจะพิจารณาลัทธิทางศาสนาที่เป็น “คริสตศาสนาพันธูทาง” และเกิดขึ้นในสี่ศตวรรษแรก เราจะพิจารณาแต่ลัทธิที่ผิดจากคำสอน ข้อสำคัญอย่างร้ายแรงจนผู้บันทึกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ว่ามันไม่มีสาระสำคัญของข่าวประเสริฐเหลืออยู่เลย และดังนั้นคริสตชนควรจะทราบธาตุแท้ของคำสอนเหล่านี้ คำสอนเท็จทั้งสิ้นนี้ได้แก่ ลีเกอลิซึม (Legalism) แอสซิติกคิ (Ascetic) นอสติคิซึซึม (Gnosticism) แอนไทโนเมียน นอสติคิซึซึม (Antinomian Gnosticism) และด็อกซิติกิซึซึม (Docetism)

1. ลีเกอลิซึม (Legalism)

“ลีเกอลิซึม” (Legalism) ในที่นี้หมายถึงความพยายามในการผสมข่าวประเสริฐที่กล่าวว่ามีมนุษย์จะรอดโดยการรักษารัฐธรรมนูญของยิว ความพยายามเช่นนี้เกิดมากกว่าหนึ่งครั้งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรสมัยอัครทูต แต่เราจะพิจารณาเฉพาะครั้งที่ทำให้เปาโลต้องเขียนจดหมายถึงชาวกาลาเทีย

ในปี ค.ศ. 47 และ 48 เปาโลและบารนาบัสจะมักเขม้นในการประกาศข่าวประเสริฐในไซปรัสและบริเวณภาคกลางของเอเชียตะวันตกกลาง โดยได้รับความสนับสนุนจากคริสตจักรกาลาเทีย ในบริเวณภาคกลางของเอเชียตะวันตกกลาง ท่านทั้งสองพบความสำเร็จอย่างมากที่บางเมืองในตอนใต้ของแคว้นกาลาเทียและท่านทั้งสองตั้งคริสตจักรขึ้นหลายแห่ง แต่เมื่อมิชชันนารีทั้งสองท่านกลับมาถึงเมืองอันติโอกไม่นานนักความยุ่งยากก็เกิดขึ้นในคริสตจักรของเมืองนี้ และแพร่ไปยังคริสตจักรทั้งหลายที่ตั้งขึ้นใหม่ในภาคใต้ของแคว้นกาลาเทีย

คริสตจักรแม่ในกรุงเยรูซาเล็มมีสมาชิกชาวยิวเป็นอันมากที่อาจเรียกได้ว่าเป็น “พวกร้อนรนในธรรมนูญ” บางคนในพวกนี้มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับพวกฟาริสี คนเหล่านี้คิดเห็นว่าคริสตจักรเป็นกลุ่มของคนที่แตกต่างกันจากชาวยิวทั้งหมดเพียงเล็กน้อย คริสตชนเป็นเพียงกลุ่มคนที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์คือพระเมสสิยาห์ คนเหล่านี้คิดว่าชาวยิวอื่น ๆ ผิดพลาดที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาอาจยอมรับว่าชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งต้องเข้าเป็นประชากรของพระเมสสิยาห์เพื่อให้ครบโควต้าของผู้รอด ทั้งนี้เพราะชาวยิวเป็นจำนวนมากไม่ยอมรับพระเยซู แต่ชาวต่างชาติพวกนี้ต้องเข้าเป็น “โปรสเชลลิต” (Proselytes) (โปรสเชลลิต คือชาวต่างชาติโดยกำเนิด แต่ภายหลังหันมาถือเอาศาสนาของยิวอย่างเคร่งครัด โปรสเชลลิต Proselytes แตกต่างจาก ก๊อด-เฟียร์เรอส์ God-Fearers ซึ่ง

ไม่เคร่งครัดนักในการนมัสการและดำเนินชีวิตแบบชาวฮิว) พวกเขาไม่เพียงต้องยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์เท่านั้น แต่ต้องรักษาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสด้วย อัครทูตแห่งกรุงเยรูซาเล็มไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ ทั้งเปาโลและบารนาบัสก็ไม่เห็นด้วย แต่พวก “**ร้อนรนในธรรมเนียมปฏิบัติ**” ต้องการให้หัวหน้าพวกเขาคิดว่าอัครทูตคงไม่ยอมเป็นหัวหน้าของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงยกยาขอบน้องชายของพระเยซูเป็นหัวหน้า พวกเขาเห็นว่ายาขอบเป็นคนฉลาดกว่า และไม่มีหัวรุนแรงเหมือนคนอื่น)

ตัวแทนของพวกเขาเหล่านี้ได้ไปเยี่ยมคริสตจักรเมืองอันติโอก และพยายามเสนอความเห็นของพวกเขาให้คริสตจักรแห่งนี้ คริสตจักรแห่งนี้จึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากในการแก้ข้อพิพาทเพราะผู้นำคริสตจักรอันติโอกคิดที่จะยอมตามสักชั่วคราเพราะพวกสอนเท็จยืนยันทันอย่างแข็งขัน แต่เปาโลไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว เพราะท่านเชื่อว่าหลักความเชื่อพื้นฐานของข่าวประเสริฐต้องไม่สั่นคลอน และการยืนยันทันของท่านได้ช่วยหลายคนที่กำลังไขว้เขว

สถานการณ์ในคริสตจักรต่าง ๆ ของแคว้นกาลาเทียยิ่งแยกว่านี้ พวกคริสตชนนิกายศาสนายิวได้มาเยี่ยมคริสตจักรเหล่านี้และยืนยันว่าคริสตชนชาวกาลาเทียที่บังเกิดใหม่ต้องเข้าพิธีสัปดาห์ และถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อพระเจ้าจะยอมรับ และคริสตจักรในเยรูซาเล็มจะรับพวกเขาเป็นพรรคพวก คริสตชนชาวกาลาเทียยินดีที่จะทำตามคำพูดของตัวแทนของพวกเขาสอนเท็จ เพราะพวกเขายังขาดประสบการณ์ ตัวแทนพวกสอนเท็จกล่าวว่าเปาโลคงจะไม่เข้าใจหลักความเชื่ออย่างถ่องแท้ เปาโลเป็นผู้ที่มาเชื่อที่หลังและไม่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูโดยตรงเหมือนอัครทูตในเยรูซาเล็ม ถ้าเปาโลมีสิทธิอำนาจสิทธิอำนาจนี้ต้องได้รับมอบจากผู้นำคริสตจักรในเยรูซาเล็ม และพวกเขามีสิทธิมาสอนหลักความเชื่อที่แท้จริงที่ถือกันอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

ถึงอย่างไรก็ตาม เปาโลคิดเห็นว่าคำสอนที่ให้รับพิธีสัปดาห์ และถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติร่วมกับการยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์เพื่อจะรอดนั้น เป็นการหลงจากความจริง มันทำลายหลักความจริงที่ว่าพระเจ้าประทานความรอดโดยพระคุณและมนุษย์รับความรอดโดยความเชื่อ และความจริงที่ว่าความรอดนำศักดิ์ศรีมาสู่มนุษย์ที่รอดโดยความรอดที่เป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียวตามข่าวประเสริฐ คำสอนที่คริสตชนนิกายศาสนายิวได้สอนเป็นสิ่งที่แตกต่างจากข่าวประเสริฐที่เปาโล และเพื่อนอัครทูตได้ประกาศอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นคำสอนนั้นจึงไม่ใช่ข่าวประเสริฐ

เมื่อเปาโลทราบว่าจะไร้อำนาจเกิดขึ้นในคริสตจักรต่าง ๆ ในแคว้นกาลาเทีย ท่านรีบเขียนจดหมายฉบับหนึ่งเพื่อเตือนเขาว่า ในเมื่อพวกเขารู้คุณค่าของความรอดแล้ว ก็จงอย่าละทิ้งข่าวประเสริฐแห่งการปลดปล่อยมนุษย์ที่พวกเขาได้ยืมจากท่าน และอย่ารับเอาคำสอนอันนำมาซึ่งความเป็นทาสทางฝ่ายจิตวิญญาณ เปาโลอธิบายและกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐในการต่อต้านพวก “**ลิเกอลิสต์**” (Legalist) ด้วยเหตุผลต่อไปนี้

ก. **ข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศคือข่าวประเสริฐที่ท่านได้รับโดยตรงจากพระคริสต์** เพื่อจะสนับสนุนความจริงนี้ท่านจึงต้องยืนยันความเป็นอัครทูต และบรรยายถึงชีวิตของท่านตั้งแต่ท่านกลับใจใหม่ (รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ท่านมีต่อคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม) เพื่อพวกเขาจะทราบความจริงว่าสิทธิอำนาจที่ท่านมีอยู่ท่านไม่ได้มาจากผู้นำของคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม ในการยืนยันความเป็นอัครทูตซึ่งทำให้เปาโลต้องมีชีวิตแบบนี้ เปาโลได้ใช้สำนวนอันหนึ่งซึ่งเป็นสำนวนในศตวรรษที่หนึ่งใช้ในการกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐ แต่เราจะไม่พิจารณาสำนวนอันนี้อย่างละเอียด แต่สำหรับเปาโลแล้วท่านใช้สำนวนนี้เสมอในการกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐ

ข. **ถ้ามนุษย์จำเป็นต้องถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติของยิวเพื่อให้พระเจ้ายอมรับเขา** เปาโลถามว่า **“พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่ออะไร?”** พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อนำความรอดมาสู่ประชากรของพระองค์ พระเยซูไม่เห็นจำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ถ้ามนุษย์อาจได้รับความรอดโดยวิธีของคริสตชนนิยมศาสนายิว

ข. **ชีวิตคริสตชน** ชาวกาลาเทียทราบดีจากประสบการณ์ว่า เป็นของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพวกเขาได้รับชีวิตนี้ พระวิญญาณทรงเป็นพยานโดยการสถิตอยู่กับพวกเขาและทำพระราชกิจท่ามกลางพวกเขา ถ้าเขาเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนด้วยพระวิญญาณแล้ว พวกเขาควรจะบ้ำถ้าพวกเขาจะดำเนินชีวิตนี้ด้วยตัวเอง

ง. **คริสตชนนิยมศาสนายิว** อ่างเหตุผลในการยื่นกรานให้มีการเข้าสู่หนัดโดยใช้ตัวอย่างของอับราฮัม พิธีสูหนัดเป็นตราประทับพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม และไม่มีพวกนอกสูหนัดคนไหนมีส่วนในพันธสัญญานี้พร้อมทั้งพระพรแห่งพันธสัญญา เปาโลตอบว่าบุตรที่แท้จริงของอับราฮัมคือผู้ที่ชอบธรรมโดยการเชื่อในพระเจ้าเหมือนอับราฮัมได้เชื่อ ผู้ที่เชื่อพระเจ้าเหมือนอับราฮัมคือผู้ที่ได้รับพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัม พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมสำเร็จแล้วในพระคริสต์ พระสัญญานี้ไม่ได้สำเร็จโดยการประทานธรรมเนียมบัญญัติ พระพรของพันธสัญญานี้ไม่มาถึงมนุษย์โดยทางธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (ซึ่งพระเจ้าประทาน หลังจากที่พระองค์ประทานพันธสัญญาและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพันธสัญญาได้) แต่มาถึงมนุษย์โดยทางความเชื่อในพระคริสต์

จ. **ธรรมเนียมปฏิบัติสาปแช่งผู้ที่ไม่รักษาธรรมเนียมปฏิบัติครบทุกข้อ** ดังนั้นที่ผู้หวังจะรอดโดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติจึงถูกสาปแช่งโดยธรรมเนียมปฏิบัติ แต่โดยการสิ้นพระชนม์ที่กางเขน พระคริสต์ได้รับเอาคำสาปแช่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติมีต่อมนุษย์ไป และพระองค์ทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากคำสาปแช่งนี้ ทำไมพวกเขาจึงต้องหันกลับเพื่อไปอยู่ใต้คำสาปแช่งนี้อีก

ฉ. **ความชอบธรรม** โดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติเป็นหลักคำสอนที่ใช้กันในสมัยก่อนที่พระเยซูเสด็จมาแต่บัดนี้พระเยซูได้เสด็จมาแล้ว และผู้ที่วางใจในพระองค์เป็นผู้ที่มีจิตวิญญาณควรแก่การเป็น

บุตรของพระเจ้าการยอมฟังพวกคริสตชนนิยมศาสนายิวคือการหมุณาพิภยย้อนกลับ และการกลับเป็น
ทารกอีกนั่นเอง

ข. **ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้มนุษย์เป็นทาส** แต่ความเชื่อในพระคริสต์ทำให้มนุษย์เป็นไท ทำไม
มนุษย์ผู้เป็นอิสระแล้วโดยพระคริสต์ต้องละทิ้งเสรีภาพและยอมกลับเป็นทาส “เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระ
คริสต์จึงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย” (กาลาเทีย 5:1)

ข. อย่าเข้าใจผิดว่าเสรีภาพโดยพระคุณจะเป็นช่องทางให้มนุษย์ประพฤติตนไร้ศีลธรรม ความ
เชื่อในข่าวประเสริฐคือความเชื่อที่แสดงออกเป็นกิจที่ทำด้วยความรัก และส่งผลให้มีการประพฤติตาม
“พระบัญญัติของพระคริสต์” (กาลาเทีย 5:6,6:2)

2. เอสเซติก นอสติซิซึม (Ascetic Gnosticism)

“นอสติซิซึม” (Gnosticism) เป็นปรัชญาที่พัฒนาขึ้นอย่างเต็มที่ในศตวรรษที่สอง ปรัชญานี้
อธิบายคริสตศาสนาในชนชั้นสูงที่มีความรู้เข้าใจ ปรัชญานี้อ้างตัวเองว่าเป็นความรู้ชั้นสูงซึ่งสามารถ
ปลดปล่อยจิตวิญญาณจากโซ่ตรวนที่ผูกมัดจิตวิญญาณกับโลกวัตถุ และสามารถนำจิตวิญญาณไปสู่โลก
แห่งความจริงและความสว่าง หลายสำนักของปรัชญานี้ดูถูกโลกวัตถุ และแสดงออกโดยการทรมาน
ร่างกาย

ในจดหมายของชาวโคโลสี เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่าความใช้ไม่ได้ของปรัชญาแห่งลัทธินี้ซึ่งกำลัง
ก่อตัว โคลสีเป็นเมืองหนึ่งในหุบเขาไคคัสของแคว้นเอเชีย เพื่อนร่วมงานของเปาโลคนหนึ่งได้นำข่าว
ประเสริฐไปสู่เมืองนี้ขณะที่เปาโลกำลังทำงานในฐานะอัครทูตในเมืองเอเฟซัสประมาณ 3 ปี (ค.ศ. 52-
55) 2-3 ปีต่อมาเมื่อเปาโลถูกคุมตัวในกรุงโรมเพื่อรอการถวายฎีกาถึงซีซาร์ ท่านได้ทราบข่าวความ
วุ่นวายที่เกิดขึ้นในคริสตจักรต่าง ๆ ที่อยู่ในหุบเขาไคคัสโดยเฉพาะอย่างยิ่งคริสตจักรเมืองโคโลสี หลาย
คนในคริสตจักรแห่งนี้กำลังหลงไปตามคำสอนที่น่าฟังซึ่ง (แม้ว่าพวกเขาไม่เคยสงสัยว่ามัน) กำลัง
ทำลายข่าวประเสริฐที่ถูกต้องที่พวกเขาได้รับเอาไว้และมันกำลังนำพวกเขาไปสู่ความเป็นทาส

คำสอนอันนี้มีแนวความคิดของชาวยิวเป็นพื้นฐานอยู่มาก ดังเห็นได้จากคำสั่งตามธรรมเนียมปฏิบัติ
เช่นพิธีสวดมนต์ การกินการดื่ม สะบาโต วันต้นเดือน และเรื่องเทศกาลอื่น ๆ ของชาวยิว มาถึงแค่นี้เราคง
เห็นว่าคำสอนที่จี้คล้ายคลึงกับ “ลิกาลีซึม” (Legalism) ซึ่งเปาโลได้ต่อสู้ในคริสตจักรต่าง ๆ ของ
แคว้นกาลาเทียแต่ถึงแม้ว่าคำสอนที่จี้จะมีเรื่องของชาวยิวเป็นพื้นฐาน แต่ส่วนหลักใหญ่ของมันเป็น
ปรัชญาซึ่งไม่ได้มาจากชาวยิว ในเมืองโคโลสีไม่มีกำแพงกั้นระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ การคบค้า
สมาคมในสังคมทำให้ศาสนาต่าง ๆ ผสมผสานกัน และ “คำสอนเท็จที่โคโลสี” (ซึ่งนี้เรียกกันอย่าง
แพร่หลาย) อาจจะเรียกได้ว่าเป็นการคิดแปลงข่าวประเสริฐ โดยมีโครงร่างของ “จิตวิสัย-เฮเลนนิสติก

ซินคริตติซึ่ม” (Jewish-Hellenistic Syncretism) “ซินคริตติซึ่ม” (Syncretism) คือการเลือกเอาบางส่วน
ของศาสนาต่าง ๆ มาผสมผสานและปรับปรุงขึ้น

คำสอนที่เจ็ดนี้สอนว่า ทูตสวรรค์ที่เป็นตัวกลางซึ่งพระเจ้าประทานธรรมเนียมปฏิบัติของยิว
(เปรียบเทียบ กิจการ 7:53, กาลาเทีย 3:19, ฮีบรู 2:2) ก็คือเทพเจ็ดองค์แห่งดาวเคราะห์เจ็ดดวง ซึ่งได้แก่
“เทพผู้ครองศักดิ์เทพ” ผู้ที่มีลักษณะบางอย่างของพระเจ้า และเป็นผู้ควบคุมเส้นทางการติดต่อระหว่าง
พระเจ้ากับมนุษย์ มนุษย์จำเป็นต้องถวายบรรณาการแก่เทพเหล่านี้ด้วยการรักษากฎเกณฑ์บางอย่าง
เพราะเทพพวกนี้มีอำนาจที่จะขวางมนุษย์ไม่ให้เข้าเฝ้าพระเจ้าได้ การฝ่าฝืนกฎเกณฑ์คือการนำภัย
อันตรายมาสู่ตัวมนุษย์ เพราะเป็นการทำให้เทพโกรธ และมนุษย์ต้องดับความโกรธของเทพด้วยการ
ปฏิบัติความดีอย่างรุนแรงและต้องลงโทษตัวเองด้วย ลัทธินี้สอนถึงพระราชกิจของพระ
คริสต์ด้วยในทำนองที่ว่าการเสด็จมาสู่โลก และการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ต้องได้รับอนุญาตจาก
เทพเหล่านี้ และการที่พระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์มี
ศักดิ์ศรีต่ำกว่าเทพพวกนี้ ในทำนองเดียวกัน ความจงรักภักดีต่อพระคริสต์ไม่อาจช่วยมนุษย์ให้หลุดจาก
การควบคุมของเทพเหล่านี้ได้ ดังเห็นได้จากกรณีของเปาโลผู้รับใช้ของพระคริสต์คนหนึ่ง ความทุกข์
ยากลำบากที่เปาโลได้รับใช้พระคริสต์แสดงว่าท่านไม่มีอำนาจเหนือเทพเหล่านี้ผู้สามารถช่วยท่านให้ไม่
ต้องรับความยากลำบากต่าง ๆ

แนวคำสอนนี้ดึงดูดความสนใจของบุคคลบางประเภท เพราะมันอ้างตัวเองว่าเป็นคำสอนชนิด
ก้าวหน้าสำหรับผู้ที่มีจิตวิญญาณสูง คริสตชนได้รับเชิญให้แสวงหาปัญญาชั้นสูงนี้ และเข้าใจความลึ
ลึก โดยการยอมรับคำแนะนำติดต่อกันหลายครั้งจนบรรลุความบริบูรณ์ พิธีปฏิบัติมาเป็นคำแนะนำขึ้น
เริ่มต้นผู้ที่ต้องการทราบสังขารมากกว่านี้ต้องละเว้น โลกวัตถุ โดยการทรมานกายอย่างสาหัส
จนกระทั่งเขาถูกนำออกจากโลกแห่งความมืดไปสู่แดนแห่งความสว่าง และการไปสู่ความสว่างนี้แหละ
คือการได้รับการไถ่อย่างบริบูรณ์

ถึงแม้ปรัชญานี้จะดึงดูดคนเป็นอันมากได้ แต่เปาโลกล่าวโทษลัทธินี้ว่าเป็นการแสวงหา มัน
ไม่ได้เป็นความรู้ซึ่งกว่าความรู้แห่งข่าวประเสริฐที่อัครทูตประกาศ ลัทธินี้ขัดแย้งกับข่าวประเสริฐ
อย่างสิ้นเชิงและทำลายหลักความเชื่อหลักฐานของคริสตศาสนา มันเป็นลัทธิที่ยกย่องเทพแห่งดาว
เคราะห์และปล่อยชีวิตตามโชคชะตาแทนที่จะแสวงหาหน้าพระทัยพระเจ้า เป็นลัทธิที่นำมนุษย์ไปสู่ความ
เป็นทาสของเทพต่าง ๆ ที่กล่าวมา และเป็นลัทธิที่ไม่สนใจพระคุณของพระเจ้า

เปาโลยกเอาเรื่องของพระคริสต์ขึ้นมาเพื่อคัดค้านลัทธินี้ซึ่งท่านเรียกว่า “ตำนานมนุษย์” เทพ
แห่งดาวเคราะห์ไม่มีพระลักษณะของพระเจ้าเลยแม้แต่น้อยแต่พระคริสต์มีพระลักษณะของพระเจ้า
อย่างครบบริบูรณ์ในพระคริสต์มีสติปัญญาและความรู้ทั้งปวง ในพระคริสต์มนุษย์สามารถเข้าถึง

สติปัญญาและความรู้ทั้งปวง สติปัญญาและและความรู้ในพระคริสต์มิใช่สิ่งที่มีเฉพาะชนชั้นสูงเท่านั้น แต่มีไว้สำหรับทุกคน เทพแห่งดาวเคราะห์ไม่ใช่ตัวกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์คือพระคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าและมนุษย์ พระคริสต์ทรงมีศักดิ์ศรีต่ำกว่าเทพเจ้า ดาวเคราะห์หรือ ? เปล่าเลย พระองค์ทรงเหนือกว่าพวกมันด้วยเหตุผลสองประการ **ประการแรก** วิญญาณเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงสร้างพวกมันและสรรพสิ่งที่มีอยู่ **ประการที่สอง** พระองค์ทรงชนะพวกมันเมื่อพวกมันมาต่อสู้กับพระองค์ที่ไม้งางเขน และโดยชัยชนะนี้พระองค์ก็ทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์จากเงื้อมมือของพวกมันซึ่งขณะนี้หมดฤทธิ์แล้ว เพื่อประชากรของพระองค์จะหลุดจากความเป็นทาส จำเป็นหรือที่ผู้ที่เป็อันเดียวกันกับพระคริสต์ต้องทำบางอย่างเพื่อระงับความโกรธของวิญญาณที่เป็นสิ่งที่มีขึ้น โดยพระคริสต์ จำเป็นหรือที่ผู้ที่ได้ตายและฟื้นคืนชีวิตร่วมกับพระคริสต์โดยความเชื่อ และมีชัยชนะร่วมกับพระองค์ต้องถวายบรรณาการแก่บรรดาเทพที่พ่ายแพ้พระคริสต์แล้ว ลัทธินี้ไม่ใช่ความรู้อันลึกซึ้งหรือ แต่การนมัสการเทพเหล่านี้เป็นเรื่องของคนไร้สติปัญญา มันชักชวนผู้ที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์ได้กลับไปเป็นเด็กอีก

ในการอธิบายข่าวประเสริฐเพื่อต่อต้านลัทธินี้ เปาโลได้เป็นตัวอย่างที่ดีในการพร้อมเสมอที่จะเป็น **“คนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง”** เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ (1 โครินธ์ 9:22) ท่านเผชิญกับความรู้อึด ๆ และลัทธิปฏิเสธความต้องการของร่างกาย ซึ่งมาล่อลวงคริสตชนชาวโคโลสีด้วยความรู้ที่ถูกต้องและลัทธิปฏิเสธความต้องการของเนื้อหนังของพระคริสต์ ในการเขียนต่อต้านการสอนเท็จอย่างไม่อ่อนข้อ ท่านได้ใช้คำศัพท์ของลัทธินี้และชี้ให้เห็นว่าความจริงซึ่งพวกเขาไม่สามารถค้นพบด้วยตัวเองนั้น เป็นความจริงที่หาได้ในพระคริสต์ผู้เป็น **“ความลึกลับ”** (หรือการเปิดเผย) ของพระเจ้า

มีบางคนให้ความเห็นไว้ว่า เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ด้วยวัตถุประสงค์สองประการพร้อมกัน คืออธิบายกล่าวแก่ข่าวประเสริฐเพื่อต่อสู้กับคนที่มีความเชื่อของชาวต่างชาติ และอธิบายข่าวประเสริฐสำหรับคริสตชนในคริสตจักร เมื่อเปาโลอธิบายให้ชาวต่างชาติ ท่านอธิบายด้วยความเข้าใจในเบื้องหลังของลัทธินี้และใช้ภาษาสำนวนของลัทธินี้ตามความเข้าใจของคริสตชน เพื่อแสดงให้เห็นว่าปัญญาที่พวกเขาไม่สามารถตอบได้อย่างถูกต้องนั้นมีคำตอบอยู่ในพระคริสต์

การที่เปาโลได้ใช้ศัพท์แสงของลัทธิสอนเท็จแห่งโคโลสี โดยไม่แสดงความเชื่อถือนในลัทธินี้ ทำให้เราเข้าใจได้ว่า ทำไมคำศัพท์ในจดหมายโคโลสีและเอเฟซัสจึงต่างจากคำศัพท์ในจดหมายฉบับอื่น ๆ การต่อต้านการสอนเท็จที่โคโลสีเป็นเหตุให้เปาโลเปรียบเทียบสามัคคีธรรมของคริสตชนเป็นเหมือนร่างกาย แล้วท่านจึงเปรียบเทียบคริสตจักรโคโลสีและเอเฟซัสเป็นพระกายที่มีพระคริสต์เป็นศีรษะ โดยวิธีการนี้ท่านไม่เพียงแต่แสดงความจริงว่าสมาชิกของคริสตจักรต้องพึ่งพาอาศัยกันเท่านั้น แต่ยังแสดง

ความจริงว่าสมาชิกแต่ละคน และสมาชิกทั้งกลุ่มต้องพึ่งพระคริสต์ในการมีชีวิตและการมีสุขภาพ และท่านพิสูจน์ให้เห็นจริงว่าพระคริสต์ทรงอยู่เหนือวิญญาณต่าง ๆ ที่คอยทำลายพระองค์

เมื่อเปาโลโต้แย้งลัทธิสอนเท็จแห่งโคโลสี ท่านบรรยายถึงความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์เหนือทุกสิ่งในจักรวาลอย่างลึกซึ้งกว่าที่ท่านเคยเขียนมาก่อน ความจริงอันนี้ปรากฏอยู่บ้างในจดหมายฉบับอื่นที่เขียนก่อนหน้านี้แต่เปาโลบรรยายอย่างละเอียดในจดหมายโคโลสีและเอเฟซัส ถึงแม้ความชอบธรรมโดยความเชื่อจะเป็นรากฐานของข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ แต่ความชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่ทั้งหมดของข่าวประเสริฐ ในบางครั้งเปาโลเน้นถึงความชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างมาก เช่นในจดหมายกาลาเทียและโรม จนทำให้บางคนเข้าใจผิดว่าเรื่องของจักรวาลและปัญหาของคริสตจักรอย่างในจดหมายโคโลสีและเอเฟซัสไม่ใช่สิ่งที่เปาโลเขียน ตามความจริงแล้วเปาโลให้ความสนใจในเรื่องทั้งสองและการพูดถึงข่าวประเสริฐในปัจจุบันต้องอธิบายทั้งสองเรื่องนี้ มิฉะนั้นจะเกิดความผิดพลาดขึ้นได้

ทั้งนี้เพราะว่ามนุษย์ในปัจจุบันควรได้ทราบความจริง ที่ว่าพระคริสต์ทรงอยู่เหนือสิ่งที่มีอำนาจต่าง ๆ ในจักรวาล มนุษย์ตกอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองให้หลุดจากอำนาจอันโหดร้าย ซึ่งเขาไม่อาจเอาชนะหรือหนีให้พ้นได้ สิ่งที่มีอำนาจเหล่านี้อาจเป็นสัตว์ประหลาดของแฟรงเคนสไตน์ (Frankenstein) ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ หรืออาจเป็นสิ่งที่น่ากลัวที่มนุษย์ควบคุมไม่ได้ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตามมนุษย์ตกอยู่ในความหวาดกลัวว่าเขาจะถูกทำลายโดยอำนาจเหล่านั้น ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ที่เปาโลให้แก่ชาวโคโลสีเป็นข่าวแห่งความหวัง สำหรับคนในปัจจุบันที่ตกอยู่ในโลกแห่งความวุ่นวายใจและสิ้นหวัง พระคริสต์ผู้ถูกตรึงและผู้ฟื้นคืนพระชนม์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของมนุษย์ทุกคน อำนาจในจักรวาลทั้งที่เป็นมิตรและศัตรู ต่างอยู่ภายใต้อำนาจของพระคริสต์ การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระคริสต์ โดยความเชื่อทำให้เราหลุดพ้นจากอำนาจของศัตรูเหล่านี้ ทำให้เรายินดีปรีดาในเสรีภาพ และทำให้เราเป็นผู้มีอำนาจเหนืออาณาจักรของผี ทั้งนี้เพราะชัยชนะของพระคริสต์เป็นของเราแล้ว

3.แอนโทโนเมียน นอสติซิซึม (Autinomial Gnosticism)

ความคิดที่ว่าวัตถุเป็นสิ่งที่ชั่วในตัวของมันเอง ทำให้พวก “นอสติก” (Gnostics) ส่วนใหญ่ทรมาณร่างกายเพื่อช่วยจิตวิญญาณของมนุษย์ให้รอด แต่มีพวก “นอสติก” (Gnostics) บางพวกที่มีความเห็นแตกต่างจากนี้พวกนี้กล่าวว่าเนื่องจากร่างกายเป็นส่วนหนึ่งของโลกวัตถุ ดังนั้นร่างกายจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศาสนาเลย การทรมาณร่างกายหรือการสวดตักขานของร่างกายไม่ช่วยทำให้จิตวิญญาณของผู้ใดดีขึ้นเลย และมีบางสำนักถึงกับคิดเห็นว่ามันสมควรทำให้ร่างกายได้รับความละลายโดยการทำความชั่วและความไม่บริสุทธิ์ทุกชนิดเท่าที่จะทำได้

คำสอนของอัครทูตขัดแย้งกับทัศนคติผิด ๆ ต่อร่างกายเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง คำสอนของอัครทูตมีอยู่ว่าร่างกายเป็นของพระเจ้าเหมือนที่วิญญาณเป็นของพระเจ้า และมนุษย์ควรถวายร่างกายของเขาในการรับใช้พระองค์พระธรรมเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเขียนขึ้นต่อต้านโดยตรงต่อลัทธิไร้ศีลธรรมอันนี้ที่ไม่ห้ามการประพฤตินั้นได้แก่จดหมายยูดาห์

ยูดาห์คงเขียนจดหมายนี้ขึ้นในตอนปลายของศตวรรษแรก ท่านเขียนบอกผู้อ่านว่าเมื่อท่านตั้งใจจะเขียนเรื่อง “ความรอดร่วมกัน” ท่านกลับเห็นความจำเป็นที่จะเปลี่ยนเป็นเรื่องการกล่าวแก่เพื่อชาวประเสริฐ เพื่อต่อสู้ลัทธิสอนเท็จที่คอยทำลายชาวประเสริฐอย่างเงิบ ๆ ยูดาห์ไม่เพียงแต่อธิบายหลักความเชื่อที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ท่านรุกคืบหน้าเข้าไปในลัทธิเท็จเพื่อโจมตี เปิดเผยความผิดพลาดและประจานให้โลกรู้ว่าคำสอนนี้เป็นสิ่งไร้สาระ

ความเชื่อที่ยูดาห์ปรารถนาให้ผู้อ่านมีก็คือ “หลักคำสอนที่เชื่อกันอยู่ที่ใต้ทรงโปรมอบไว้แก่ธรรมิกชนครั้งเดียวเป็นพอ” “หลักคำสอนที่เชื่อกันอยู่” ไม่ใช่ความเชื่อแต่เป็น หลักคำสอนทุกข้อที่คริสตชนเชื่อว่าเป็นความจริง หลักคำสอนนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบไว้แก่อัครทูตและอัครทูตได้มอบต่อให้แก่ประชากรของพระองค์ เพราะว่าพระคริสตเจ้าเป็นพระวาทนะที่สมบูรณ์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระเจ้าไม่มีอะไรจะตรัสกับมนุษย์เพิ่มเติมจากที่พระองค์ตรัสในพระคริสตเจ้า ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่อ้างตัวมาสอนสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยเพิ่มเติมจากสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยในพระคริสตเจ้า (การกระทำอันนี้ไม่เหมือนกับการแปลความสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยในพระคริสตเจ้า) เป็นผู้สอนเท็จ ทั้งนี้ไม่ว่าคำสอนนั้นจะออกมาในรูปแบบของหนังสือซึ่งผู้นั้นนำมาใช้แทนพระคัมภีร์หรือใช้เพิ่มเติมพระคัมภีร์ หรือเป็นหลักความเชื่ออื่นใดที่ผู้มีอำนาจในคริสตจักรได้ประกาศใช้โดยที่หลักความเชื่อนั้นไม่ปรากฏในพระคัมภีร์ “จอห์น โรบินสัน ออฟ ไลเด็น” (John Robinson of Leiden) ได้กล่าวความจริงไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้ายังมีความจริงที่พระองค์จะทรงเปิดเผยจากพระวาทนะของพระองค์” แต่ความจริงที่พระองค์จะทรงเปิดเผยอีกต้องมาจากพระวาทนะที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว พระวาทนะนี้ได้บังเกิดเป็นมนุษย์คือพระเยซูคริสต์ และบันทึกไว้ในพระคัมภีร์สำหรับเรา พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะและอัครทูต ยังคงตรัสกับเราผ่านทางคำพูดของคนเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นพยานฝ่ายพระคริสตเจ้า ผู้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยทุกสิ่งครบบริบูรณ์ในพระองค์

ครูสอนเท็จที่ยูดาห์กำลังเขียนต่อต้านอยู่นี้ไม่ได้เป็นศัตรูอย่างเปิดเผย แต่ได้แทรกซึมเข้ามาในคริสตจักรเป็นคริสตชนที่มีตำแหน่ง พวกเขาประกาศตัวว่ามีความเชื่อในพระคริสตเจ้า รับบัพติศมาในพระนามของพระองค์ เข้าร่วมสามัคคีธรรมในคริสตจักร แต่ความประพฤติของเขาทำให้ผู้อื่นรู้ว่าพวกเขาคือสุนัขป่าที่อยู่ในคราบของแกะพวกเขาถือเอาการอภัยโทษบาปโดยชาวประเสริฐ และการไถ่บาปของพระคริสตเจ้าเป็นเสมือนใบอนุญาตในการทำบาปตามอำเภอใจโดยไม่เกรงกลัวผลของบาป เช่นเดียวกับ

คนที่เปาโลรู้จักและเช่นเดียวกับรัสบูติน (Rasputin) ในศตวรรษนี้ คนเหล่านี้คิดเห็นว่าเขาควรดำรงชีวิตในบาปเพื่อให้พระคุณมีมากขึ้น ยูดาห์เขียนว่าเมื่อพวกเขากระทำเช่นนั้น พวกเขา “ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเราเป็นเหตุให้กระทำ ความชั่วช้าลามก” ชีวิตของพวกเขาเป็นชีวิตที่ไม่เคยรู้จักความหมายและฤทธานุภาพของข่าวประเสริฐและเป็นชีวิตที่ปฏิเสธพระคริสต์ เมื่อยูดาห์กล่าวว่าพวกเขา “ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแต่องค์เดียว” ท่านอาจกำลังคิดถึงคำสอนในเรื่องศีลธรรมและการกระทำของพวกเขา แต่คำสอนและการกระทำเช่นนี้อาจเป็นมาร่วมกับหลักความเชื่อที่ผิดอันเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์ ความเชื่อผิด ๆ แบบนี้พบในปรัชญา “นอสติค” (Gnostic) เสมอไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง

ยูดาห์กล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐอย่างไรในการต่อสู้กับคำสอนเท็จของพวกนี้

ประการแรก ท่านเตือนผู้อ่านของท่านให้ระลึกถึงบุคคลในพระคัมภีร์เดิมที่มีการกระทำเป็นต้นฉบับสำหรับครุสสอนเท็จเหล่านี้ พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนเหล่านี้เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงพิพากษาชาวอิสราเอลที่กบฏในถิ่นอูร์กันดาร เหล่าทูตสวรรค์ที่ขาดการเชื่อฟัง ชาวเมืองที่อาศัยในพื้นที่ราบเหมือนกับที่พระองค์ทรงพิพากษามนุษย์แต่ละคน เช่น คายิน บาลาอัม และโคราห์ บุคคลในพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวมาแล้วล้วนกบฏต่อพระเจ้าและตัวแทนของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับโทษจากการกบฏนั้น ๆ ครุสสอนเท็จเหล่านี้ก็เช่นเดียวกัน พวกเขาไม่รับฟังผู้ปกครองดูแลคริสตจักร และบำรุงบำเรอตัวเองแทนที่จะเลี้ยงดูผู้ที่หลงติดตามพวกเขา

“พวกปากเสีย! พวกมัน ไม่รู้จักวิธีการถือไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะ พวกมัน ไม่ทราบแม้แต่สิ่งที่มีคุณค่าน้อยที่สุด
ที่ผู้เลี้ยงแกะที่ดีควรจะมี”

(จากหนังสือ ลิซิดาส Lycidas แต่งโดย จอห์น มิลตัน John Milton)

ประการที่สอง ยูดาห์ชี้ให้เห็นว่าผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมนับแต่เอโนค (Enoch) ได้รู้ล่วงหน้าว่าจะมีครุสสอนเท็จแบบนี้ อัครทูตของพระคริสต์ก็ทราบล่วงหน้าเช่นกันและได้เตือนล่วงหน้าถึงแผนการอันชาญฉลาดของมัน ตามความจริงแล้วยูดาห์เข้าใจว่าพวกเหล่านี้ทำให้คำพยากรณ์ถึงคนนอกกฎหมายสำเร็จบางส่วน ท่านได้บรรยายลักษณะของพวกนี้ว่า เป็นคน “คอยอดเลี้ยงขรม” (ข้อที่ 16) โดยใช้ภาษาสำนวนที่ดาเนียลได้บรรยายลักษณะของกษัตริย์ผู้ทำตามชอบพระทัยของตนเองผู้จะ “พูดสิ่งที่อัครรรักษ์กล่าวต่อผู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย” (ดาเนียล 11:36) ยูดาห์ไม่ใช่คริสตชนผู้เดียวในช่วงเวลานั้นที่เขียนว่าลัทธิสอนเท็จเป็นการปรากฏเริ่มต้นของวิญญูณที่เป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ จะถูกปล่อยออกมาเมื่อเวลาครบกำหนด ต่อไปเราจะเห็นว่ายอห์นก็เขียนในทำนองนี้

ประการที่สาม ยูดาห์หนุนใจให้ผู้รับจดหมายของเขายึดหลักความเชื่อที่พระเจ้าทรงประทาน ครั้งเดียวเป็นพอไว้เป็นรากฐานของชีวิต ให้ระมัดระวังในการอธิษฐานจงมีสามัคคีธรรมร่วมกันในความรักของพระเจ้า และคอยพระกรุณาคุณของพระเยซูในการเสด็จมาของพระองค์ทั้งนี้เพื่อว่าพวกเขาจะยังคงอยู่ในการไปสู่ชีวิตนิรันดร์ท่านยังหนุนใจให้พวกเขาช่วยเหลือ ผู้ที่กำลังจะหลงเชื่อครูสอนเท็จ แต่อย่าเข้าใกล้คำสอนเท็จอย่างเด็ดขาด

และประการที่สี่ ท่านมอบพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงสามารถรักษาพลไพร่ของพระองค์มิให้ล้มจนกระทั่งพระองค์ทรงนำพวกเขามาอยู่พระสิริของพระองค์ และประทานความชื่นชมยินดีให้พวกเขาในการเขียนต่อต้านคำสอนเท็จ ยูดาห์ไม่เพียงแต่ประจานความชั่วร้ายของคำสอนเท็จเท่านั้น แต่ท่านยังหนุนใจให้คริสตชนเพิ่มเติมความรักของพระเจ้าและความเชื่อในพระคริสต์มากยิ่งขึ้นอีกด้วย

4. โดเซทิสซึม (Docetism)

คำสอนของพวกเขา นอสติค (Gnostic) ที่ว่าวัตถุในโลกเป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริงหรือเป็นแก่นแห่งความชั่ว เป็นคำสอนที่ขัดกับความเชื่อพื้นฐานในพระคัมภีร์ใหม่ มันทำลายหลักความเชื่อเกี่ยวกับการเนรมิตสร้างโลก เพราะพระเจ้าจะสร้างสิ่งที่ไม่เป็นจริงหรือสิ่งที่ชั่วได้อย่างไรกัน มันทำลายหลักความเชื่อเกี่ยวกับการเนรมิตสร้างโลก เพราะพระเจ้าจะสร้างสิ่งที่ไม่เป็นจริงหรือสิ่งที่ชั่วได้อย่างไรกันมันทำลายหลักความเชื่อเกี่ยวกับการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าจะอยู่ในร่างกายได้อย่างไร ถ้าร่างกายมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่เป็นจริงและชั่วช้า มีทฤษฎีอยู่ทฤษฎีหนึ่งที่พยายามผสมผสานคำสอนเรื่องวัตถุของพวกเขา “นอสติค” (Gnostic) ให้เข้ากับคำสอนของอัครทูตเกี่ยวกับพระคริสต์ โดยอธิบายว่าพระกายของพระองค์ไม่ใช่ร่างกายของมนุษย์จริง ๆ แต่เป็นภาพลวงตา พระองค์เพียงแต่ดูเหมือนว่าสถิตอยู่ในร่างกายมนุษย์ พวกเขาที่ยึดถือทฤษฎีนี้ได้รับการขนานนามว่าพวกเขา “โดเซทิส” (Docetists) เพราะคำภาษากรีก “โดเคิน” (dokein) แปลว่า “ดูเหมือน”

แต่ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเกิดเป็นมนุษย์จริง ๆ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็เป็นของปลอมด้วย ดังนั้นข่าวประเสริฐก็เป็นเรื่องราวของการ โกหกและปราศจากฤทธิ์อำนาจ คำสอนเท็จที่แพร่หลายอยู่ได้ไม่นานนี้ (กล่าวคือเข้ามาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของคริสตชนได้ไม่นาน) ได้ให้มรดกชิ้นหนึ่งแก่มุสลิมที่มักก่อความรำคาญให้พวกคริสตชนที่กำลังเป็นพยานแม้ในปัจจุบัน เพราะคัมภีร์กุรอานเขียนเกี่ยวกับพระเยซูว่า “พวกเขาไม่ได้ฆ่าพระองค์ พวกเขาไม่ได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน แต่พวกเขาเห็นภาพลวงตา” เราอาจสรุปได้ว่า พระมุฮัมหมัดเอาความคิดนี้มาจากพวกเขา “โดเซทิส” (docetists)

ในช่วงเวลาใกล้จะสิ้นศตวรรษแรก เราพบว่าคริสตชนได้รับคำเตือนเสมอให้ระวังผู้ที่ปฏิเสธการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ กล่าวคือไม่ยอมรับว่าพระคริสต์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริง ๆ คนเหล่านี้อาจอ้างตัวว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ คำพูดของเขาออกมาจากปากโดยปราศจากการใคร่ครวญก่อน แล้วเขายังอาจกล่าวว่คำพูดของเขาได้รับการคล้อยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่พูด คริสตชนได้รับคำเตือนให้ตรวจสอบเนื้อหาของคำสอนของคนเหล่านี้ เพื่อจะทราบได้ว่าพวกเขาได้รับการคล้อยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือจากวิญญาณชั่ว ในตอนต้นของศตวรรษที่สอง “อิกเนทเชียส” (Ignatius) ผู้เป็นบิชอปของอันโทโกได้วางหลักเกณฑ์ในการเผยพระวจนะขึ้นในคริสต์จักรต่าง ๆ ถึงแม้ว่าท่านเองจะมีของประทานในการเผยพระวจนะก็ตาม ทั้งนี้เพราะครูสอนเท็จมักดึงดูดความสนใจของผู้ฟังด้วยการทำเป็นเผยพระวจนะ และก่อนหน้านั้น ยอห์นผู้ที่มีฉายาว่า “อัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เป็นฉายาของท่านในแคว้นเอเชีย) เห็นความจำเป็นที่จะต้องเขียนจดหมายถึงคริสเตียนในแคว้นนั้นว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุก ๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้น ๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากจาริกไปในโลก โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือว่าวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับเชื่อพระเยซู (ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์จริง ๆ) วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:1-3) และท่านเขียนอีกว่า “มิผู้ล่อลวงเป็นอันมากเที่ยวจาริกไปในโลก คนไหนไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์” (2 ยอห์น 7) การทำงานของ “ปฏิปักษ์ของพระคริสต์หลายคน” เป็นสัญญาณเตือนว่าถึง “วาระสุดท้าย” แล้วและในวาระปฏิปักษ์ของพระคริสต์ตัวเฒ่าและตัวสุดท้าย (Antichrist) จะปรากฏตัว และจะถูกทำลายไป (1 ยอห์น 2:18)

“เซอรินตัส” (Cerinthus) เป็นผู้นำสำนักหนึ่งของปรัชญา “โดคติซึม” (docetism) ซึ่งเป็น “คนล่อลวง” ที่ยอห์นเอาใจใส่เป็นพิเศษ (ตามคำบอกเล่าต่อกันมา) “เซอรินตัส” (Cerinthus) มีความเชื่อว่า “พระคริสต์” (ฤทธานุภาพของพระเจ้า) ได้เสด็จลงมาสวมทับชายคนหนึ่งชื่อเยซูในพิธีบัพติศมา และพระคริสต์ทรงช่วยเยซูในการทำอัศจรรย์ซึ่งพบเสมอในงานของเยซู แต่พระคริสต์ทรงละพระเยซูก่อนที่เยซูจะสิ้นชีวิต การที่พระคริสต์ทรงละเยซูไปก่อนที่เขาจะตายนั้นเป็นความสำคัญในการเขียน “กอดเฟิลออฟปีเตอร์” (Gospel of Peter) ซึ่งเป็นหนังสือของพวกสอนเท็จพวกนี้และเขียนขึ้นในตอนปลายของศตวรรษที่สอง ในหนังสือเล่มนี้กล่าวไว้ว่า เยซูได้ร้องที่กางเขนว่า “ฤทธานุภาพของข้าพเจ้า ฤทธานุภาพของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้า?”

ยอห์นพิสุจน์ให้เห็นว่าลัทธินี้ไม่มีความเป็นจริงด้วยข้อเขียน ในหนังสือพระกิตติคุณและจดหมายของท่าน เมื่อท่านเขียนใน 1 ยอห์น 5:6 ว่า “นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือ พระ

เยซูคริสต์ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต” ท่านกำลังคิดถึงผู้ที่เชื่อว่าพระคริสต์มาด้วยน้ำ (ในขณะที่เยซูรับบัพติศมา) แต่ไม่ได้มาด้วยโลหิต (เพราะว่าพระคริสต์ทรงละเยซูก่อนการสิ้นชีวิต) ผู้อธิบายพระคัมภีร์บางคนแปลความว่า น้ำและพระโลหิตในที่นี้หมายถึงพิธีศักดิ์สิทธิ์สองอย่างของ คริสตศาสนา และพวกเขาอาจแปลความไม่ผิดแต่สิ่งที่ยอห์นให้ความสนใจมากกว่าก็คือเหตุการณ์ใน ประวัติศาสตร์ที่เป็นเบื้องหลังของพิธีทั้งสอง ผู้ที่รับบัพติศมาคือพระคริสต์ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ยอห์นเขียนตอบโต้พวกสอนเท็จเหล่านี้ด้วยการประกาศหลักความเชื่อที่แท้จริงของพระคริสต์ด้วยความ มั่นใจ

ท่านเองเดียวกันท่านได้เขียนพระกิตติคุณเกี่ยวกับ การบังเกิดเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าของเรา โดยใช้ภาษาตรง ๆ และไม่กำกวม ฉะนั้นท่านจึงไม่เปิดโอกาสให้พวก “โดซิติสท์” (docetist) เข้าใจผิดหรือแปลความผิด ท่านเขียนว่า “พระวาทะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” (ยอห์น 1:14) ท่านไม่ได้ เขียนว่า “พระวาทะทรงถือสภาพมนุษย์” หรือ “พระวาทะทรงรับเอาร่างกายมนุษย์” ถ้าท่านเขียนเช่นนั้น ท่านก็ยังคงเขียนความจริงแต่อาจกำกวม เมื่อท่านเขียนว่า “พระวาทะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ท่าน พยายามเน้นการบังเกิดเป็นมนุษย์จริง ๆ ด้วยคำพูดที่ไม่อาจตีความหมายเป็นอื่นได้

ในตอนเริ่มต้นของหนังสือพระกิตติคุณ ท่านได้เน้นการบังเกิดเป็นมนุษย์จริง ๆ ของพระคริสต์ และในตอนใกล้จบหนังสือพระกิตติคุณ ท่านได้เน้นถึงการสิ้นพระชนม์จริง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อ ต่อต้านพวกที่เชื่อว่าพระองค์เหมือนสิ้นพระชนม์หรือพวกที่เชื่อว่าผู้ที่ตายไม่ใช่พระคริสต์ ในคำ บรรยายเกี่ยวกับการตรึงที่กางเขน ท่านอธิบายไว้ว่าหลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ถูก ทวนแทงที่สีข้าง “และพระโลหิตกับน้ำที่ไหลออกมาทันที” (ยอห์น 19:34) แล้วท่านเขียนต่อไปว่า “คน นั้นที่เห็นที่เป็นพยานและคำพยานของเขาก็เป็นความจริงและเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลาย จะได้เชื่อ” ยอห์นกล่าวยืนยันความมั่นใจในคำพยานของเขาเพื่อให้ผู้อ่านพระกิตติคุณแน่ใจว่า “(ก) พระ คริสต์ทรงสิ้นพระชนม์จริง ๆ (ข) พระเยซูทรงทำให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์สำเร็จโดยการ สิ้นพระชนม์ (ค) เลือดและน้ำจากสีข้างเป็นอุปมาที่สอนความจริงว่าพระองค์เสด็จมา” ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่ง เดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระคริสต์ เป็นสิ่งที่เราจะใช้อ้างอิงในการ พิสูจน์ว่าสิ่งไหนผิดและสิ่งไหนเราต้องรับเป็นความจริง คำประกาศของคริสตจักรโดยผู้มีอำนาจใน คริสตจักรไม่ใช่สิ่งที่จะใช้แทนสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ได้ “เรายอมรับสภาพเรายอมรับคำ ประกาศหลักความเชื่อ แต่ทั้งหมดนี้ต้องอยู่บนรากฐานแห่งประวัติศาสตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระ เยซูคริสต์”

การอธิบายข่าวประเสริฐอย่างถ้อยถนและลึกซึ้งเป็นการกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐอย่างดีที่สุดในการต่อต้านลัทธิสอนเท็จ อัครทูตและคริสตชนในศตวรรษที่หนึ่งได้ใช้วิธีการดังกล่าวนี้ การพิสูจน์ว่าคำสอนเท็จเป็นสิ่งที่ผิดและจำเป็นที่จะต้องมีการประกาศข่าวประเสริฐอย่างละเอียดถูกต้อง

หลักคำสอนเท็จบางอย่างที่พวกเขาเคยพบยังคงอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ คำสอนเท็จที่ได้รับความนิยมอย่างไม่เสื่อมคลายได้แก่คำสอนที่ว่าเราสามารถเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าได้ โดยการประพฤติที่ดีของเราเอง หรือเพียงแค่เรากระทำตัวเป็นคนอ่อนสุภาพ พระเจ้ามีทรงต้องการอะไรมากกว่านี้ ผู้เขียนเองคิดว่าผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ คงจะเคยมีประสบการณ์ในการอธิบายให้บางคนฟังว่ามนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยใช้ภาษาที่ฟังเข้าใจง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ในที่สุดเราก็ได้รับคำตอบว่า “จริงครับ ผมก็พูดแบบนี้เสมอว่าเราต้องทำดีเท่าที่เราจะทำได้ ทุกวันนี้เราต้องยืนยันความจริงต่อไปนี้ว่ามนุษย์เป็นคนอธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า และมนุษย์เป็นหนี้พระคุณของพระเจ้าอย่างมหาศาล และพระคริสต์ทรงเป็นคำตอบทุกอย่างของมนุษย์ ความจริงเหล่านี้เปาโลได้ยืนยันในจดหมายถึงชาวกาลาเทีย แต่ถ้าผู้ใดหลงคิดคิดว่าเสรีภาพของคริสตชนที่เราได้รับ คือเสรีภาพที่ทำให้เราไม่ต้องดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม เราต้องยืนยันกับเขาว่าพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้ “ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ค้นหา และดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ สัตย์ซื่อสุจริต และตามคลองธรรม” (ทิตัส 2:12) และเมื่อนักปรัชญาหรือนักดาราศาสตร์พยายามอธิบายคริสตศาสนาจนไม่เป็นคริสตศาสนาให้เรา ระลึกว่าคริสตชนในศตวรรษที่หนึ่งได้พบกับปัญหานี้แล้วเรียนรู้ในการแก้ปัญหานี้

ปรัชญาและดาราศาสตร์มักจะได้รับความนิยมอยู่ไม่นาน ถ้าคริสตศาสนาเป็นเหมือนความคิดของปรัชญาและดาราศาสตร์ในศตวรรษแรก คริสตศาสนาคงสูญสิ้นไปจากโลกนี้นานแล้ว พระกิตติคุณอยู่อย่างคงทนถาวร เพราะไม่ใช่สิ่งที่ยึดตามทัศนคติของโลกนี้ ซึ่งมีวันแต่จะล้าสมัย พระกิตติคุณเป็นสิ่งที่ทันสมัยในทุกยุคทันสมัยในศตวรรษที่ยี่สิบเท่ากับที่เคยทันสมัยในศตวรรษที่หนึ่ง เพราะพระกิตติคุณสนองตามต้องการของมนุษย์ผ่านทางพระคริสต์ผู้เป็นเหมือนเดิมในวานนี้ วันนี้และสืบไปเป็นนิรันดร์

บทที่ 7 พระคำรัสสุดท้ายของพระเจ้าคือข่าวประเสริฐ

ในเดือนเมษายน 1958 ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ตอนหนึ่งกล่าวว่า ผู้ประกาศข่าวพื้นเมืองคนหนึ่งเดินทางร่วมไปกับคณะมิชชันนารีชาวเดนมาร์กในประเทศชูดาน เขาถูกปรับและถูกจำคุก 6 เดือน เพราะเขากระทำผิดต่อชาวมุสลิมในการเทศนาโดยใช้พระคำรัสของพระเยซูคริสต์ **“ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา”** ผู้ประกาศคนนั้นยืนยันว่า เขาไม่ได้พูดสิ่งใดเป็นปฏิปักษ์ต่อความเชื่อของอิสลาม และเขาได้ยื่นอุทธรณ์ ข้าพเจ้าไม่มีหลักฐานพอที่จะทราบว่า รายงานข่าวอันนี้ถูกต้องแน่นอนแค่ไหน และข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่า เบื้องหลังของเหตุการณ์นั้นเป็นอย่างไร แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าแน่ใจมีอยู่ว่า เหตุการณ์นี้เป็น **“หินสะดุด”** (Scandal) ที่สำคัญของความเชื่อของคริสตชน กล่าวคือมันเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นรังเกียจคริสตชน (Scandal of Particularity เป็นคำอ้างของคริสตชนที่ว่า การเปิดเผยของพระเจ้าในเรื่องที่เกี่ยวกับความรอดได้มาถึงจุดที่สมบูรณ์ ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจงเวลาหนึ่ง ณ สถานที่แห่งหนึ่งและที่สำคัญที่สุดก็คือ การเปิดเผยนี้ถึงความสมบูรณ์โดยบุคคล ๆ หนึ่ง) ศาสนาคริสต์ไม่สามารถเข้ากับศาสนาอื่นใดได้ ศาสนาคริสต์ไม่ยอมรับหลักข้อเชื่อของศาสนาอื่นโดยการผ่อนปรนข้ออ้างของพระเยซูคริสต์ ศาสนาคริสต์ยังคงยืนยันตัวเองเหมือนได้ยืนยันแล้วในศตวรรษที่หนึ่งว่าคริสตศาสนาเป็นพระคำรัสสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ คริสตศาสนาประกาศเหมือนที่ได้ประกาศแล้วในศตวรรษที่หนึ่งว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้กลางแต่ผู้เดียว ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ผู้ประกาศชาวชูดานคนนั้นอาจพูดถูกเมื่อเขายืนยันว่า เขาไม่ได้พูดอะไรเป็นปฏิปักษ์ต่อความเชื่อของศาสนาอิสลามตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ แต่เมื่อคำนึงถึงในด้านศาสนาแล้ว การประกาศข่าวประเสริฐย่อมเป็นปฏิปักษ์ต่อศาสนาอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ดังกล่าว ศาสนาคริสต์ปฏิบัติต่อศาสนาที่ยกผู้อื่นเป็นผู้แทนของพระเจ้าเหนือพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ได้สอนเราเกี่ยวกับหลักความจริงของโลกนี้ และหลักคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ก็ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความจริงที่เกี่ยวกับโลกนี้ เราได้เห็นแล้วว่าเมื่ออัครทูตกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐในการต่อสู้กับลัทธิต่าง ๆ ของชาวต่างชาติในศตวรรษที่หนึ่ง อัครทูตได้บอกเราถึงความจริงเกี่ยวกับโลกนี้ ความจริงเกี่ยวกับโลกนี้มีอยู่ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างโลกนี้ ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ชีวิต พระเจ้าแห่งประวัติศาสตร์ และผู้พิพากษามนุษย์ทุกคน พระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นจุดศูนย์กลางของความจริงที่เกี่ยวกับโลกนี้ สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์ ในพระองค์สรรพสิ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพราะพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งด้วยพระคำรัสที่ทรงฤทธานุภาพ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งประวัติศาสตร์ เพราะพระองค์ได้ชนะซาตานแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาคคนเป็นและคนตาย พระองค์ทรงปรากฏบนโลกนี้ **“เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในปลายยุคเพื่อ**

กำจัดบาปให้หมดสิ้นไปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” ฮีบรู 9:26 พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่า “ในปลายยุค” เป็นเวลาที่พระองค์ทรงปรากฏ แต่น่าจะหมายความว่า การปรากฏของพระองค์และความสำเร็จของพระองค์ทำให้เวลาในขณะนั้นกลายเป็นปลายยุค ถ้าเราคิดในทำนองนี้เราจะเห็นชัดยิ่งขึ้นว่า พระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ครั้งสุดท้ายในพระเยซูคริสต์

มีหนังสืออยู่ 2 เล่มในพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวว่าคริสตศาสนาเป็นถึงสุดท้ายที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่นมนุษย์ หนังสือ 2 เล่มนี้มีวิธีการเขียนแตกต่างกัน ถ้าเราให้ความสนใจแก่หนังสือ 2 เล่มนี้ เราจะเข้าใจถึงคำอธิบายของคริสตชนในศตวรรษที่หนึ่งว่า คริสตศาสนาเป็นการเปิดเผยแผนการครั้งสุดท้ายของพระเจ้า หนังสือ 2 เล่มนี้ได้แก่พระธรรมฮีบรู และพระกิตติคุณยอห์น

พระธรรมฮีบรู

ในปี ค.ศ. 1899 นักศาสนศาสตร์ชาวสก๊อต ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อว่าเอบี บรูซ (A.B. Bruce) ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า “พระธรรมฮีบรู : หนังสือกล่าวแก่เพื่อชาวประเสริฐเล่มแรก” (The Epistle to the Hebrews : The First Apology for Christianity) ถึงแม้ว่าพระธรรมฮีบรูอาจจะไม่ใช่หนังสือกล่าวแก่เพื่อชาวประเสริฐเล่มแรก แต่ชื่อนี้ก็เป็นชื่อที่ดี เพราะอธิบายลักษณะของพระธรรมฮีบรูได้ถูกต้อง บรูซได้เขียนไว้ในคำนำของหนังสือเขาว่า วัตถุประสงค์ของพระธรรมฮีบรูได้แก่ “การแสดงให้เห็นถึงความเลิศประเสริฐของคริสตศาสนาให้แก่ชุมนุมชนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยมีความเข้าใจ เนื้อแท้ของศาสนาคริสต์

เหตุการณ์เบื้องหลังที่ทำให้จำเป็นต้องเขียนพระธรรมฉบับนี้ขึ้นมา อาจจะสรุปได้จากเนื้อหาของพระธรรม มีหลายคนสรุปได้จากเหตุการณ์เบื้องหลังที่แตกต่างกัน แต่คำสรุปเหตุการณ์เบื้องหลังที่น่าเชื่อถือที่สุดสำหรับข้าพเจ้าเป็นคำสรุปของวิลเลียม แมนสัน (William Manson) ในหนังสือ “พระธรรมฮีบรู” (The Epistle to the Hebrews) (Hodder and Stoughton ๑๙๕๑) เขามีความเห็นที่พระธรรมเล่มนี้ (ซึ่งเขียนในลักษณะเป็นกันเอง พร้อมทั้งมีเรื่องส่วนตัวในตอนท้ายของจดหมาย) เขียนไปถึงชุมนุมชนคริสตชนชาวยิวที่บางที่อาจจะอาศัยอยู่ในกรุงโรม คริสตชนเหล่านี้มักจะถอยหลังมากกว่ามุ่งไปข้างหน้า พวกเขาริรอในการละทิ้งศาสนายิวและลังเลใจในการถวายตัวอย่างเต็มที่เพื่อจะก้าวไปพร้อมกับประชากรของพระเจ้า สถานการณ์เลวร้ายมากจนบางคนอาจจะทิ้งความเชื่อ ซึ่งครั้งหนึ่งเขามีในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าเขาถูกข่มเหงมากและไม่เข้าใจหลักความเชื่อพอ และบางที่อาจเพราะว่าเขาถูกล่อลวงโดยคำสอนที่แปลก ๆ หลายคำสอนซึ่งมีลักษณะคล้ายคำสอนเท็จในคริสตจักร “โคโลสี บางคนมีความเห็นว่าสถานการณ์เบื้องหลังของพระธรรมฮีบรูคล้ายคลึงกับเบื้องหลังของ **กุมรัน**” (Qumran) แต่สิ่งที่น่าเชื่อถือที่สุดมีอยู่ว่า ชุมชนชนชาวยิวในกรุงโรมพวกนี้มีลักษณะบางประการเหมือนพวก

“แบปติสต์” (Baptist) ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน และในเขตทะเลตาย ชาวยิวพวกนี้จึงไม่เหมือนกับชาวยิวทั่ว ๆ ไป คริสตชนผู้รับพระธรรมฉบับนี้กำลังถูกล่อลวงให้เลิกการมีสามัคคีธรรมแบบคริสตชน และหนีจากการข่มเหงและพวกเขาจะถูกล่อลวงให้กระทำตัวเหมือนกับผู้นับถือศาสนา ยิว ผู้เขียนพระธรรมฉบับนี้จึงเน้นว่าข่าวประเสริฐเป็นจุดสุดยอดของแผนการพระเจ้า ระบบของชาวยิว จำต้องถูกยกเลิกคริสตชนที่ละทิ้งความเชื่อจะไม่มีทางกลับมาเป็นคริสตชนอีก และพระเจ้าจะทรงทำให้ ความหวังของคริสตชนสำเร็จ

รายละเอียดต่าง ๆ ในพระธรรมฮีบรูเป็นสิ่งที่เอามาประยุกต์ใช้เป็นประโยชน์ได้ถ้าคริสตชนตก อยู่ในสถานการณ์ในขณะนั้น ด้วยเหตุผลนี้ทำให้บางคนคิดว่าจดหมายฉบับนี้ไม่เหมาะสำหรับ สถานการณ์ในปัจจุบัน นักอธิบายพระคัมภีร์ในศตวรรษที่ยี่สิบคนหนึ่งกล่าวว่า “พระธรรมทั้งเล่ม เหมาะสมสำหรับสถานการณ์ในศตวรรษที่หนึ่งซึ่งแตกต่างจากสถานการณ์ในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง” เหตุ ฉะนั้นเราจึงอาจทราบได้ว่าพระธรรมเล่มนี้มีประโยชน์อะไรสำหรับคริสตชนในสมัยนั้น โดยการศึกษา เบื้องหลังประวัติศาสตร์ แต่ในสมัยปัจจุบัน “คริสตชนไม่สามารถเอาพระธรรมเล่มนี้มาประยุกต์ใช้ได้ เพราะเหตุการณ์ในขณะนั้นไม่เหมือนกับเหตุการณ์ในขณะนี้” ข้าพเจ้าขอตอบนักอธิบายพระคัมภีร์ผู้ นั้นว่าคำสอนหลักในพระธรรมเล่มนี้ มีประโยชน์และเหมาะสมเมื่อประชากรของพระเจ้าล่อแหลมที่จะ ละทิ้งความเชื่อและมีชีวิตคริสตชนที่ถอยหลังแทนที่จะก้าวหน้า

ต่อไปนี้เป็นสรุปย่อคำสอนของพระธรรมเล่มนี้ “พระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีการต่าง ๆ มากมายแก่ บรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะแต่มาในบัดนี้พระองค์ได้ตรัสพระวจนะสุดท้ายแก่ เราในพระบุตรของพระองค์ผู้เป็นพระฉายาที่สมบูรณ์ของพระองค์ พระบุตรของพระเจ้าทรง ยิ่งใหญ่เหนือกว่าผู้เผยพระวจนะคนใด ๆ และพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ดังตามที่พระคัมภีร์เดิมได้เขียนเอาไว้อย่างชัดเจน ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสผ่านมาจากเหล่าทูต สวรรค์ และโทษของการละเลยธรรมเนียมปฏิบัตินั้นหนักนาคู โทษของการละเลยข่าวความรอดยิ่ง ต้องหนักกว่า เพราะข่าวนี้ไม่ได้ผ่านมาจากทูตสวรรค์ แต่ผ่านมาจากพระเยซูพระบุตรของพระ เจ้า”

“พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าเป็นผู้ได้รับมอบอำนาจครอบครองโลกนี้แล้วสำหรับยุค ที่กำลังจะมา สดุดีบทที่แปดได้สอนเราว่าพระเจ้าได้มอบทุกสิ่งไว้ใต้การครอบครองของมนุษย์ และพระบุตรของพระองค์ได้ทรงรับสภาพมนุษย์ (สภาพของเราทุกคน) เพื่อจะนำเอาอำนาจ การปกครองนี้กลับมาโดยพระองค์ทรงเอาชนะซาตานผู้แย่งชิงอำนาจนี้ไป และทรงช่วยเหลือผู้ ที่เป็นทาสของมัน และเพราะว่าสภาพมนุษย์ของพระเยซูนี้แหละที่ทำให้พระองค์เหมาะสมที่จะ เป็นมหาปุโรหิตของประชากรของพระองค์ กล่าวคือเหมาะสมที่จะเป็นผู้ทูลขอและผู้แทนต่อ

พระเจ้า ทั้งนี้เพราะว่าพระองค์ทรงมีประสบการณ์กับการทดลองที่ประชากรของพระองค์กำลังได้รับและดังนั้นพระองค์จึงทรงช่วยพวกเขาได้ทันเวลา (ขอแค่เพียงให้เราระวังในข้อนี้ ผู้ที่กบฏต่อพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารถูกตัดขาดจากการเข้าพำนักในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา แต่มีการพำนักที่ประเสริฐกว่าการพำนักของอิสราเอลในคานาอันการพำนักนี้กำลังรอคอยประชากรของพระเจ้า แต่เราต้องระวังตัวมิฉะนั้นเราอาจไม่ได้เข้าในการพำนักนี้เพราะกบฏของเราต่อพระเจ้าผู้ไม่ได้ตรัสผ่านมาโมเสสเหมือนเดิมอีกแล้ว แต่ตรัสทางพระบุตรของพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าโมเสส)

“เหมือนดังที่กล่าวมาแล้ว พระเยซูเป็นมหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราผู้ทรงสามารถเข้าใจความรู้สึกของประชากรของพระองค์และทรงช่วยเขาได้ เราได้รับความเข้าใจและพระคุณจากผู้ที่ทนทุกข์อย่างแสนสาหัสในสวนเกทเสมนิพระเจ้าเอง เป็นผู้ยกย่องพระองค์ขึ้นเป็นมหาปุโรหิต เหมือนดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในพระคัมภีร์เดิมอย่างชัดเจนว่า “พระเจ้าได้ทรงสาบานและพระองค์จะไม่ทรงกลับพระทัย ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ ตามแบบอย่างของเมลคีเซเด็ค” (ข้าพเจ้าอยากอธิบายเรื่องนี้อย่างละเอียด แต่ข้าพเจ้าไม่อาจทำได้เพราะท่านยังเป็นทารกในพระคริสต์ ข้าพเจ้าต้องเตือนท่านอย่างจริงจังว่าผู้ที่เคยรับบัพติศมาและลิ้มรสพระพรแห่งยุคใหม่ จะไม่มีทางกลับใจและบังเกิดใหม่ ถ้าเขาละทิ้งพระศาสนา ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าท่านเป็นผู้ละทิ้งพระศาสนา แต่ข้าพเจ้ายังเชื่อว่าท่านไม่เป็นคนเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านก้าวหน้าต่อไป และไม่หยุดอยู่กับที่ เพื่อท่านจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แทนที่จะหยุดอยู่กับที่หรือถอยหลัง)

“ดังนั้นพระคริสต์จึงได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า ให้เป็นมหาปุโรหิตตามระบอบของเมลคีเซเด็ค ท่านทั้งหลายจงจำเรื่องของเมลคีเซเด็คผู้เป็นมหาปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุดได้ (ปฐมกาล 14:18 และข้อต่อ ๆ ไป) ท่านปรากฏตัวโดยทันทีทันใด บิดามารดาและตระกูลของท่านไม่มีกล่าวไว้ ถึงอย่างไรก็ตามท่านเป็นมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่ อับราฮัมบิดาของเราได้ถวายสิบลดแก่ท่านและได้รับคำอวยพรจากท่าน ท่านทั้งหลายอาจกล่าวได้ว่าคนเลวีผู้เป็นบรรพบุรุษของปุโรหิตของอิสราเอลได้ถวายสิบลดแก่เมลคีเซเด็คผ่านทางอับราฮัมต้นตระกูลของอิสราเอล ทำให้เราเห็นว่าเมลคีเซเด็คยิ่งใหญ่กว่าคนเลวี และปุโรหิตตามระบอบของเมลคีเซเด็คดีกว่าปุโรหิตตามแบบอาโรน และความจริงก็เป็นดังนั้นเพราะถ้าปุโรหิตตามแบบอาโรนนำความบริบูรณ์มาได้ แล้วทำไมเล่าพระเจ้าต้องแต่งตั้งพระเมสสิยาห์เป็นปุโรหิตอีกแบบหนึ่ง”

“ตำแหน่งปุโรหิตของพระเยซูตามระบอบเมลคีเซเด็ค เหนือกว่าปุโรหิตตามแบบอย่างอาโรนด้วยประการทั้งปวง พระเยซูทรงสภาพอมตะในขณะที่ปุโรหิตตามแบบอย่างอาโรนต้องตาย พระเยซูปราศจากบาปทั้งสิ้นแต่ปุโรหิตตามแบบอย่างอาโรนต้องนำเครื่องบูชามาถวาย

สำหรับความผิดของตัวเอง ก่อนถวายสำหรับความผิดของประชาชน การถวายเครื่องบูชาของ พวกเขาต้องทำแล้วทำอีก เพราะไม่เกิดผลอย่างแท้จริง แต่พระเยซูทรงถวายพระองค์เองเป็น เครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเพื่อไถ่บาปประชากรของพระองค์ได้ตลอดกาล พวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าภายใต้พันธสัญญาเก่าที่พระเจ้าประทานให้ภูเขาซีนาย พระเยซูทรงเป็นผู้กลางของพันธ สัญญาอันใหม่ซึ่งเยเรมีย์ได้ทำนายไว้ พระเจ้าทรงประทานพันธสัญญาอันใหม่ เพื่อยกเลิกพันธ สัญญาเก่า พวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าในสถานศักดิ์สิทธิ์บนแผ่นดินโลกนี้ตามระบอบเก่าที่มี ม่านหนกั้นทางเข้าอภิสุทธิสถาน พระเยซูทรงทำหน้าที่มหาปุโรหิตในสถานศักดิ์สิทธิ์บน สวรรค์ที่ไม่มีม่านกั้นระหว่างพระเจ้าและผู้มีมาตรการพระองค์ และสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ที่ เราเข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยตรงนั้นเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์อันแท้จริง และสถานศักดิ์สิทธิ์บนแผ่นดิน โลกนี้เป็นเพียงเงาของสถานศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ เพราะศาสนาตามพันธสัญญาเก่าเป็นเพียงเงา ของคริสตศาสนา”

“ดังนั้นขอให้เราละทิ้งระบอบเก่าและเข้าเฝ้าพระเจ้าตามทางใหม่ซึ่งพระเยซูได้เปิดทาง นี้ให้เราด้วยพระชนม์ของพระองค์ ขอให้เรายึดมั่นในความหวังและศรัทธาในพระองค์ เมื่อเรา กระทำอย่างนี้เราจะมี ความมั่นใจในความหวังที่จะรับสิ่งถาวรที่ไม่อาจเห็นด้วยตามนุษย์ เราจะ มองไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจในการเสด็จกลับมาของพระองค์ วิสุทธิชนในยุคพระคัมภีร์เดิม ได้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าเพราะความเชื่อที่มุ่งไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ขอให้เราดำเนินชีวิต ตามแบบอย่างของคนเหล่านั้น แต่สิ่งที่ดีกว่านี้ก็คือการดำเนินตามแบบอย่างพระเยซู เพราะ พระองค์ได้ยึดความเชื่อไว้มั่นถึงแม้ว่าต้องได้รับความอับอายนานาประการบนกางเขนนั่น และ ในขณะนี้พระองค์ได้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้าอย่าให้จิตใจของเราห่อเหี่ยว เมื่อเรา เฝ้ารอคอยการทดลอง เพราะการทดลองเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าอย่าง แท้จริง และจงคิดถึงสง่าราศีที่พระเจ้าทรงโปรดมอบให้เราในยุคสุดท้ายนี้ สง่าราศีเหล่านี้เป็น สิ่งที่มีค่ายิ่งกว่าสิ่งที่มนุษย์ในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้รับ แล้วทำไมเล่าเราถึงคิดที่จะหันกลับไป หาแบบของการนมัสการที่ไม่สมบูรณ์และถูกยกเลิกแล้ว”

“เหตุฉะนั้นจงรักษาความเชื่อของท่านไว้ด้วยความอดทนและด้วยความหวัง จงมีชีวิต อยู่อย่างที่คริสตชนควรจะมี และขอพระเจ้าผู้ทรงชุบพระเยซูทรงโปรดช่วยท่านให้ทำตามน้ำ พระทัยของพระองค์ในทุกสิ่ง”

สิ่งที่กล่าวมาแล้วเป็นข้อคิดของผู้เขียนพระธรรมฮีบรู และข้าพเจ้ายอมรับว่ารายละเอียด ปลีกย่อยต่าง ๆ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์น้อยสำหรับคริสตชนในปัจจุบัน แต่ถ้าเรามองข้ามเหตุการณ์

เบื้องหลังในขณะนั้น และพิจารณาดูใจความสำคัญของพระธรรม เราอาจได้รับประโยชน์จากพระธรรมนี้ได้

ผู้เขียนพระธรรมนี้เน้นว่าพระคริสต์เป็นพระคำรัสสุดท้ายของพระเจ้าต่อมนุษย์ ผู้ที่ไม่ยอมรับหรือละทิ้งชีวิตในพระคริสต์จะไม่ได้รับพระคำรัสของพระเจ้าอีกเลย มนุษย์ไม่มีหนทางรอดอันใหม่ ทางรอดของมนุษย์เป็นผลจากการที่พระคริสต์ได้ถวายพระองค์เองครั้งเดียว เพื่อนำการอภัยบาปและสันติสุขมาสู่มนุษย์ คำว่า “ครั้งเดียว” พบได้เสมอในพระธรรมฉบับนี้ “ครั้งเดียว” หมายถึง “พระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระคริสต์” ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้มนุษย์รอด เมื่อเรามั่นใจในข้อนี้แล้ว จิตสำนึกผิดชอบของเราจะได้รับการชำระและไม่ฟ้องเรา ไม่มีสิ่งไหนในโลกที่ช่วยเราได้เท่ากับความมั่นใจในข้อนี้

ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์สำเร็จด้วยการสิ้นพระชนม์เพียงครั้งเดียว แต่พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ตลอดกาล “ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อ ๆ ไปเป็นนิกาล” (ฮีบรู 13:8) ทุกสิ่งทุกอย่างมีอันเปลี่ยนแปลงไป ศาสนาเกิดขึ้นแล้วสูญไป บรรดาผู้นำและบรรดาอาจารย์สิ้นชีวิตไป ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสูญสิ้นไป “แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิมและปีเดือนของพระองค์ไม่สิ้นสุด” เป็นคำพูดของผู้เขียนบทเพลงสดุดีในสมัยโบราณซึ่งผู้เขียนพระธรรมฮีบรูใช้บรรยายพระเยซู (ฮีบรู 1:12) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับความเชื่อของเรา

แต่สิ่งนี้ไม่ได้ช่วยให้ใจของเราเฉื่อยชา พระธรรมฉบับนี้กลับหนุนใจให้ประชากรของพระเจ้ามุ่งหน้าต่อไป “ให้เราดำเนินต่อไป ให้เรามุ่งหน้าต่อไป” “เราจะต้องสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้นเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น” (ฮีบรู 2:1) พระเยซูทรงเปรียบเหมือนจุดคงที่จุดหนึ่งบนฝั่งแม่น้ำ เวลาเปรียบเหมือนกระแสน้ำที่พัดเราให้ลอยผ่านพระองค์ไป นอกเสียจากว่าเราจะมุ่งขึ้นแม่น้ำตลอดเวลา เราต้องพายทวนน้ำเพื่อว่าเราจะได้อยู่ใกล้พระองค์ เราอาจใช้คำเปรียบเทียบแบบเจมส์ รัสเซล ลอเวลล์ (James Russell Lowell) ได้ดังนี้

เหตุการณ์ใหม่ ๆ สอนเราให้รู้วิธีการใหม่ ๆ

เวลาทำให้สิ่งที่ดีในอดีตเสียไป

พวกเขาต้องคืบคั้นขึ้นไปและไปข้างหน้า

เพื่อพวกเขาจะได้อยู่เคียงข้างความจริง

คริสตชนเป็นคริสตชนได้ เพราะพระราชกิจของพระเจ้าที่พระองค์ทรงกระทำเมื่อครั้งหนึ่งในอดีต พระราชกิจของพระเจ้าเหล่านี้เป็นแรงที่ส่งให้คริสตชนไปข้างหน้าตลอดเวลา และจะไม่ยอมให้คริสตชนจมอยู่กับที่ในโคลนตม หลักความเชื่อที่ประทานแก่ธรรมิกชนครั้งเดียวเป็นพอไม่ใช่สิ่งที่เราอาจจับและทำให้เรื่องได้ แต่เป็นสิ่งที่นำเราให้พุ่งไปข้างหน้าเพื่อเผชิญการทุกข์ยากต่าง ๆ เพื่อพระคริสต์ ความเชื่ออันมั่นคงของอับราฮัมในพระเจ้าผู้ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงทำให้เขาพร้อมที่จะมุ่งไป

ข้างหน้าตามพระบัญชาของพระเจ้า โดยไม่ทราบว่าจะทรงนำไปแห่งใด คริสตชนบางที่ถูก ล่อลวงบางอย่างที่เขาอาจหาทางออกได้ในพระธรรมฮีบรู การล่อลวงแบบนี้ได้แก่ การไม่ยอมทำสิ่งที่ อาจารย์ในอดีตที่เรานับถือไม่ได้สอนเราเอาไว้เพื่อหวังจะแสดงความจงรักภักดีต่อท่าน หรือ การ ดำเนินงานของคริสตจักรตามวิธีการที่ดีและเหมาะสมกับบรรพบุรุษของเรา สิ่งที่เราวิญญานบริสุทธิ์ ทรงเคยกระทำครั้งหนึ่งในอดีต เรากลับมั่นใจว่าต้องเกิดขึ้นอีกแน่ ๆ ในสมัยของเรา และสิ่งที่เราได้ยิน จากบิดามารดาด้วยหูของเรานั้นเรากลับยึดเป็นประเพณีที่เราต้องดำเนินตามแทนที่เราจะดำเนินตามพระ เจ้าผู้ทรงพระชนม์และไม่เสื่อมชรา เมื่อคริสตชนสำรวจดูเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน เขาก็มองเห็น แผ่นดินที่พระเยซูทรงเป็นผู้ครอบครอง แต่ผู้ที่จะเข้าไปในแผ่นดินนี้ได้ต้องมีความเชื่อที่มุ่งไปข้างหน้า เหมือนกับความเชื่อที่ผู้รับพระธรรมฮีบรูต้องมี ผู้รับพระธรรมฮีบรูมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่ระบอบเก่า กำลังล่องไป

การยึดมั่นในระบอบเก่า ๆ ไม่ได้ช่วยอะไรพวกเขาเลย แต่การยึดมั่นในพระคริสต์ผู้ไม่ทรง เปลี่ยนแปลงและทรงมุ่งหน้าเสมอทำให้พวกเขาก้าวไปข้างหน้า และช่วยให้พวกเขาเผชิญกับระบอบ ใหม่ด้วยความมั่นใจและด้วยฤทธิ์อำนาจ

ปัจจุบันนี้เป็นช่วงเวลาที่ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาต่อหน้าต่อตาเรา ขอให้ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินของพระองค์ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง แผ่นดินของ พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ในขณะที่ทุกสิ่งที่มีมนุษย์หวังจะหายไปโดยไม่เหลือซาก

2. พระกิตติคุณยอห์น

เมื่อใกล้จะสิ้นศตวรรษที่หนึ่ง ศาสนาคริสต์เป็นความเชื่อและชีวิตที่ทั่วไปในจักรวรรดิโรมัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่อยู่รอบชายฝั่งตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เห็นว่ามีความแตกต่าง จากศาสนาอื่นซึ่งเคยมีประวัติใกล้ชิดกันเป็นอย่างยิ่ง เหตุการณ์แวดล้อมในสมัยที่เริ่มมีข่าวประเสริฐ (ปาเลสไตน์เมื่อสี่สิบปีก่อนที่เครื่องจักรภพพิวที่สองถูกทำลาย) ได้กลายเป็นอดีตไปแล้ว เครื่องจักรภพพิว ที่สองสูญสิ้นไปเพราะทำการกบฏต่อโรมไม่สำเร็จ วิหารในเยรูซาเล็มและระบอบการนมัสการของ วิหารซึ่งเป็นหัวใจของชีวิตและศาสนาอิสลามสุดลงใน ค.ศ. 70 เพราะว่าคริสตศาสนาเป็นศาสนาที่ยึดมั่น ในสิ่งที่เกิดในอดีต ดังนั้นการประกาศคริสตศาสนาจึงต้องใช้ศัพท์แสงที่ใช้กันในอดีตสมัยเริ่มมีข่าว ประเสริฐ ความศรัทธาที่เกิดขึ้นในสถานที่แห่งหนึ่งและในช่วงเวลาหนึ่งในอดีตจะเหมาะสมสำหรับคน ในที่อื่น ๆ และในช่วงเวลาต่อมาไหม?

ยอห์นได้ให้ความสนใจแก่ปัญหาอันนี้ ยอห์นเป็นสหายนิกของพระเยซูที่มีชีวิตอยู่ยาวนาน กว่าผู้อื่น ท่านจะไม่ละเลยสถานการณ์แวดล้อมของข่าวประเสริฐ (สถานที่และช่วงเวลาที่พระเยซูได้ไถ่ มนุษย์ให้รอด) แต่ท่านจะบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นในพระกิตติคุณเล่มที่สี่ (ยอห์น) ด้วยรูปแบบที่เป็นที่

เข้าใจสำหรับคนทุกสมัย ท่านอ้างว่าท่านเป็นพยานคนแรกและพยานคนสำคัญในสิ่งที่ท่านและพรรคพวกของท่านได้เห็นและได้ยินในปาเลสไตน์ประมาณปี ค.ศ. 30 แต่ท่านบันทึกคำพยานของท่านด้วยวิธีการที่คนรู้ภาษากรีก ที่อาศัยอยู่ในประมาณปี ค.ศ. 100 (ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ) จะได้เข้าใจประสบการณ์ที่ท่านและเพื่อนของท่านได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้าฉายในชีวิตของ “พระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายของโยเซฟ” และตามความจริงแล้วยอห์นได้บรรลุเป้าหมายของท่านมากจนคนอื่น ๆ นอกจากประชากรของจักรวรรดิโรมันในปลายศตวรรษที่หนึ่งสามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้ โลกในศตวรรษที่ยี่สิบยังต้องสยบอยู่ที่แท่นทำของท่านเมื่อท่านพรรณนาชีวิตของผู้ที่เป็นแสงสว่างของมนุษย์และโลกในศตวรรษนี้ได้รู้จักพระคริสต์โดยพระกิตติคุณที่ท่านเขียน

พระกิตติคุณของยอห์นมีคำกล่าวแก่เพื่อแก่ข่าวประเสริฐอยู่มากมาย เราได้พิจารณาถึงคำกล่าวแก่เพื่อต่อต้านพวก “ด็อกซีตัส” (Docetists) ต่อต้านข้อโต้แย้งของศาสนายิว และอาจต่อต้านความเห็นของผู้ที่คิดว่ายอห์นบัพติศมาเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงส่งมา และไม่เป็นเพียงผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มาล่วงหน้าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเขา ยอห์นไม่เพียงกล่าวแก่เพื่อจัดข้อเข้าใจผิดเท่านั้นแต่ท่านยังให้ความเห็นบุกฝ้ายตรงข้าม ท่านไม่เคยประนีประนอมความเชื่อกับฝ่ายตรงข้าม และผู้ที่ไม่ยอมต้อนรับเจ้านายของท่านเป็นผู้ที่มีตราหมายหัวเอาไว้ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นศัตรูอย่างเปิดเผยหรือเป็นผู้ที่ไม่ยอมเป็นสาวกของพระองค์ เพราะกลัวเจ้าหน้าที่และต้องการคำสรรเสริญจากมนุษย์มากกว่าจากพระเจ้า

แต่คำกล่าวแก่และความเห็นเหล่านี้ มีวัตถุประสงค์ในการนำคนมารับเชื่อ กล่าวคือเพื่อเป็นพยานว่าพระคริสต์ได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อเป็นพระคำรัสถาวรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สำแดงพระลักษณะพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่จริงในประวัติศาสตร์ของโลกนี้ พระวามะของพระเจ้ามาถึงมนุษย์ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมา แต่มาบัดนี้พระวามะของพระเจ้าเป็นมนุษย์ คือ “พระเยซู” พระวามะของพระเจ้าในรูปของมนุษย์ท่ามกลางมนุษย์ทำให้มนุษย์ได้รับความเข้าใจมากที่สุด ดังนั้นการเปิดเผยของพระเจ้าจึงสมบูรณ์แล้วโดยการเสด็จมาของพระเยซู

ยอห์นกล่าวว่า “พระวาตะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา และเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์” ใจความสำคัญของพระกิตติคุณนี้คือสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระเยซู ยอห์นเขียนบันทึกการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงกระทำ ท่านเรียกการอัศจรรย์เหล่านี้ว่าหมายสำคัญ หมายสำคัญแห่งสง่าราศีของพระเจ้าที่ปรากฏในพระองค์ พระเยซูทรงสำแดงสง่าราศีของพระเจ้าให้แก่ผู้ที่มีตาที่มองเห็น ได้มองเห็นที่งานสมรสในหมู่บ้านคานาและที่หลุมฝังศพของลาซารัสที่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี และบริเวณวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม และสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดด้วยการสิ้นพระชนม์บนกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์

หมายเหตุสำคัญเหล่านี้บันทึกไว้ที่ละอัน ๆ เพื่อเป็นสัญลักษณ์สอนบทเรียนให้แก่ผู้อ่าน พระเยซูทรงเป็นผู้ค้ำจุนชีวิตของมนุษย์ กล่าวคือพระองค์เป็นแสงสว่างแห่งชีวิตและเป็นอาหารแห่งชีวิต พระองค์เป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต ระบบการนมัสการแบบเก่าถูกยกเลิกไปเพราะพระองค์ได้นำระบบใหม่มา โดยระบบนี้มนุษย์สามารถนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง โดยที่เวลาและสถานที่ไม่อาจจำกัดเขาได้ ถ้าระบบเก่าเปรียบเหมือนน้ำ ระบบใหม่ก็เปรียบเทียบบนเหมือนเหล้าองุ่นที่พระองค์ทรงเปลี่ยนมาจากน้ำ ระบบการนมัสการแบบเก่าและเทศกาลตลอดปีพร้อมทั้งเหตุการณ์เบื้องหลังของมัน เป็นสิ่งที่เตือนให้ประชาชนของพระเจ้าระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ เพื่อบรรพบุรุษของเขาในอดีต พระเจ้าทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้ใหม่ในพระคริสต์

สิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงในพระคริสต์ ทำให้เราทราบว่าชาวต่างชาติที่มีความเชื่อในพระคริสต์ นั้น มีสิทธิ์มีส่วนอย่างเต็มที่ในพระพรทั้งหมดของพระองค์เช่นเดียวกับพวกยิว การแบ่งแยกระหว่างอิสราเอลและชาวต่างชาติสูญสิ้นไปพร้อมระบบเก่า ก่อนการตรึงที่กางเขนสองสามวัน ชาวกรีกบางคน ที่มาร่วมพิธีปีสกาในกรุงเยรูซาเล็มปรารถนาที่จะพบพระเยซู พระคำรัสของพระองค์แสดงให้เห็นว่าในเวลาอันใกล้พวกเขาจะเข้าพบพระองค์ได้เหมือนกับชายหญิงของชนชาติของพระองค์ “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักนำคนเป็นอันมากให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) คนเป็นอันมากทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ บางครั้งนักอธิบายพระคัมภีร์บางคนพยายามถกเถียงกันว่า พระกิตติคุณยอห์นเขียนขึ้นให้ชาวยิวหรือชาวต่างชาติอ่าน ยอห์นเขียนขึ้นเพื่อทั้งสองพวก เพื่อทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติจะได้เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์พระบุตรของเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วก็มีชีวิตโดยพระนามของพระองค์ (ยอห์น 20:31)

ยอห์นได้บันทึกว่าพระคำรัสสุดท้ายของพระเยซูได้แก่ “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) พระคำรัสนี้เป็นคำสรุปสิ่งที่ยอห์นเน้นตลอดพระกิตติคุณ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จในพระเยซู การเปิดเผยทั้งหมดหรือพระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้าสำเร็จแล้วในพระเยซู พระเจ้าได้ตรัสพระวาจาของพระองค์หลายครั้งในอดีต แต่สิ่งที่พระองค์ได้ตรัสมาทั้งหมดสรุปอยู่ในและสำเร็จอยู่ในสง่าราศีของพระคริสต์ ในความทุกข์ทรมานและชัยชนะของพระองค์ ยอห์นเรียกการตรึงที่กางเขนว่าเป็น “การถูกยกขึ้น” ซึ่งมีความหมายได้สองอย่างในเวลาเดียวกัน มันหมายถึงการถูกยกขึ้นตรึงที่กางเขนและการถูกยกเชิดชูขึ้นโดยพระเจ้า

ตามความจริงแล้ว ยอห์นเขียนสิ่งที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้เขียน แต่เขียนด้วยลักษณะที่ต่างกัน พระคัมภีร์สามข้อแรกของพระธรรมฮีบรู เป็นเหมือนคำสรุปพระกิตติคุณโดยยอห์น สิ่งที่พระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษผ่านทางผู้เผยพระวาจา ถึงความสมบูรณ์ โดยพระวาจาสุดท้ายในพระบุตรของพระองค์ แต่ในขณะที่ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเขียนในทำนองเป็นกันเอง กล่าวคือเป็น “คำเตือนสติ” (ฮีบรู 13:22)

ขอให้นักเขียนในทำนองเป็นคำบรรยาย คำบรรยายของท่านน่าจะเป็นคำเทศนาของอัครทูต ซึ่งเขียนขึ้นในทำนองให้คนทุกยุคทุกสมัยได้เข้าใจ ท่านกล่าวว่า การเปิดเผยแผนการของพระเจ้าอันยาวนาน ได้มาถึงความสมบูรณ์ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ในช่วงเวลาหนึ่ง และภายใต้สถานการณ์แวดล้อมอันหนึ่ง

ปีลาตชาวโรมันผู้ครอบครองแคว้นยูดาห์ในช่วง ค.ศ. 26 ถึง 36 ผู้มอบพระเยซูให้ถูกตรึงที่กางเขน “เขียนป้ายติดไว้บนกางเขน อ่านว่า ‘เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว...’ และป้ายนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษาละติน และภาษากรีก” (ยอห์น 19:19-20) เมื่อมหาปุโรหิตของชาวยิวคัดค้านคำเขียนบนป้ายนั้น เขาตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” (ยอห์น 19:22) และในการบันทึกคำตอบของปีลาต ยอห์นอาจตั้งใจให้ผู้อ่านพระกิตติคุณได้ตระหนักว่าคำเขียนบนป้ายนั้นเป็นสิ่งที่คงทนถาวรยิ่งกว่าที่ปีลาตจะนึกคิดได้

ผู้อ่านพระกิตติคุณที่ใช้ภาษากรีก ซึ่งมีชีวิตอยู่ในปลายศตวรรษแรกจะได้รับประโยชน์อะไรจากการทราบว่าใครเป็นกษัตริย์ของชาวยิวใน ค.ศ. 30 ถ้าสิ่งที่เขียนบนป้ายนั้นเป็นเพียงข้อกล่าวหาที่พระเยซูได้รับโทษถึงตาย? การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะมีความสำคัญอะไรสำหรับพวกเขา? ยอห์นเล็งเห็นปัญหานี้ และได้เตรียมคำตอบสำหรับผู้อ่านพระกิตติคุณ เมื่อท่านบันทึกเหตุการณ์ตอนที่ปีลาตสอบสวนพระเยซู ท่านได้บันทึกบางอย่างที่พระกิตติคุณเล่มอื่นไม่ได้บันทึกไว้ คือคำสนทนาระหว่างผู้พิพากษา กับจำเลย มหาปุโรหิตกล่าวหาพระเยซูต่อหน้าปีลาตว่าพระองค์อ้างตนเป็นกษัตริย์ของชาวยิว ปีลาตกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านก็เป็นกษัตริย์นะซิ”

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นกษัตริย์แต่ไม่ใช่กษัตริย์แบบที่ท่านรู้จัก ถ้าเราเป็นกษัตริย์แบบที่ท่านทั่วไปรู้จัก กษัตริย์ของอาณาจักรบนแผ่นดินโลกนี้ ผู้ติดตามเราคงต่อสู้เพื่อป้องกันเรา แต่อาณาจักรของเราคืออาณาจักรแห่งสัจจะ” ไม่น่าสงสัยเลยที่ปีลาตขัดจังหวะขึ้นมา “สัจจะคืออะไร?” แล้วหยุดการซักถาม

แต่ถ้าการทราบว่าใครเป็นกษัตริย์ของชาวยิวใน ค.ศ. 30 ไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับผู้อ่านพระกิตติคุณที่ใช้ภาษากรีก การทราบว่าความจริงของพระเจ้าคืออะไรต้องเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับพวกเขาแน่ ๆ มีหลายคนที่ถามว่า “ความจริงคืออะไร?” อย่างใจกว้างขวางและพยายามค้นหาคำตอบแต่ไม่ทุ่มทั้งชีวิตในการหาคำตอบนั้น มีอีกหลายคนที่เขาจริงจังในการหาความจริง และทุ่มเททั้งชีวิตและจิตใจเพื่อค้นหาความจริง คนประเภทหลังนี้แหละที่พระเยซูทรงสัญญาว่า “จงหาแล้วจะพบ” เพราะพระองค์เสด็จมาหาพวกเขาในสภาพมนุษย์ เพื่อมาบอกพวกเขาด้วยความมั่นใจว่าความจริงของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ และนี่แหละคือสิ่งที่เหมาะสมสำหรับชายและหญิงในทุก ๆ ประเทศ ความจริงของพระเจ้าได้มาถึงมนุษย์ เพราะพระวาทได้บังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงทนทุกข์ทรมานภายใต้อำนาจของปอนติอัสและปีลาตเพื่อมนุษย์และเพื่อความรอดของเราและทรงมีชีวิตอยู่ตลอดนิรันดร์ พระเจ้าเสด็จมาหาเราโดยทาง

พระองค์ เรามาถึงพระเจ้าได้โดยทางพระองค์ พระวจนะทุกคำของพระเจ้าที่ได้มาถึงมนุษย์ได้มาผ่านทางพระองค์ (ไม่ว่ามนุษย์จะตระหนักหรือไม่ก็ตาม) คำอธิษฐานของมนุษย์ที่ไปถึงพระทัยของพระเจ้า ต้องผ่านทางพระองค์ (ไม่ว่ามนุษย์จะตระหนักหรือไม่ก็ตาม) ไม่ว่าคริสตชนจะกล่าวแก่เพื่อข่าวประเสริฐอย่างไร เขาต้องกล่าวแก่โดยไม่ทำให้ใจความสำคัญของข่าวประเสริฐเสียไป และต้องระลึกอยู่เสมอว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราคือพระวาตะของพระเจ้า เช่นเดียวกับคริสตชนในศตวรรษแรก คริสตชนในปัจจุบันต้องพูดตามอย่างพระเจ้าว่าพระองค์ “เป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางพระองค์” (ยอห์น 14:6) ผู้ที่กล่าวอ้างคำพูดดังกล่าวคือพระวาตะผู้บังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อเปิดเผยความจริงของพระเจ้าที่มนุษย์เคยได้เป็นหรือเพียงเห็นอย่างมั่ว ๆ และเพื่อเป็นพยานถึงความประเสริฐและพระเมตตาที่พระเจ้าประทานให้แก่โลก พระองค์ทรงเป็นพระวาตะที่รวบรวมพระคำรัสซึ่งพระเจ้าเคยตรัส พระองค์ทรงเป็นพระวาตะผู้ทรงทำให้พระคำรัสที่พระเจ้าเคยตรัสได้ถึงความสำเร็จ พระเจ้าเสด็จมาหามนุษย์ในสภาพมนุษย์ผู้เป็นความรัก และมนุษย์เข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยมนุษย์ผู้นั้นผู้ซึ่งเป็นความรัก

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จรัสนิทวงศ์
367/18-19 สามแยกไฟฉาย กทม. โทร.4673374
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณาฯ 21

เหมือนหนึ่งได้เดินอยู่บนถนนแห่งความทุกข์โหดในศตวรรษที่ 1 และที่ 2.....

เอฟ เอฟ บรูซ จะพาเราไปดูข่าวประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์

ที่ต้องเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ คนยิว คนต่างชาติ จักรวรรดิโรมัน.....

ยังชี้ให้เห็นวิธีการนำวิญญาณของคนแต่ละชาติ

ให้เข้ามาถึงร่มไม้กางเขน

เกือบ 2,000 ปี ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลง

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง นั่นคือ.....